

Kwon, Jeong Saeng
Người dịch: Ahn, Kyong Hwan

Mong Sil

몽실 언니

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Kwon, Jeong Saeng

- Sinh năm 1937 tại Tokyo, Nhật Bản. Sau khi đất nước được giải phóng (1945), cùng gia đình trở về sinh sống ở Hàn quốc.
- Giải thưởng văn học thiếu nhi Cơ Đốc Giáo (1967).
- Giải thưởng văn học thiếu nhi Hàn Quốc lần I (1975).

TÁC PHẨM:

- Phân chó con.
 - Trăng lên trên vườn táo.
 - Nước mắt Đức Chúa Trời.
 - Gia đình Jeom Deuc (Tiểu thuyết).
 - Làng Nanti ở bên đèo.
 - Ở đất nước kia có một người mẹ (Thơ thiếu nhi).
-
- Truyện Mong Sil được tái bản 55 lần với nửa triệu bản in, là một trong những quyển sách bán chạy nhất ở Hàn quốc.

Mong Sil
몽실 언니

N(412.1)3=V 513-203/DKKH/Tre
TRE - 2007

**This book is published under the support of the
Korean Literature Translation Institute.**

Kwon, Jeong Saeng
Người dịch: Ahn, Kyong Hwan

Mong Sil

몽실 언니

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

SISTER MONG SIL

Copyright © 1984, Kwon, Jeong Saeng.

Originally published in Korea by Changbi Publishers, Inc.

**This Vietnamese edition is published by arrangement with
Tre Publishing House.**

All rights reserved.

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

“Mong Sil” là câu chuyện về cuộc đời một người phụ nữ Hàn Quốc từ thuở ấu thơ cho đến tuổi trung niên.

Sinh ra vào những năm cuối đất nước Triều Tiên sống dưới ách đô hộ của Nhật Bản, rồi sau Thế chiến thứ hai (1939-1945) lại rơi vào loạn lạc, từ khi còn bé Mong Sil đã nếm trải cảnh bần cùng. Chiến tranh đã tàn phá bán đảo Triều Tiên xinh đẹp, khiến bao người dân phải lâm vào tình trạng nghèo khổ, không nhà không cửa. Gia đình Mong Sil cũng bị cuốn đi theo làn sóng dữ ấy: Mẹ em đã phải bỏ chồng dắt con trốn theo một người đàn ông lạ chỉ để khỏi rơi vào cảnh chết đói, rồi từ đó bất hạnh liên tục đổ xuống cuộc đời cô bé đáng thương. Đôi chân lạnh lặn của em bỗng chốc trở thành tật nguyên suốt đời vì thói hung hãn ghen tuông của người cha dượng. Rồi khi được giải thoát trở về làng cũ, cuộc sống của em lại càng tăm tối hơn. Người cha của Mong Sil bị động viên ra mặt trận trong cuộc phân tranh giữa quân đội hai miền, để lại cho em một túp lều trống hoác và

bà mẹ kế ốm yếu cận ngày sinh nở... Mong Sil tiếp tục bữa đói bữa no với cháo rau rừng làm lương thực chính, có lúc cùng đường phải cầm ống bơ đi xin ăn giữa chợ, trên lưng công Nan Nam, đứa em sơ sinh cùng cha khác mẹ. Một tay Mong Sil đã chôn cất Buk Chon, người mẹ kế kiệt sức trên giường sinh nở vì thiếu ăn triển miên. Cũng chính em vuốt mắt cho Jeong, người cha đã nằm lại vĩnh viễn trên vỉa hè thành phố sau những ngày dài vô vọng xếp hàng rồng rắn trước cửa bệnh viện chờ đến lượt xin chữa trị những vết thương mang về từ mặt trận. Và rồi cái chết của người mẹ ruột nơi phương xa, để lại hai đứa em cùng mẹ khác cha... Cuộc sống của đứa bé mới chín mười tuổi đầu đã mất hẳn nơi nương tựa ấy là chuỗi ngày tháng đấu tranh để sinh tồn, không chỉ cho bản thân mà cho cả những đứa em con hai dòng mà Mong Sil phải cưu mang. Tuổi thơ của em đã hoàn toàn bị đánh cắp, bị vùi dập phũ phàng trong cơn bão lửa chiến tranh là vậy....

Một đứa trẻ bơ vơ trong tình thế ấy có thể không sống sót nổi, nhưng Mong Sil đã không đầu hàng nghịch cảnh. Và cũng may mắn thay, người dân Hàn Quốc tuy kiệt quệ sau chiến tranh nhưng vẫn không thiếu những tấm lòng nhân ái. Những con người biết nhường cơm sẻ áo ấy đã kịp thời

cứu lũ trẻ mồ côi khỏi chết đói. Họ cũng là những người cùng khổ dưới đáy xã hội: người quả phụ có chồng chết trận, anh bán bánh mì vô gia cư, cô gái bán trôn nuôi miệng ở thành phố nhúc nhúc lính Mỹ chiếm đóng, bà lão nhà quê gần đất xa trời... Những con người tốt bụng ấy chính là hình ảnh của đại bộ phận quần chúng lao động giàu tình thương yêu cộng đồng. Và chính nhờ họ mà Mong Sil vượt qua được chặng đường gian truân thời thơ ấu và có được cuộc sống bình thường ở tuổi trung niên: một mái nhà đơn sơ bên cạnh chồng con, một công việc khiêm tốn như mọi người lao động bình dân khác.

Cuộc đời của Mong Sil với nhiều biến cố thăng trầm là hình ảnh tiêu biểu cho người phụ nữ Hàn Quốc quả cảm và đảm đang, cũng là thân phận dân tộc Hàn trải qua máu lửa chiến tranh. Tai ương và dịch bệnh, chiến tranh và đói nghèo không làm mất đi những phẩm chất tốt đẹp của họ: tự trọng và giàu lòng yêu nước, chịu đựng gian khổ và biết tương trợ đùm bọc lẫn nhau. Và trên tất cả là sức sống mãnh liệt, là ý chí vươn lên làm chủ vận mệnh của mình.,

Trải dài theo cuộc đời của nhân vật chính, là lịch sử Hàn Quốc ở một thời kỳ nóng bỏng nhất sau Chiến tranh Thế giới thứ hai: đất nước vừa

thoát khỏi ách thống trị của phát xít Nhật, những vết thương chiến tranh chưa kịp hàn gắn, đã nhanh chóng trở thành miếng mồi xâu xé của các cường quốc trên thế giới, dẫn đến việc chia cắt Bắc Nam, biến những người cùng màu da và tiếng nói thành cừu địch trong suốt hơn nửa thế kỷ... Ngày nay, khi Triều Tiên và Hàn Quốc cùng có những bước tiến bộ về xã hội và kinh tế, thì nguyện vọng thống nhất đất nước của nhân dân hai miền lại thôi thúc những người có trách nhiệm ngồi lại với nhau để tìm ra cho được giải pháp hợp thời...

*Truyện "**Mong Sil**" khi mới ra đời cũng chịu số phận hẩm hiu như nhân vật chính của nó. Tuy nhiên, từ ấy đến nay, nó đã kịp khôi phục vị trí và uy tín trong lòng độc giả với 55 lần tái bản và hơn nửa triệu bản in được phát hành trên khắp lãnh thổ Hàn Quốc.*

Dịch giả Ahn Kyong Hwan từ lâu đã được biết đến như một người bạn thân thiết và chí tình với Việt Nam. Những công trình nghiên cứu và dịch thuật của ông từ sau luận văn Thạc sĩ rồi luận án Tiến sĩ Ngữ văn (tiếng Việt) tại Trường Đại học Tổng hợp TP.HCM (nay là Trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn TP.HCM) đều hướng về việc tìm hiểu tiếng Việt, cùng giới thiệu nền văn hoá và văn học Việt Nam đến với độc giả Hàn

*Quốc thông qua các tuyệt phẩm của dân tộc ta: **Truyện Kiều, Nhật ký trong tù, và sắp tới là Nhật ký Đặng Thùy Trâm....** Lần này, là một nỗ lực lớn của Ahn khi ông giới thiệu một tác phẩm văn học Hàn Quốc với công chúng Việt Nam. Với ý thức làm nhịp cầu trong quan hệ giao lưu văn hóa giữa hai dân tộc, ông đã lật giở trước bạn đọc Việt Nam một phần quá khứ cùng vết thương sâu sắc của dân tộc mình như một cách tìm kiếm sự đồng cảm.*

Thống nhất đất nước, hoà hợp dân tộc, xóa bỏ hận thù, tiến lên thế giới đại đồng và hạnh phúc ấm no... phải chăng giờ đây không chỉ là mong muốn thiết tha của nhân dân hai bờ vĩ tuyến 38, mà còn là tâm thức, là ước nguyện của nhân loại tiến bộ và yêu chuộng hoà bình trên toàn thế giới?!

*Trên tinh thần chia sẻ và cảm thông sâu sắc đó, xin mời bạn đọc đến với những trang đời của **"Mong Sil"**.*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mong Sil

Một câu chuyện gián đoạn

Truyện "Mong Sil" được bắt đầu đăng tải trên tờ báo Hội Thanh niên của một nhà thờ vùng quê nhỏ ở Ul Jin vào năm 1981, đến kỳ thứ 3 thì chuyển sang đăng tải trên tờ tạp chí phụ nữ nhà thờ gọi là "Gia đình mới". Nhưng đến kỳ thứ mười thì truyện bất ngờ bị đình chỉ, vì lý do ở phần thứ chín và phần thứ mười có câu chuyện về người lính quân đội nhân dân là phạm luật. Đến nay thì tòa soạn báo đã xin Bộ Văn hóa Thông tin được phép tiếp tục đăng tải.

Vì thế ở phần thứ mười một có khoảng mười trang bản thảo phải cắt bỏ. Đó là phần tả người lính quân đội nhân dân tên là Park Dong Sik tìm gặp Mong Sil. Họ cho nhau địa chỉ, định liên lạc thư từ với nhau nếu đất nước thống nhất. Park Dong Sik trên đường rút lui thì bị bao vây, phải trốn vào núi Jirisan. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, anh đã gửi cho Mong Sil bức thư có những lời như sau: "...Mong Sil ơi, Nam và Bắc tuyệt đối không phải là địch thù của nhau. Hiện nay, tất cả chúng ta đang sai lầm..."

Ngay cả chi tiết Mong Sil nhận được thư, sau khi đọc xong vừa ngồi khóc vừa gọi tên Park Dong Sik cũng phải cắt bỏ. Và đến đoạn Mong Sil cho đứa em gái là Nan Nam đi làm con nuôi, thì truyện vội lướt qua ba mươi năm để rồi kết thúc một cách vội vàng. Ban đầu, tôi dự định viết đến một ngàn trang nhưng phải chấm dứt khi vừa đúng bảy trăm trang thôi.⁽¹⁾

Lần này, được nhà xuất bản Sáng tác và Phê bình cho xuất bản trọn vẹn tác phẩm, tôi định phục hồi lại toàn bộ những phần đã bị xoá bỏ trước đây, nhưng trong thời gian qua nhiều độc giả đã đọc tác phẩm này nên giờ đây việc bổ sung sửa chữa hình như cũng không còn cần thiết nữa. Vì vậy tôi quyết định giữ nguyên nội dung đã in. Những lời giải trình trên đây cốt để mong được sự cảm thông của quý độc giả mà thôi.

Bất cứ ai trong chúng ta đều buộc phải sống một cuộc sống bất hạnh khi bạo lực trên thế gian này chưa bị xoá bỏ.

Lịch Dan Gun ngày 01 tháng 3 năm 4333⁽²⁾

Kwon, Jeong Saeng

(1) Trang viết tay.

(2) Theo Dương lịch là năm 1984.

Trước khi vào truyện

Ta thỉnh thoảng thấy ở sân vận động hay trong các ngõ hẻm, những đứa trẻ lớn xúi giục những trẻ nhỏ gây sự đánh nhau. Đứng đằng sau lưng, những đứa trẻ lớn tạo ly gián, dụ dỗ và kết cục là gây ra những cuộc ẩu đả. So với những đứa trẻ trực tiếp đấm đá nhau thì những đứa trẻ lớn đứng phía sau xúi giục ra những ẩu đả như thế thật xấu xa hết chỗ nói.

Chúng ta cũng thường mắng và gọi những kẻ lấy đồ vật hoặc tiền bạc của người khác là “đồ ăn cắp”.

Nhân vật chính trong truyện này tên là Mong Sil. Cô bị thương một chân và trở nên người tàn tật từ khi còn nhỏ. Không phải Mong Sil tự mình muốn trở thành người què quặt, mà nỗi bất hạnh của cô là do người khác mang đến.

Tương tự, người lấy đồ vật của người khác cũng không phải là cố ý muốn trở thành kẻ ăn trộm, đó cũng chỉ do cực chẳng đã mà thôi. Cũng giống như những trẻ lớn xúi những trẻ nhỏ đánh

nhau, việc ăn cắp cũng do ai đó xúi giục mà làm. Vậy mà người ta lại bỏ qua cái nguyên nhân gây ra hành vi ấy, chỉ chửi rủa ăn cắp là xấu, và trừng phạt người ăn cắp.

Nhân vật Mong Sil trong truyện này hơi khác với cái tốt và cái xấu thông thường. Mong Sil tha thứ cho người mẹ đã bỏ cha mình đi lấy chồng khác. Mong Sil cũng phản đối những người đã nguyên rủa bà mẹ đã vứt bỏ đứa con lai da đen của mình.

Nỗi bất hạnh của Mong Sil cho dù là nhỏ đi nữa, đằng sau nó vẫn có nguyên nhân rất to lớn.

Tuy Mong Sil không được đến trường học hành đang hoàng, nhưng lớn lên với thân phận hèn mọn, cô đã học được nhiều từ cuộc sống và biết nhận thức được đâu là thật đâu là giả. Tuy là một câu chuyện thật nhỏ bé, nhưng ước gì tất cả chúng ta học được từ Mong Sil một điều gì đó, dù là một điều rất nhỏ.

Truyện "**Mong Sil**" là một tác phẩm mà tôi đã viết trong một tình huống hết sức khó khăn, nhưng tôi rất vui mừng vì đã viết được đến mức này. Mong quý độc giả hãy đọc đến cuối câu chuyện.

Tháng 4 năm 1984
Kwon, Jeong Saeng

SAU KHI NƯỚC NHẬT BẠI TRẬN TRONG CHIẾN TRANH, chúng ta đã được giải phóng. Nỗi tủi nhục suốt 36 năm như được cởi bỏ, như được rửa sạch cùng một lúc. Tất cả chúng ta sống trong một thế giới náo nhiệt trong một thời khắc với tâm trạng bồn chồn hồi hộp.

Những người trước đây chạy ra nước ngoài Mãn Châu hay Nhật Bản, đang lần lượt trở về. Nhưng đối với những người ấy thì vòng tay tổ quốc mà họ hằng mong đợi quá tả tơi và lạnh lẽo. Vì thế, những người trở về với cái gọi là tổ quốc được giải phóng ấy không có con đường sinh sống. Những lời nói “đồng bào hồi hương” chỉ sử dụng trên báo chí hoặc trên đài phát thanh, còn thông thường thì họ được gọi là “ăn mày Nhật bản”, “ăn mày Mãn Châu”.

Mong Sil cũng là một trong số những người ăn mày ấy. Mong Sil còn quá nhỏ để được gọi là chị, cô đã sống tạm bợ trong một căn phòng nhỏ, nhà

của một người nông dân nào đó tại làng Sal Gang gần quê hương cha mình.

Ông Jeong, người cha, thường bỏ nhà ra đi để tìm việc làm. Trong lúc cha vắng nhà, bà Mil Yang, người mẹ, dẫn con gái Mong Sil và đưa con trai tên Jong Ho ra ngoài đường cầm lon ăn xin, và chịu cảnh đói khát.

Đứa em trai tên Jong Ho của Mong Sil đã mắc chứng bệnh lạ dai dẳng, rồi chết vào khoảng thời gian này.

Ở nông thôn, những người thanh niên lập thành nhóm khoảng năm sáu hoặc mười người, họ tìm đến các gia đình nghèo để tuyên truyền việc xây dựng một xã hội tốt đẹp, về một đất nước không có người nghèo và về một cuộc sống ấm no.

Cái ngày mà họ vừa phát cao lá cờ đỏ vừa hô vang khẩu hiệu tại sân vận động của trường cấp một gần ga xe lửa, cả làng túa ra như ong vỡ tổ, cảnh sát súng lăm lăm trong tay đi lùng bắt những thanh niên này.

Thế gian hỗn loạn không ngừng nghỉ. Trong bối cảnh khốn khó đó, số phận đau buồn cũng đang chờ đợi Mong Sil tội nghiệp.

Mùa xuân năm 1947, đúng một năm rưỡi kể từ ngày giải phóng.

1. Trốn bỏ người cha

- Mong Sil ơi! Đi nhanh lên con.

Sau khi đóng chặt cửa phòng lại, bà Mil Yang⁽¹⁾ hối thúc Mong Sil.

- Mẹ, mình đi đâu vậy?

- Đi đâu, con hỏi làm gì!

- Từ nay, mình không trở về nơi đây nữa, phải không mẹ?

-

Bà Mil Yang không trả lời. Mong Sil rất thắc mắc. Dù gì đi nữa, nếu mà đi theo con đường này thì tự dung cái ý nghĩ một đi không trở lại cứ hiện ra trong đầu Mong Sil. Em đang nghĩ như

¹ Bà Mil Yang nghĩa là một phụ nữ có chồng, quê ở Mil Yang thuộc tỉnh Kyeong Sang Nam, phía nam Hàn Quốc.

vậy thì bà Mil Yang đã nắm tay em kéo ra khỏi cửa rào rồi. Vừa đi, Mong Sil vừa cảm thấy sợ hãi.

Mọi người trong nhà đều đã ra đồng, không còn ai ở nhà cả. Bà Mil Yang vội vã như người đang trốn chạy.

- Cả với cô đang ở phòng trước mình cũng không chào hỏi mẹ?

- Câm mồm, bảo đi là đi, đừng lời thôi.

Đến bây giờ Mong Sil mới hiểu sự thật là mẹ mình đang trốn chạy.

Hoa Naeng-I¹⁾ nở trắng xóa. Con đường hẻm rục rở và ẩm áp. Đi đến gần cây táo trước giếng nước, bỗng Mong Sil vượt ra khỏi tay mẹ.

- Này, con đi đâu đấy?

- Con đi lấy đồ chơi của con rồi trở lại.

Mong Sil chạy vào nhà lấy đồ chơi của mình. Những món đồ chơi cũ kỹ và bẩn thỉu như mảnh đĩa sứ vỡ, nắp chai, banh cao su có khoét lỗ, một đôi quả bầu, là những thứ mà Mong Sil đã cùng với Hui Suk ở nhà bên kia nhặt góp lại. Tuy vậy, Mong Sil một mình nhặt lấy toàn bộ, gói vào vạt áo rồi chạy ra với bà Mil Yang.

¹⁾ Naeng-I: Một loại rau bắt đầu nảy chồi vào mùa xuân ở Hàn Quốc, dùng để nấu canh hay cháo. Tên tiếng Anh là "Shepherd's purse".

- Lại đây mau, đến mảnh sành vỡ mà con cũng đem theo làm gì?

- Đây là toàn bộ gia tài của con đấy.

Mong Sil nắm chặt vật áo gói đồ chơi trong đó. Thế rồi, Mong Sil bị bà Mil Yang nắm tay lôi đi vội vã.

Theo con đường xe bò ngoằn ngoèo, đi khoảng 10 dặm thì có chợ làng và ga xe lửa. Đến đó, hai mẹ con lên tàu.

Chỉ khi ấy Mong Sil mới nghĩ đến người cha.

- Mẹ, còn cha?

- Đừng hỏi, bây giờ chúng ta đi đến với cha đây.

- Đến với cha ư?

- Đã bảo rồi mà.

Bà Mil Yang vừa gắt vừa sợ những người ngồi trên xe lửa nghe thấy, nên hạ thấp giọng. Vì không có ghế trống, Mong Sil đứng, tay níu váy mẹ.

Không biết tàu đã đi qua năm hay sáu ga gì đó rồi dừng lại. Lần đầu tiên trong đời, em thấy một cái ga lạ như thế này. So với nơi Mong Sil sống, nhà ga này nhỏ hơn và không có gì đáng giá cả.

Chỉ có một cụ bà và mẹ con Mong Sil xuống tàu. Khi hai mẹ con ra đến phòng chờ của nhà ga thì thấy một người đàn ông to lớn đang đứng ở đó. Ông ta có khuôn mặt sạm đen và dáng dấp rất khỏe mạnh.

Bà Mil Yang cúi đầu chào. Hình như hai người đã biết nhau từ trước. Không hiểu sao Mong Sil lại cảm thấy ghét ông ta.

- Mong Sil này.

- Dạ?

Bà Mil Yang do dự một chút, rồi bà nắm tay Mong Sil, vuốt ve trìu mến và nói:

- Từ nay con hãy gọi ông đây là cha nhé!

-

- Chào cha đi con.

-

Mong Sil đứng thừ người ra. Nếu nơi đây không phải là chỗ lạ, và nếu không sợ mẹ và người đàn ông này thì chắc là Mong Sil khóc thét lên rồi. Nhưng Mong Sil không thể khóc, cũng không thể nghe theo lời mẹ.

Hình ảnh người cha đã rời nhà đi kiếm tiền một tháng trước đây bỗng hiện ra rõ mồn một.

Người cha yêu thương vô bờ bến của Mong Sil, mặc chiếc quần đấp vá nhiều chỗ và thường cãi nhau với mẹ, người cha nghèo nàn đó thật sự là cha của Mong Sil.

Vì Mong Sil chỉ đứng thờ người ra không chào hỏi gì, nên bà Mil Yang cảm thấy hơi khó xử. Ngay khi ấy, hai mẹ con Mong Sil phải ra khỏi phòng chờ của ga để đi theo người đàn ông nọ.

Họ đi bộ theo con đường trải đầy sỏi đá, rồi tiếp đến là con đường chật hẹp. Lại đi một hồi lâu nữa, trên bờ nối tiếp nhau của những thửa ruộng lồi lõm. Sau đó theo mép suối dọc thung lũng, rồi vượt qua một hòn núi cao. Mong Sil thở gấp vì đã dốc cả sức lực. Toàn bộ đồ chơi mang theo lần lượt rơi mất hết từ lúc nào chẳng biết.

Lên đến đỉnh đèo, cả ba ngồi nghỉ. Mong Sil muốn khóc và tự hỏi không biết họ đi trên con đường xa xôi này để đến đâu, tại sao mẹ lại trốn đi theo người đàn ông xa lạ này.

Chân thì đau, bụng đói cồn cào. Em nhìn quanh triển núi, hoa jindalle⁽¹⁾ đã tàn từ lâu rồi.

- Mẹ, con đói bụng quá. - Mong Sil khóc thút thít.

¹ Jindalle: Một loại hoa có màu hồng tím, nở vào đầu xuân, có thể dùng nấu rượu, tên tiếng Anh là "Azalea".

Mong Sil van nài không biết bao nhiêu lần thì bà Mil Yang ôm lấy con:

- Con ráng chịu đựng một chút nữa thôi. Từ đây về sau, mẹ sẽ không để cho con đói bụng nữa đâu.

- Mình đi đâu đây hả mẹ?

- Đi về nhà cha mới.

- Còn cha của con thì sao?

- Ông ấy không trở về nữa đâu.

- Tại sao hở mẹ?

- Bởi vì ông ấy đã bỏ đi xa rồi.

-

Mong Sil cắn môi. Người cha mà một tháng trước đây, sau khi cãi nhau với mẹ rồi bỏ nhà ra đi, kể từ đây không còn là cha của Mong Sil nữa sao? Thật sự cha không trở về nữa sao? Rõ ràng cha đã ôm Mong Sil vào lòng bằng đôi tay chai sần, vừa vuốt lưng Mong Sil vừa nói:

- Mong Sil ơi! Cha đi xa tìm việc làm để kiếm tiền rồi trở về. Cha sẽ mua nhiều gạo, mua áo đẹp cho Mong Sil nữa.

- Cha, kiếm tiền mang về nhanh nhanh nha cha. Ráng kiếm nhiều tiền mang về nha cha.

Buổi sáng hôm ấy, sau khi ăn hai tô cháo rau núi, cha dùng dây cỏ buộc chặt lại đôi giày cao su rách rồi ra khỏi nhà. Cha vừa bước đi vừa nhắc lại rằng mình đi kiếm nhiều tiền rồi sẽ trở về.

Vậy mà bây giờ mẹ nói là cha sẽ không trở về nữa, và ngấm cho Mong Sil biết rằng vì thế mẹ phải kiếm cha mới để sống với người ấy. Mong Sil nghĩ rằng mẹ nói dối. Chắc chắn cha sẽ trở về.

Mong Sil nói với mẹ:

- Mẹ, trở về nhà mình đi mẹ!
- Không được con à.
- Nếu cha con trở về thì sao?
- Cha sẽ không về đâu.

Bà Mil Yang nắm tay Mong Sil kéo đứng dậy, nói với người đàn ông mà Mong Sil phải gọi là cha dượng:

- Thôi, chúng ta đi tiếp thôi.
- Ủ, đi nào.

Mong Sil không còn cách nào khác, phải theo cái kéo tay của bà Mil Yang mà đứng dậy. Qua khỏi ngọn đồi, rồi qua khỏi thung lũng thì đến một cánh đồng rộng. Khi mặt trời gần lặn thì họ đến một làng nhỏ. Cũng giống như ngôi làng mà

mẹ con Mong Sil đã rời bỏ, làng này cũng có cây hồng và cây táo.

Mong Sil mệt rã rời, vì vậy khi đến nhà của người cha dượng, vừa bước vào phòng thì em đã ngã quy xuống.

Khi em mở mắt ra, đã là buổi sáng ngày hôm sau. Biết mình đã ngủ trong căn phòng xa lạ, Mong Sil giật mình, ngồi bật dậy.

- Con đã dậy rồi đó hả?

Trong phòng, chỉ có một bà cụ lạ mặt đang ngồi. Phía trên mắt phải của bà cụ có những mụn cóc giống như những cục thịt dính ở râu con mực, và mặt đầy những vết nhăn nheo.

Mong Sil nhìn quanh căn phòng, nước mắt rơm rớm.

- Đừng khóc, mẹ con sẽ đến ngay.

Bà cụ có vẻ tốt bụng. Bà nắm tay Mong Sil và lấy vạt áo lau nước mắt cho cô bé. Vừa làm bà vừa gọi với ra ngoài:

- Mẹ nó có ngoài đó không?

Có tiếng chân đi đến gần và rồi cửa phòng mở ra, bà Mil Yang bước vào.

- Mong Sil ơi !

- Mẹ!

Mong Sil mừng rỡ, gục đầu vào lòng bà Mil Yang oà khóc.

- Thôi được rồi. Đừng khóc nữa, ăn com nha. Đói bụng lắm rồi phải không? Không ăn com tối mà lại ngủ cho đến giờ này mà.

Mong Sil véo thử tay bà Mil Yang đến hai ba lần, vừa nhìn chăm chăm vào mặt mẹ, biết chắc chắn là mẹ rồi nên an lòng.

Bà Mil Yang đem com đến. Com trắng, lại có cá nữa. Nhưng Mong Sil chẳng thấy ngon lành gì cả. Ở trong căn nhà xa lạ này Mong Sil vẫn còn e ngại, cùng với cảm giác bất an và cả những nỗi sợ hãi nữa.

Mong Sil chỉ ăn một ít rồi buông đũa. Bà Mil Yang nháy nháy mắt, ý chừng muốn nhắc con ăn thêm, nhưng Mong Sil lắc đầu. Bà Mil Yang tỏ ý tiếc, rồi mang bát com thừa đi ra ngoài. Mong Sil định đi theo mẹ, nhưng bà cụ nắm tay em giữ lại.

- Cháu ngồi xuống đây.

Mong Sil rụt rè ngồi xuống trước mặt bà cụ.

- Cháu bao nhiêu tuổi?

Mong Sil do dự một lát rồi trả lời.

- Dạ, bảy tuổi.

- Bảy tuổi mà to lớn và nói năng giỏi quá.

-

- Từ nay cháu ở đây với ta. Ta là bà của cháu đấy. Hiểu không?

Mong Sil chỉ im lặng gật đầu.

- Thôi, ra ngoài chơi đi.

Mong Sil đi ra ngoài. Một căn nhà có sân rất rộng, nhưng là một căn nhà lạnh lẽo, cô đơn.

- Mong Sil, rửa mặt đi con.

Bà Mil Yang dẫn Mong Sil đi ra bờ giếng, dùng gàu múc nước giếng lên, đổ vào chậu gốm cho Mong Sil rửa. Bà Mil Yang lấy tạp dề lau mặt cho Mong Sil.

Mong Sil nhìn quanh hàng rào nhà rồi khẽ khàng hỏi mẹ:

- Mẹ, mình không trở về với cha thật hả mẹ?

Bà Mil Yang nghiêm mặt:

- Mẹ đã nói là cha con đã bỏ đi nơi xa và không trở về nữa, đúng không? Ông ấy không phải là cha ruột của con; người cha mới ở đây mới chính là cha ruột của con, con hiểu chưa?

Mong Sil gật đầu mà cổ họng nghẹn cứng.

Từ sau khi xảy ra những chuyện như thế, Mong Sil có đến hai người cha. Từ bỏ người cha ruột nghèo nàn, em vừa sống vừa phải nhận người cha mới hơi khá giả một tí là người cha thật sự của mình. Tự dưng có thêm người bà, khỏi phải sống nhờ nhà dưới của người khác, lại được ở trong căn nhà to lớn như hiện nay.

Người cha dưỡng có họ là Kim. Người trong làng gọi ông là Kim Jusa⁽¹⁾. Kim Jusa trước đây đã có vợ, nhưng người vợ bị bệnh chết. Ông ta sống cuộc sống của người góa vợ rồi lập gia đình với mẹ của Mong Sil.

Làng miền núi này có tên gọi là Daes Gol. Ở thung lũng sau núi, lúa mạch mọc đầy dẫy, vào những đêm trăng sáng lá cây lung linh ánh bạc.

Một phụ nữ ở làng Daes Gol hỏi Mong Sil:

- Cháu tên gì?
- Dạ cháu tên là Jeong Mong Sil.
- Jeong Mong Sil ư?

Chị ta cười ý nhị và gật đầu.

Một hôm, bà Mil Yang chọn nơi thanh vắng và bảo Mong Sil:

¹ Jusa: một chức dịch địa phương ngày xưa. Nói chung là một loại chức vụ thấp trong cơ quan nhà nước. Có thể dùng gọi người đàn ông hiền lành, lớn tuổi.

- Bất cứ ai hỏi thì con phải trả lời tên con là Kim Mong Sil nhé.

- Tại sao vậy mẹ?

- Mẹ đã nói ông Jeong không phải là cha thật của con rồi mà.

- Họ của con nữa, từ nay là họ Kim hả?

- Phải rồi, là họ Kim.

Mong Sil lại phải bỏ họ Jeong và mang họ Kim.

- Kim Mong Sil ư?

Thật lạ quá.

Ngày tháng dần trôi, Mong Sil đã trở nên quen thuộc với làng Daes Gol, dần dần quên đi căn nhà ngày xưa mà hai mẹ con đã bỏ ra đi. Mong Sil cũng đã quên đi người cha họ Jeong mà cô đã từng khẳng khẳng là cha thật của mình. Và những ngày tháng nghèo đói phải duy trì sự sống bằng cháo cây cải rừng cũng đã biến mất trong tâm trí cô.

Một năm trôi qua, Mong Sil đã trở nên hạnh phúc hơn.

Từ đây, Mong Sil hoàn toàn trở thành con gái của nhà Kim Jusa ở làng Daes Gol. Bà cụ cũng

trở thành người bà thật sự của Mong Sil. Căn nhà sàn gỗ to lớn, có cây hồng, có cây táo cũng đã trở thành nhà của Mong Sil.

Một năm sau, vào tháng Năm, bà Mil Yang sinh một đứa bé trai xinh xắn, khôi ngô.

Mong Sil nhìn em bé mới sinh, bỗng nhớ lại ngày xưa. Mong Sil cũng có một đứa em trai - một đứa em trai ruột thịt cùng cha họ Jeong nhưng bị bệnh chết lúc còn nhỏ.

Đứa bé mẹ mới sinh ra khơi dậy trong tâm trí của Mong Sil hình ảnh của đứa em trai và cái chết của nó, đã vô tình làm cho Mong Sil cảm thấy cô đơn hơn lúc nào hết. Giống như ngày mới đến nhà Kim Jusa một năm trước đây, Mong Sil cảm thấy tất cả đều trở nên xa lạ.

2. Cái chân tật nguyên

Đứa bé mới sinh tên là Yeong Deuk. Chính Kim Jusa đặt tên cho nó. Yeong Deuk là cục cưng của cả nhà. Đặc biệt là bà cụ, Yeong Deuk chỉ khóc một chút thôi thì bà đã la rầy bà Mil Yang rồi.

Cả nhà cưng Yeong Deuk như thế nên đương nhiên, Mong Sil bị lãng quên. Không phải bị lãng quên không thôi mà Mong Sil còn trở thành đứa con phiền toái trong nhà Kim Ju sa.

Bà cụ sai Mong Sil làm những việc vặt đến mức quá đáng.

- Mong Sil à. Hãy giặt tã đi.

Mong Sil đi giặt tã.

- Hãy dọn dẹp rửa chén bát đi.

- Hãy lau sạch sàn gỗ đi.

- Hãy làm vệ sinh phòng đi.

Đứa bé lên tám tuổi như Mong Sil dù không thích công việc bị sai bảo làm cũng không dám cãi lại. Ngay cả khi đang ăn cơm đi nữa, Mong Sil cũng phải buông đũa xuống đi làm tất cả.

- Mong Sil, đem nước ra đây.

Bà cụ nói như ra lệnh. Mong Sil đặt đũa đang ăn xuống, định đứng lên.

Bà Mil Yang bảo Mong Sil ngồi xuống ăn tiếp và định đứng dậy làm thay.

- Mẹ nó phải trông nom Yeong Deuk. Mong Sil đi lấy nước ra đây.

Bà cụ nói lại một lần nữa. Đang định đứng lên, bà Mil Yang chần chừ rồi ngồi trở xuống và Mong Sil phải đi làm. Đi lấy nước vào xong, Mong Sil định ngồi xuống để ăn tiếp bát cơm đang ăn dở.

- Làm gì mà đứng như trời trồng thế? Ăn nhanh, rồi dọn dẹp mâm bàn đi!

Mong Sil vội nhặt đũa lên định ăn cơm nhanh. Tiếng đũa chén va vào nhau lách cách.

- Tại sao làm ầm lên thế! Con gái mà tay chân không nhẹ nhàng gì hết...

Mong Sil cầm đũa một cách cẩn thận.

Mong Sil vừa nhìn chùng ánh mắt của bà cụ, vừa dọn dẹp bàn ăn. Bà cụ mắt dán theo Mong Sil suốt cả ngày.

Người cha dượng Kim Jusa cũng nói những lời tệ hại với Mong Sil. Mong Sil dần dần sợ hãi và cảm thấy bị dồn vạt. Chỉ cần thấy một biểu hiện nhỏ sự nô đùa hiện ra trên gương mặt Mong Sil là Kim Jusa đã lớn tiếng la rầy rồi.

- Ăn rồi không có chuyện gì làm à, chỉ chơi đùa không thôi hả?

Mong Sil dăm ra sợ phải ngồi ăn cơm chung với bà cụ và cha dượng. Em ăn một mình như kẻ ăn vụng ở một góc bếp.

Cha dượng Kim và bà Mil Yang bắt đầu cãi nhau. Vào ngày họp chợ ở làng Jang Theo phía bên kia đèo, cha dượng Kim từ chợ trở về nhà hơi trễ và trong tình trạng say rượu.

Đêm hôm ấy, trong phòng của bà cụ, Mong Sil đang chìm trong giấc ngủ chợt tỉnh dậy do có tiếng hét to. Phòng bên kia, cha dượng Kim và bà Mil Yang đang cãi nhau.

- Trước đây, ông có nói là sẽ nuôi dưỡng Mong Sil như là con ruột có phải không?

Tiếng của bà Mil Yang nói với cha dượng Kim vang ra. Mong Sil định thần lắng tai nghe.

- Ai bạc đãi nó? Cho cái ăn, cái mặc, đối xử như thế thì không vừa lòng cái gì nữa chứ?

Cha dượng Kim quỹ quyết lớn tiếng nói.

- Quá sức nó rồi. Đứa bé chỉ mới có tám tuổi. Thế mà suốt ngày không rảnh tay một chút nào hết, bảo Mong Sil hãy làm cái này lại sai Mong Sil hãy làm cái kia.

- Đâu phải ghét bỏ nó mà sai bảo như thế! Nhà nhiều việc, không còn cách nào khác.

- Cho là bận đến đâu đi nữa, nhưng làm như vậy có phải quá đáng lắm không?

- Được rồi. Nếu không thích làm việc thì ngay ngày mai hãy dẫn nhau đi đi.

Cuối cùng bà Mil Yang không chịu đựng được, bật khóc. Có tiếng cha dượng Kim đánh bà Mil Yang vang ra.

Mong Sil trùm chăn khóc thút thít. Em muốn khóc to cho thỏa lòng nhưng sợ bà cụ nghe nên cố nén tiếng khóc.

Cuộc cãi vã bắt đầu như thế, và từ sau đó thì xảy ra thường xuyên hơn.

Mùa thu năm ấy việc đồng áng đã kết thúc và một mùa đông giá lạnh ủa đến.

Một ngày nọ, Mong Sil giặt tã của Yeong Deuk ở sông, bỏ vào chậu sành rồi đi về thì thấy bà Mil Yang đứng chết trân ở một góc đường hẻm. Vừa thấy Mong Sil, bà nắm lấy tay em kéo vào hàng rào nhà Jeong Sik. Mong Sil không biết chuyện gì xảy ra, vội để chậu sành xuống rồi đi theo mẹ.

- Mẹ, tại sao trốn ở đây?

- Không có gì cả. Yên lặng đi.

Mong Sil nắm tạp dề của bà Mil Yang, vừa run cầm cập vừa sợ chết khiếp.

Thời gian trôi qua.

Một giờ, rồi hai giờ trôi qua. Chân tê rần. Bà Mil Yang ôm vai Mong Sil vỗ về.

- Vẫn chưa đi ra được hả mẹ?

- Hãy ráng một chút nữa.

Ngay khi ấy, vừa có tiếng bước chân mạnh mẽ vừa có tiếng nói giận dữ của một người đàn ông lớn tuổi từ bên ngoài đường hẻm vọng vào:

- Hôm nay tao về không, nhưng lần sau tao đến sẽ trừng trị đôi gian phu dâm phụ chúng mày đấy.

Mong Sil cảm thấy như máu trong người mình chảy loạn xạ, vì hình như em đã được nghe nhiều

lần tiếng của người đàn ông này khi cãi nhau với mẹ. A! phải rồi, tiếng nói của cha ruột họ Jeong mà em đã từng nghe quen tai trước đây rồi.

Mong Sil nhìn mẹ. Làm thế nào mà sau một năm rưỡi chia tay, nay chợt nghe tiếng của người cha họ Jeong mà Mong Sil đã nhớ ra rồi, thật là một đứa bé không vừa gì.

- Mẹ.

Mong Sil định cất lời, nhưng bà Mil Yang đã vội lấy tay bịt miệng em lại.

- Ngồi yên. Hãy im lặng, im lặng...

Bây giờ thì không còn âm thanh nào của cha họ Jeong nữa, cũng không còn nghe tiếng nói nào nữa. Mong Sil phần thì sợ tiếng nói của họ Jeong, phần thì không muốn để cho âm thanh ấy vượt khỏi tai mình. Vừa vùng vẫy khỏi tay mẹ, Mong Sil vừa gọi "Cha, cha..."

Bà Mil Yang chặn miệng Mong Sil bằng cả thân của mình.

- Mong Sil, đừng như thế. Đừng...

Bà Mil Yang khấn khoản nói trong hơi thở.

Mong Sil chịu đựng một cách khổ sở.

Sau một lúc, bà Mil Yang mới thả tay Mong

Sil ra. Mong Sil lặng lẽ bung chấu quần áo lên, đi ra khỏi hàng rào nhà Jeong Sik. Từ con đường cái chính, Mong Sil nhìn ra hướng con đường đèo, nhưng ở đó không có ai cả, chỉ có tiếng gió thổi rít lại thôi, bóng dáng người cha họ Jeong cũng không thấy đâu cả.

- Mong Sil ơi! Con nhìn gì đó? Về nhà nhanh đi thôi.

Mong Sil đi theo bà Mil Yang mà trong người như không còn một chút sức lực nào cả. Khi cả hai về đến nhà thì thấy cha dưỡng Kim đang giận dữ, công Yeong Deuk trên lưng võ về. Bà Mil Yang gương mặt còn trắng bệch đưa tay đón Yeong Deuk:

- Yeong Deuk ơi, mẹ cho bú nào!

Nhưng thật bất ngờ, cha dưỡng Kim không trao Yeong Deuk cho mẹ Mil Yang. Làm như để che chở cho Yeong Deuk, cha dưỡng Kim đưa cả thân mình ra chặn phía trước mặt bà Mil Yang.

- Không cần đâu. Hãy dẫn Mong Sil đi theo thằng chồng cũ của cô đi.

Bà Mil Yang sững sốt:

- Sao mình lại nói vậy? Yeong Deuk đang đói, phải cho con bú chứ.

- Đừng lo cho Yeong Deuk. Hãy nhanh chóng đi ra khỏi nhà này đi.

Bà Mil Yang và cha dượng Kim lời qua tiếng lại với nhau một hồi lâu. Bà Mil Yang bảo đưa đứa bé, còn cha dượng Kim thì nhất định không trao. Giằng co như thế một lúc thì Yeong Deuk bắt đầu khóc trên lưng của cha dượng Kim.

Cha dượng Kim dùng nắm tay đánh trúng vào má của bà Mil Yang. Bà Mil Yang hai tay ôm mặt. Đang ở bên cạnh mẹ, Mong Sil nhìn thấy thế khóc to lên.

- Mẹ ơi, đi về với cha đi.

Lời nói của Mong Sil làm cho cha dượng Kim bốc lửa giận hơn lên. Cha dượng Kim đẩy cùng lúc bà Mil Yang và Mong Sil ra cửa. Cả hai không cưỡng lại được sức mạnh của tay cha dượng Kim, trượt té vào cánh cửa. Hai cánh cửa đang đóng bật mở tung ra, bà Mil Yang và Mong Sil té lăn tròn xuống cuối bậc tam cấp ở sân nhà.

Mong Sil bị té lộn ngược, chân đang đưa lên chưa hạ xuống được thì cả thân bà Mil Yang ngã bổ đề lên trên.

- Mẹ ơi!

Mong Sil thét lên đau như dao sắc cắt.

Bà Mil Yang bật dậy đỡ Mong Sil, nhưng Mong Sil không thể ngồi lên được. Đầu gối chân bên trái của em đã gãy chìa về phía bên trong.

Mong Sil thét lên một tiếng rồi ngất đi.

Bà Mil Yang đỡ Mong Sil dậy rồi bồng vào nhà bếp. Bà lấy nước cho con uống, lắc vai và kéo dân chân thử. Bà Mil Yang một mình lòng như lửa đốt, chờ đợi Mong Sil tỉnh dậy, trong khi đó phòng của bà cụ, phòng của ông Kim đều đóng chặt, không ai mở cửa ra ghé mắt nhìn.

Trời tối dần, cơm tối không nấu được, cũng không ai đem rom cho bò trong chuồng ăn. Bà Mil Yang ôm Mong Sil run rẩy trong nhà bếp tối tăm, cái rét cũng không còn nghĩa lý gì cả đối với bà Mil Yang.

- Mong Sil ơi, Mong Sil ơi...

Bà Mil Yang vừa véo thử bên má Mong Sil, vừa sờ tay vào ngực con, bồn chồn chờ đợi Mong Sil tỉnh dậy.

Trong phòng, Yeong Deuk nằm trên lưng cha, không biết đã ngủ say chưa mà không còn nghe tiếng khóc, tất cả đều yên lặng.

Màn đêm buông dần.

Không biết tự khi nào, Mong Sil rên khê. Tiếng rên dần dần lớn hơn và Mong Sil mở mắt ra.

- Mẹ ơi...

Thình lình Mong Sil thét lên.

- Á, á, á !

- Mong Sil ơi, sao thế? Đau ở đâu vậy con?

Bà Mil Yang giật mình hỏi.

- Cái chân. cái chân con.

Bà Mil Yang mò mẫm xoa bóp thử chân Mong Sil. Không cần cũng biết ngay là chân bên trái em bị sưng vù lên.

- Mong Sil à, cố chịu đau nghe con. Nếu làm ồn lên thì cha lại chửi mắng nữa.

Mong Sil nén tiếng khóc, cố chịu đựng cái đau, nhưng cái đau như cắt ấy làm Mong Sil không thể nín nhịn được nữa. Mong Sil tựa vào người mẹ, nước mắt tuôn thành dòng.

Hai mẹ con Mong Sil cứ như thế cùng nhau qua đêm trong nhà bếp cho đến sáng.

Ngay khi trời vừa rạng sáng, bà Mil Yang bế Mong Sil lên, do dự một hồi lâu rồi mở cửa phòng ngủ. Cha dưỡng Kim để Yeong Deuk nằm một bên, đang say ngủ. Bà Mil Yang cẩn thận bước vào một phía rồi đặt Mong Sil nằm xuống.

Cha dưỡng Kim mở mắt vì tiếng động nhỏ vang ra, chăm chú nhìn sang, không nói gì.

Cha dưỡng Kim thức dậy, không nói tiếng nào, mở cửa phòng bước ra ngoài. Một lát sau, có tiếng lửa cháy phát ra ở cửa lò. Hình như ông đang đem rơm cho bò.

Chỉ đến khi ấy, bà Mil Yang mới an tâm vì biết được con giận dữ của cha dưỡng Kim đã dịu xuống phần nào.

Bà Mil Yang đặt Mong Sil nằm xuống. Bà lại bế Yeong Deuk vẫn đang ngủ say lên. Yeong Deuk giang tay ra mặt nhăn lại. Bà Mil Yang đưa bầu sữa căng tròn cho Yeong Deuk bú.

Bữa cơm sáng đã làm xong. Cũng như trước, bà Mil Yang dọn bàn cơm, cùng ăn sáng với bà cụ và cha dưỡng Kim.

Bà cụ làm như không có gì đã xảy ra, vẫn ăn sáng như thường lệ. Cha dưỡng Kim cũng không nói gì. Cũng không có ánh mắt nào lo lắng về việc chân của Mong Sil bị thương. Họ xem như mọi việc đều yên ổn.

Trong lúc cả gia đình ăn cơm, ở trong góc phòng ngủ, Mong Sil ứa nước mắt. Bà cụ cũng không lo lắng gì cho Mong Sil, cha dưỡng Kim cũng không thèm để mắt tới. Đau quá như muốn chết vậy. Muốn khóc thật to cho thỏa lòng âm ức cũng không thể khóc được, muốn ai đó an ủi thì cũng không có ai an ủi cho cả.

Nhìn ánh mắt của cha dượng Kim, ánh mắt của bà cụ, chỉ thấy lóe ra những tia giận dữ, Mong Sil nghĩ thà mình chết đi còn hơn.

Sau khi dọn dẹp xong bàn ăn của gia đình, bà Mil Yang đem cơm canh đến cho Mong Sil.

- Mong Sil à, dù sao cũng phải ăn một ít cơm hay món gì đó chứ con.

- Con không ăn.

Mong Sil không muốn ăn gì cả.

Bà Mil Yang hỏi thăm người hàng xóm và làm thuốc chữa cho chân Mong Sil. Trộn bột mì vào nước cây dành dành làm hỗn hợp bột. Hỗn hợp bột ấy được đắp vào đầu gối của Mong Sil rồi dùng vải bó lại.

Mong Sil phải nằm như thế trong một tháng. Sau một tháng, em đứng dậy được một cách thần kỳ, nhưng chân Mong Sil không còn như trước, đầu gối và xương cẳng chân bị cong cứng.

Mong Sil trở thành một người què. Chân bên trái so với chân bên phải ngắn hơn khoảng một đốt tay.

Nhưng Mong Sil đi đứng được đã là vui mừng lắm rồi. Đi đứng tập tễnh nhưng Mong Sil vẫn phải dọn dẹp, giặt giũ và làm những việc vặt, em bận rộn suốt cả ngày.

3. Chia tay với mẹ

Trong số bạn đến chơi với Mong Sil thì Sun Deok là người bạn tốt nhất. Sun Deok là cháu gái của bà cụ nhà có cây lê. Sun Deok sống cùng với bà trong ngôi nhà lá nhỏ, tuy là đứa trẻ hơi tinh nghịch nhưng tấm lòng rất đôn hậu.

Sun Deok mang chậu đựng đồ giặt đến gọi:

- Mong Sil ơi, Mong Sil ơi...

- Gì đó...!

- Đi giặt đồ không?

- Ừ, đi thì đi.

Mong Sil rất thích thú những khi cùng đi giặt đồ với Sun Deok.

Ngâm tã và quần áo vào nước suối trong, dùng cây đập cho sạch, so với các trẻ khác thì Mong Sil và Sun Deok giặt đồ giỏi hơn nhiều.

- Mong Sil giặt đồ giỏi hơn mình quá nha.

Nhìn tay Mong Sil vắt khô tã, Sun Deok nói.

- Không... Sun Deok giỏi hơn mình.

Nước suối làm cho tay Mong Sil lạnh cóng, nhưng phía cánh đồng, ánh nắng chan hòa lung linh. Vắt khô đồ giặt, bỏ vào chậu sành, Mong Sil ngồi nhìn xa xôi về phía cánh đồng.

Từ khi đến Daes Gol đến nay cũng đã được hai năm rồi. Mong Sil bất chợt hướng ánh mắt về phía đường lên đồi rồi chìm vào suy nghĩ.

- Qua khỏi ngọn đồi, cứ đi miết rồi lên tàu hỏa thì có thể đến với cha ruột được chăng?

Em nhớ đến người cha họ Jeong đã đến tìm mẹ vào mùa thu vừa qua, so với lúc sống chung thì trông ông nhếch nhác hơn, vì việc ấy mà cha dưỡng Kim giận dữ đẩy ngã hai mẹ con Mong Sil làm cho chân em bị thương tật.

- Mong Sil ơi, thôi trở về đi.

Sun Deok dọn dẹp chậu giặt đồ.

- Ngồi chơi một chút nữa mà.

- Không sợ bị mắng sao?

- Chỉ chơi thêm một chút rồi về thì không sao đâu.

Mong Sil cứ ngồi thừ ra.

- Tại sao bạn lại khóc? Nước mắt trào ra trên mắt bạn kia kìa.

Sun Deok nhìn Mong Sil chăm chăm rồi nói.

- Mình không thích sống ở Daes Gol nữa.

Mong Sil bật khóc, nước mắt tuôn trào.

- Không muốn sống ở Daes Gol thì sống ở đâu?

Sun Deok cũng nước mắt lưng tròng.

- Mình muốn về làng Sal Gang, nơi mà mình và mẹ cùng sống trước đây.

- Bạn muốn nói nơi cha ruột của bạn đang sống phải không?

- Ừ, bây giờ thì cha ruột của mình đã kiếm được nhiều tiền, mua nhà, mua nhiều lương thực để dành rồi.

Mong Sil cũng không hiểu sao mà mình lại nghĩ như thế.

- Vậy bỏ Yeong Deuk lại sao?

- Đưa Yeong Deuk cùng đi chứ.

- Này, chắc ông Kim sẽ không cho làm thế đâu...

- Lén đưa đi chứ.

Mong Sil nghĩ đến đây thì ngực đập thành thịch vì nhớ đến việc cùng mẹ trốn khỏi làng Sal

Gang trước đó. Việc đem theo hết cả bộ đồ chơi của Hui Suk nữa cũng làm cho lòng Mong Sil thấy đau nhói.

- Đến gặp Hui Suk và xin lỗi bạn ấy thì xong thôi mà.

Mang chậu đồ giặt, trên đường trở về nhà cùng với Sun Deok, trong đầu Mong Sil tràn đầy ý nghĩ trở lại làng Sal Gang.

Công Yeong Deuk trên lưng, đi trên đường hẻm mà lòng Mong Sil cứ muốn sớm gặp cha họ Jeong.

- Yeong Deuk ơi, cùng với chị qua núi, lên xe lửa đi không?

- Chích chích, xinh xinh.....

Yeong Deuk bắt chước tiếng tàu hỏa. Đây là cách nó trả lời muốn đi.

Tháng Tư, Yeong Deuk chập chững tập đi. Mong Sil và Sun Deok đi hái cây dolnamul¹⁾ ở thung lũng phía sau núi. Cả hai leo lên khe đá chằm chỉ hái dolnamul bỏ vào giỏ.

Lúc ấy, ở phía bên dưới ruộng lúa mạch có tiếng ồn ào vang lên:

¹ Dolnamul: Tên một loại rau cỏ mọc trên đá, được dùng làm Kim chi. Tên tiếng Anh là "sedum hoặc stonecrop".

- Đồ què, đồ què...

- Đồ què, đồ què...

Rõ ràng là họ muốn ám chỉ Mong Sil.

Đầu tiên thì chỉ là tiếng nói giữa họ với nhau, dần dần tiếng nói ấy to lên:

- Đồ què, đồ thọt...

Mong Sil bật dậy, nhìn xuống phía dưới.

- Ai đó hả?!

Sun Deok hét lên.

- Đồ què, đồ thọt, đồ què, đồ thọt...

Mặt Mong Sil trắng bệch, môi xanh tái. Mong Sil ngồi bệt xuống đất và khóc rung rúc.

Bọn trẻ kéo ùa đến. So với Mong Sil thì chúng lớn hơn một hai tuổi, và đó là bọn trẻ trong làng Daes Gol.

- Bọn bay cút ngay, tất cả sẽ bị nện cho một trận đấy!

Sun Deok gầm lên. Sau khi bọn trẻ tản đi, Sun Deok đỡ Mong Sil dậy.

- Mong Sil à, nín đi nào. Bọn chúng là bọn xấu. Chúng đáng bị trời đánh thánh vật. Đừng khóc, đừng khóc nữa.

Sun Deok mang luôn cả giỏ dolnamul của Mong Sil rồi cùng nhau xuống núi. Mong Sil đau xót quá, lòng em như muối xát kim châm.

- Đi nhanh khỏi đây thôi, đi Sal Gang thôi. Nếu sống với ông Jeong ở Sal Gang đến bây giờ thì cái chân này không bị tật nguyên...

Mong Sil ứa nước mắt bước theo Sun Deok.

Khi về đến nhà thì Mong Sil giặt mình. Một người đàn bà lạ ngồi trên chỗ cuối sàn nhà. Mẹ và bà ta ngồi đối diện nhau trao đổi chuyện gì đó và đang chờ Mong Sil.

- Cô của con đây, Mong Sil ạ.

Mong Sil quả là đứa trẻ có trí nhớ tốt, em nhớ ra ngay người cô sống ở Sal Gang, nhà bên kia núi, phải qua một con sông mới đến được.

Người cô nhận ra Mong Sil liền đứng dậy.

- Mong Sil ời!

-

Mong Sil đang cố nén tiếng khóc do vừa bị bọn trẻ trêu chọc.

- Chân của con tại sao bị tật như thế? Bị thương từ lúc nào?

Người cô ôm vai Mong Sil, khẩn khoản hỏi. Mong Sil đang cố nén tiếng khóc, bỗng òa lên.

Người cô vuốt tay, vuốt tóc, và nhìn kỹ mặt Mong Sil. Cô lại nhìn kỹ quần áo và kéo váy phía chân bị tật của Mong Sil lên xem.

- Chị, tại sao lại gây ra tật nguyên cho con nhỏ như thế này? Quần áo này, hình hài này... Nói dẫn nó đi đến nhà giàu để cho nó được ăn sung mặc sướng, mà sao nó gầy đét giống như đứa trẻ ba ngày không được ăn một bữa?

Người cô bắt đầu chất vấn mẹ. Mong Sil trấn tĩnh lại.

- Cô à, đó không phải là lỗi của mẹ con!

Mong Sil định giải thích việc ấy do lỗi của cha dượng Kim, nhưng em không thể thốt lên được lời nào.

Người cô tiếp tục chất vấn mẹ Mil Yang. Bà Mil Yang dáng vẻ đau khổ, chỉ im lặng lắng nghe.

- ...Bỏ người anh tốt bụng của tôi để đi kiếm một người chồng khác thì đi một mình, tại sao dẫn con gái theo để gây ra cho nó nông nổi này?

Lời nói của người cô làm cho lòng bà Mil Yang như bị xé nát ra từng mảnh.

Bà cụ đang nghe đứng dậy nói đốp chát:

- Muốn đưa Mong Sil đi thì yên lặng mà đưa đi, việc gì mà làm ầm lên như thế.

- Ừ, nhà này không phải là nơi con người sống!
Ngược đãi con nít như thế này mà được hả?

Người cô nói như quát tháo với bà cụ.

Mong Sil sợ hãi. Nếu có cha dượng Kim ở nhà thì chắc là không xong rồi. Không biết chừng cha dượng Kim không cần đắn đo, đưa nắm đấm lên và đánh, bất kể người đó là ai.

Nhưng không thấy bóng dáng cha dượng Kim, cũng không thấy Yeong Deuk đâu cả.

Người cô sau một hồi lớn tiếng cất vản, rồi hạ giọng:

- Mong Sil à, chúng ta đi thôi.

- Đi đâu hả cô?

- Đi về nhà. Ý cô nói là về nhà cha của con.

- Mẹ cùng đi chứ?

- Con ngu ời, mẹ con lấy chồng tốt như thế này, thì về nhà của cha con để làm gì chứ?

- Nếu mẹ không đi thì con cũng không đi.

- Cái gì? Đừng ngu dại. Con sống ở nhà này thì chỉ như một vật dụng nhà bếp thôi. Đi nhanh lên, cha con đang đợi con đấy.

- Cha con đang đợi à?

- Ừ, cô muốn nói cha ruột của con đấy.

-

Mong Sil cảm thấy lòng mình trào dâng tình cảm dạt dào đối với người cha nghèo khổ. Nhưng để mẹ ở lại đây, đi một mình sao? Còn em Yeong Deuk dễ thương nữa, làm sao mà bỏ đi được?

Khi ấy, bà Mil Yang đang yên lặng liền đứng dậy đến gần Mong Sil.

- Mong Sil à...

Bà Mil Yang vuốt ve đầu Mong Sil.

- ... Con đi theo cô về với cha đi.

- Mẹ...!

Không hiểu sao mắt Mong Sil ráo hoảnh. Nhìn mặt bà Mil Yang một hồi, rồi Mong Sil hỏi bằng giọng rất rõ ràng:

- Sau này con đến thăm mẹ được chứ?

- Ừ, con đến thăm chơi được mà.

Mong Sil nhìn lại người cô.

- Cô, con qua chào Sun Deok rồi trở lại.

- Sun Deok là ai chứ?

- Bạn của con mà.

- Ừ, đi nhanh lên rồi về.

Sun Deok đang kháo với bà về việc đi hái rau

dolnamul vừa rồi. Không biết có phải vì Mong Sil thở gấp quá không, mà miệng cứ ngậm câm.

- Mong Sil, có việc gì vậy?

Ánh mắt của bà nội Sun Deok dò hỏi.

- Sun Deok ơi, cô của mình đến đón mình đi.

Mong Sil mở miệng nói một cách khó khăn.

- Cô của bạn ở đâu đến?

Sun Deok nhìn chăm chăm Mong Sil hỏi.

- Ở bên chỗ cha của mình đến. Cô ấy đến dẫn mình về Sal Gang.

- Vậy, bây giờ Mong Sil về với cha?

- Ừ, mẹ cũng bảo mình về.

- Thảo nào...

- Mẹ nói đi rồi trở lại chơi cũng được mà.

- Ờ, về với cha là điều tốt, nhưng phải rời xa mẹ thì thế nào ấy!

Bà của Sun Deok chắc chắc lưỡi rồi nói thêm.

- Cũng giống như Sun Deok của ta, cháu cũng không có được cái phước ở với cha mẹ.

Mong Sil và người cô đi về phía con đường đèo mà hai năm trước đây Mong Sil đã đi qua. Bà Mil Yang đưa gói quần áo mà Mong Sil đang dùng để mang theo.

- Sun Deok oi, mình sẽ đến chơi. Ở lại mạnh giỏi nhé.

- Đi mạnh giỏi nha, Mong Sil.

Dáng đi tập tễnh, Mong Sil theo sau người cô hướng về triền đồi.

Nhìn dáng của Mong Sil khuất sau đồi, bà Mil Yang khóc như mưa:

- Mong Sil oi, mẹ có lỗi với con. Bị đói và khó khăn quá nên mẹ đã suy tính sai lầm. Thôi con trở về với cha, sống khỏe mạnh, chóng lớn...

Tiếng khóc của bà Mil Yang vang tràn cả thung lũng.

Trên ngọn đồi, nghe tiếng khóc của bà Mil Yang, mắt Mong Sil dầm lệ và mũi thút thít nghẹt lại.

Mong Sil cắn chặt môi.

- Không phải là lỗi của mẹ, không phải là lỗi của mẹ đâu...

Mong Sil bước đi và lảo bảo hàng trăm lần trong miệng.

Ôm xóc lại chiếc giỏ nhỏ, Mong Sil khập khiễng bước, nhẩn nại theo người cô.

4. Buk Chon, người mẹ mới

Hai người đáp chuyến tàu lửa đến ga ở làng Sal Gang thì trời chạng vạng tối. Người cô xuống tàu, không đi ngay về phía làng Sal Gang mà đi về hướng ngược lại.

- Cô, tại sao không đi về Sal Gang mà đi về hướng này?

Mong Sil hỏi, vì nóng lòng muốn về Sal Gang ngay để gặp cha, gặp Hui Suk và các bạn khác.

- Hiện nay cha của con không sống ở Sal Gang nữa. Mẹ con bỏ trốn đi, cha con mất mặt quá nên làm sao sống ở đó được chứ!

- Như vậy, cha con dời nhà đến nơi khác rồi hả cô?

- Ừ, đã dời về Norusil rồi.

Mong Sil nghĩ thầm trong bụng: “Như vậy là mình không thể gặp Hui Suk và các bạn khác rồi.”

Hai cô cháu đi vào con đường xe bò trong ánh sáng chập choạng. Một lát sau, họ thấy từ đằng xa có một người đàn ông lớn tuổi đang lảo đảo đi tới. Đến gần, Mong Sil mới nhận ra là cha mình.

- Cha!

Mong Sil thét lên trong lòng, nhưng tiếng thét của em không thoát ra ngoài miệng được. Bất chợt trong tim như có luồng gió lạnh thổi qua.

Người cha họ Jeong đến gần ôm chầm lấy Mong Sil.

Cha Jeong không nói lên lời, chỉ có tiếng rên rỉ phát ra từ trong cổ họng của ông. Mong Sil nghĩ rằng cha mình đang khóc, nhưng Mong Sil cảm thấy không còn tin cha mình như trước.

Trong ánh sáng của lúc chạng vạng tối, cha họ Jeong hơi lúng túng đưa tay áo lên chùi nước mắt rồi vụng về nói:

- Mong Sil ơi, mẹ con là người đàn bà chết tiệt. Vì vậy con nên quên ngay người mẹ ấy đi, chỉ hai cha con mình sống với nhau. Cha sẽ không bắt con làm việc cực nhọc, cũng không to tiếng với con; cha cũng không đi đâu xa nữa.

Mong Sil im lặng.

Làng Norusil nằm lệch ở vạt núi nghiêng. Đi vòng quanh đường xiên về phía cuối cùng ở bên trong là căn nhà nhỏ của ông Jeong.

Ba người bước vào trong nhà. Đèn thấp lên, căn phòng đang tối trở nên sáng sủa hơn. Trên sàn nhà trải một tấm thảm được bện bằng cây sậy, còn tường nhà thì được trét bằng vật liệu là lá cây sồi trộn với đất sét, căn phòng sơ sài như một cái chuồng bò.

- Có gạo cho bữa tối không? Đang đói bụng đây.

Người cô nhìn ông Jeong hỏi. Ông Jeong chỉ vào bao tải để gần wismok⁽¹⁾.

- Đằng kia có hạt kê đấy.

Mong Sil nhìn theo hướng tay chỉ của cha thì thấy có một cái bao cỡ cái gối, tròn dẹt để ở đấy. Một cái bao đen sì đầy cái ghét.

Người cô lấy hạt kê cho vào một cái bát vỏ bầu, thêm một nắm nữa, rồi thêm nửa nắm, lại thêm một ít nữa sau đó mang vào nhà bếp.

Có tiếng củi thông cháy. Cái bát làm bằng vỏ bầu phát ra tiếng kêu lạch cạch, và nghe tiếng giọt nước rơi xuống, từ trong chiếc nồi sôi đang bốc hơi

1. Wismok: Là điểm lạnh nhất trong phòng, xa lò sưởi.

nóng. Người cô nấu com trong thời gian thật nhanh rồi dọn ra. Chỉ bỏ muối và ớt bột vào, cho rau cần sống trộn chính giữa nồi com hạt kê vàng là xong. Cô bới ra bát súp cho cha họ Jeong, còn mình và Mong Sil thì bới ra bát vỏ bầu rồi cùng nhau ăn.

Sau khi ăn xong, cũng như mọi lần, Mong Sil đứng dậy dọn bàn ăn. Lúc ấy Mong Sil bước lảo đảo với chiếc chân bên trái bị thương. Cha họ Jeong quan sát kỹ động tác ấy rồi hỏi:

- Mong Sil à! Cha vừa thấy chân con đi khập khiễng, con bị thương chỗ nào vậy?

Mong Sil đang dọn chén bát, cứ thế cầm chồng bát trên tay mà đứng sững lại.

- Mong Sil à! Đưa cho cha con xem cái chân, và nói cho cha biết tại sao con bị thương như thế.

Người cô hơi lạnh lùng nói.

Mong Sil thẳng thốt nghe lòng mình tê dại. Những nỗi đau buồn mà mình phải chịu tại nhà họ Kim ở Deas Gol giờ đây hình như có cơ hội để giải tỏa hết cả. Đang cầm chồng bát trên tay, Mong Sil lại đặt chúng vào chỗ cũ rồi ngồi rũ xuống.

Em vừa khóc vừa lắp bắp kể lại chuyện cái chân bị thương rồi trở nên tật nguyền như thế nào cho cha nghe.

- ...Mẹ với con bị cha dựng dây roi từ bậc thềm cao của hiên nhà xuống dưới sân.

- Cha dựng hả? Cái gì?!

Đang nghe kể, ông Jeong quát lên.

Mong Sil giật mình sợ, co rúm hai vai.

- Ở nhà bên đó nó phải gọi người ấy là cha, thành thói quen là việc cực chẳng đã, nhưng từ rày về sau, không được gọi người ấy là cha nữa.

Người cô phân bua thay cho Mong Sil.

- Phải rồi! Muốn ăn ngon, sống sung sướng nên đến đó để bị tật nguyên, rồi trở về với cái hình hài đẹp đẽ thế kia!

Ông Jeong nói những lời mà không biết là ông muốn nói với ai bằng giọng điệu mỉa mai; thỉnh thoảng ông siết chặt nắm tay, run run lấy hết sức bình sinh dấm xuống sàn nhà.

- Thằng khốn khiếp! Tại sao ở thế gian này còn có những tên phá tan gia đình người khác, cho đến cái chân của đứa nhỏ cũng làm cho tật nguyên?! Ta sẽ không để yên cho mày đâu. Thằng khốn khiếp...

Môi ông Jeong giật giật, rồi ông khóc oà lên như đứa trẻ. Vừa khóc ông vừa đến gần Mong Sil, giang rộng tay ôm con gái vào lòng. Mong Sil

khóc trong vòng tay cha, ông Jeong cứ ôm con như thế mà khóc, người cô nhìn thấy cảnh ấy cũng khóc theo.

Ông Jeong vừa khóc vừa nói:

- Mong Sil à! Con là đứa con như thế nào có biết không? Mẹ của con bỏ cha ra đi một cách nhẫn tâm... Cha đã vượt qua hiểm nguy để cứu mẹ của con và con khỏi bom đạn ở Đông Kinh. Đứa em bất hạnh Jong Ho của con sau đó mắc bệnh dai dẳng rồi chết... Cha đã làm tất cả mọi việc có thể làm được...

Ông Jeong nhắc đi nhắc lại, hai lần rồi ba lần, chuyện chính mình cứu bốn người trong gia đình suýt chết do bị pháo kích trước ngày giải phóng.

- ...Nói đã được giải phóng rồi nên mọi người đều tìm về lại đất Triều Tiên (Jo Seon), còn mình ta cứ ở lại đất Nhật sao được. Trở về quê hương không có một tấc đất cắm dùi, ai hiểu cho nỗi khổ này chứ. Đứa con của ta, thằng Jong Ho ấy nếu không chết, thì chúng ta đã không đến nỗi lâm vào tình cảnh như thế này.

Ông Jeong không ngớt kêu than. Đêm càng về khuya, lời than thở về thân phận của ông nghe càng áo não. Rồi không ai dọn dẹp chén bát bữa

tối mà chỉ dồn vào sát góc phòng. Ba người nằm xoài ra trên nền nhà. Ông Jeong lấy một chiếc mền nhỏ đắp cho Mong Sil.

Ngày hôm sau, người cô trở về nhà mình. Trước lúc lên đường, cô và ông Jeong nói riêng với nhau điều gì đó. Mong Sil nghe loáng thoáng là cha mình sẽ phải lập gia đình.

Người cô thì thầm:

- Em sẽ tìm kiếm và sẽ dẫn đến một chị dâu tốt. Anh đừng lo lắng quá.

Người cô đi rồi, Mong Sil cả ngày chỉ nghĩ về chuyện ấy. Cha mà lập gia đình thì Mong Sil sẽ có một người mẹ mới. Em cảm thấy trống trải và lạnh lẽo quá.

Người mẹ ở Deas Gol lại hiện lên trong tâm trí Mong Sil. Em lại càng thấy nhớ Yeong Deuk.

- Tại sao mẹ lại vô cớ đi lấy chồng nhà Kim Jusa như vậy nhỉ! Cho dù nghèo đói đi nữa mà cha và mẹ sống chung với nhau thì vui biết bao...

Ông Jeong làm công cho một nhà giàu có nhà ngói lớn bên kia làng. Mỗi ngày vào sáng sớm ông đã ra đi, đến tối mới về.

Mong Sil ở nhà một mình cả ngày.

May mắn là ở Norusil cũng có nhiều đứa trẻ cùng lứa tuổi nên Mong Sil dễ dàng chơi thân với chúng.

Các bà hàng xóm thỉnh thoảng cũng xúm lại, khéo chuyện.

- Mới chín tuổi mà con nhỏ trông chừng chặc quá nhỉ!

- Đúng rồi! Con gái của cái mụ bỏ nhà theo trai ấy mà.

- Thế nào nó cũng sẽ khổ cực cho mà xem.

- Cha của con nhỏ ấy rồi cũng sẽ lấy vợ khác thôi. Mà làm thuê thì ai mà thèm lấy kia chứ?!

- Suyt, suyt...

Mong Sil trợn mắt nhìn về phía các bà hàng xóm. Họ chợt hiểu là Mong Sil đã nghe thấy tất cả, liền tản ra ngay.

Từ đó, Mong Sil rất phiền lòng vì các bà hàng xóm. Nhưng trong số đó, có một người đồng cảm với cảnh ngộ của Mong Sil. Đó là mẹ của Nam Ju.

Nam Ju đang đi học ở trường cấp I cạnh bến xe. Tuy cùng tuổi với Nam Ju, nhưng việc đi học thì ngay cả trong mơ Mong Sil cũng không dám nghĩ tới.

- Mong Sil à! Giờ đây thì cả con gái cũng phải học. Không thuộc được một chữ Eon Mun⁽¹⁾, thì cũng không phải là con người. Chiều tối, cháu đến học chung với Nam Ju đi nhé.

Mẹ của Nam Ju chân tình khuyên bảo, lại còn cho một mẫu bút chì và một miếng giấy thấm bằng vỏ cây dâu tằm. Hàng đêm, Mong Sil đến nhà Nam Ju vừa học đọc vừa học viết chữ cái Han Geul⁽²⁾.

Vì đã từng cần cù làm việc tại nhà cha dưỡng Kim ở Daes Gol nên bây giờ tuy cuộc sống đạm bạc nhưng Mong Sil rất khéo thu vén trong nhà. Ông Jeong ăn cơm ngày ba bữa ở nhà chủ. Ở nhà Mong Sil nấu cơm ăn một mình, đi hái rau núi, giặt sạch sẽ cái áo rách bươm của cha và dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp.

Nhưng Mong Sil luôn cảm thấy cô đơn. Em thường ngồi thẩn thờ ở cuối hiên nhà, mắt nhòa lệ. Nỗi buồn càng dâng trào lên, Mong Sil khóc thút thít. Ông Jeong dỗ dành an ủi con, nhưng những lúc Mong Sil cứ khóc hoài thì ông nổi giận một cách hung tợn.

¹ Một tên khác của chữ Han Geul – chữ viết tiếng Hàn.

² Chữ Han Geul là chữ quốc ngữ của Hàn Quốc sử dụng ngày nay.

- Sao mày lại cứ nhớ con đàn bà thối tha ấy hả? Mày nhớ nó thì cúت đi cho khuất mắt tao.

Ông Jeong tát vào má Mong Sil bằng bàn tay hộ pháp của mình. Mong Sil ôm lấy khuôn mặt đỏ rần òa khóc nức nở.

Những ngày sau đó, ông Jeong say rượu triền miên. Cứ đến đêm là ông uống rượu say khướt, bước vào nhà thì nằm vật ra và ngáy to. Mong Sil co mình lại như con tôm nằm ngủ ở phía góc phòng.

Mong Sil nghĩ đến cha dượng Kim ở Daes Gol, rồi so sánh với ông Jeong. Đôi khi Mong Sil cũng không thể phân biệt được cha ruột là ông Kim hay là ông Jeong nữa, vì dù sao đi nữa cả hai đều giống nhau.

Bà Mil Yang cũng từng bị ông Jeong đánh gần chết. Uống rượu vào rồi đánh đập người khác thì cả hai đều giống hệt nhau.

Mùa hè đến. Cứ tối tối Mong Sil cùng Nam Ju và Kyeong Ae đi bắt ốc ngoài con lạch. Trời mùa hè dài đến chán chường.

Ngày nọ, Mong Sil nhặt ốc đầy rổ, rồi cứ mặc chiếc váy ướt trở về thì thấy có khách đến nhà. Bà cô và một người đàn bà lạ. Thốt nhiên Mong Sil thấy trống ngực đập thình thịch.

- Mẹ mới đây ư?

Người đàn bà ấy mặc chiếc áo khoác vải lanh màu vàng, có gương mặt khá xinh đẹp, vóc dáng cao nên trông hơi gầy.

Đúng như dự cảm của Mong Sil, người cô đã dẫn đến một người đàn bà sẽ thành vợ mới của cha mình. Người cô liên tục theo dõi ánh mắt của Mong Sil, rồi đến khi trời vừa sụp tối thì dẫn Mong Sil đến phía góc sân nói chuyện.

- Mong Sil à, con vừa ý người đàn bà đó chứ?

-

Mong Sil yên lặng cúi đầu.

- Sau này sống với nhau rồi mới biết, vì cô nghĩ đến Mong Sil nên tốn nhiều công sức tìm người mẹ tốt cho cháu đấy. Người này có nhược điểm là thể chất yếu đuối nhưng là một người đàn bà có tấm lòng tốt. Từ đây về sau, cháu hãy gọi bà ấy là mẹ và cố nương tựa nhau mà sống Mong Sil nhé.

-

Mong Sil dĩ nhiên không thể nói được một lời nào. Đầu em đang cúi gằm, lại càng cúi xuống thấp hơn. Nước mắt em rơi lã chã.

Người cô cũng vén tay áo mà lau nước mắt. Cô

cho hay là người đàn bà ấy từ phía bắc Norusil đến, Mong Sil phải gọi mẹ mới là bà Buk Chon. Bà Buk Chon là người đàn bà điềm đạm, ít nói. Không biết có phải do ốm yếu hay không mà thỉnh thoảng trên gương mặt bà Buk Chon hiện ra nét đau khổ. Bà biết lo chăm sóc một cách tươm tất cuộc sống nghèo khổ, thiếu thốn trong gia đình, khâu lại cái áo của Mong Sil bị sút chỉ, lau chùi thường xuyên giày cao su của cha.

- Mong Sil ơi.

Bà Buk Chon thường gọi Mong Sil bằng giọng dịu dàng. Không biết sao mà Mong Sil không thể cởi bỏ đi nỗi ngại ngùng bờ ngỡ. Tuy thế, không như cách xưng hô thiếu khuôn phép khi nói với mẹ Mil Yang, Mong Sil thường lễ phép vâng dạ với bà Buk Chon.

Giữa hai người cứ như thế nên không dễ gần gũi nhau một cách tự nhiên được. So với trước đây thì Mong Sil càng nhớ mẹ và Yeong Deuk ở Daes Gol nhiều hơn.

Mỗi đêm, Mong Sil trải chiếc chiếu rom ở sân trước, nằm một mình yên lặng vừa đếm các ngôi sao vừa khóc. Trong giấc ngủ, em mơ thấy mình đến với mẹ ở Daes Gol.

5. Ông cụ ở Kkachi bawi Gol

Mùa thu năm ấy, làng Norusil đã thu hoạch xong vụ mùa. Đám tàn quân lợi dụng đêm tối, từ trên núi xuống vác đi những bao ngũ cốc mà dân làng vừa thu gom về chất trong sân nhà họ; lại còn dẫn bò trong chuồng của dân làng đi mất nữa.

Ở ngã ba làng bên cạnh, trong số những người truy đuổi theo đám tàn quân, có người bị trúng đạn chết.

Mọi người sống trong sợ hãi.

- Đám tàn quân là gì hả?

- Là bọn lính thua trận đang lẫn trốn đấy mà. Bọn chúng ẩn nấp đâu đó trên núi rồi đến ăn cướp thực phẩm.

- Bọn chúng từ đâu đến nhỉ? Người Mỹ hay người Nga?

- Không phải người Mỹ, cũng không phải người Nga.

- Vậy thì người Nhật hả?

- Không phải đâu, người trong nước mình cả đấy.

- Nếu là người trong nước thì là người sống ở nơi nào?

- Sống ở nơi nào hả? Người thì ở Norusil, người ở Kkachi bawi Gol, người ở ngã ba làng cũng có.

- Cái gì, người ở ngã ba làng tại sao đến ngã ba làng ăn trộm, lại còn bắn chết người nữa?

- Cái đó thì cũng không... không biết.

Trên đường đến trường, bọn trẻ kháo nhau về chuyện đám tàn quân. Cho dù kháo với nhau kỹ đến đâu, chúng cũng không giải tỏa được nỗi thắc mắc của mình.

- Những tên tàn quân ấy, mỗi lần đến ăn cướp thì bôi đen mặt bằng mực nước hay bịt mặt chỉ chừa lại hai con mắt, nên không ai biết chúng là ai cả.

- Nghe nói ở làng Kkachi bawi Gol, con trai nhà có cây aengdu⁽¹⁾ lấy trộm bao gạo mang đi;

¹ Cây aengdu: Một loài cây từ Trung Quốc di thực vào Hàn Quốc khoảng năm 1.600, quả có dáng tròn, màu đỏ.

sáng ngày hôm sau người nhà thấy có tờ giấy viết để lại nữa.

- Vậy là đứa con trai tàn quân đó viết giấy để lại rồi đi hả?

- Ủ, nghe nói là viết câu “Con xin lỗi cha”, lại còn viết tên của mình để lại nữa.

- Thảo nào!

- Còn nghe nói là nhà có cây aengdu đoán con trai mình sẽ trở lại nên thịt gà làm bánh đem để ngoài cửa, không hiểu làm sao thằng con nhà ấy biết được mà đêm hôm ấy xuống lấy mang đi.

Nhưng không ai biết được rằng người cha nhà có cây aengdu ấy đã bị bắt vì lý do liên lạc với con trai.

Suốt mùa đông, tất cả những người lớn đều phải làm công việc tuần canh. Từ chỗ trước đồn cảnh sát đến tận vùng thật sâu trong rừng Kkachi bawi Gol, khắp nơi đều có lập chòi canh. Cách một dặm hoặc hai dặm đặt một cái chốt bảo vệ nằm chờ vợ, người ta thay phiên nhau tuần canh suốt đêm.

Ông Jeong cũng mặc nhiều lớp quần áo cũ, mang theo hỏa lò ra chòi canh. Chòi canh mà ông Jeong đang giữ là chòi thứ 19 kể từ chốt cảnh sát.

Chòi canh được che bằng lá cây mía và rạ đan để chắn gió nhưng cũng không có hiệu quả mấy. Nếu ngồi co ro thì đầu gối mỏi và chân bị tê rần.

- Số mười... ba...!

Từ chòi canh số 12 vọng lại tiếng gọi nghe vắng vắng.

- Ơ... ơ... ơ...

Tiếng trả lời từ chòi canh số 13.

- Không có gì cả, hãy liên lạc với số 14 đi...

- Ơ . . ơ . . ơ . .

Liên tiếp, số 13 liên lạc với số 14, rồi số 14 lại liên lạc với số 15.

Tiếng gọi số hiệu lần lượt vang lên suốt đêm, vang đến tận đỉnh đồi trong núi Kkachi bawi Gol, rồi vọng xuống. Trong căn nhà lụp xụp ở sườn núi Norusil, Mong Sil cũng nghe thấy mồn một tiếng gọi ấy.

Mong Sil nằm với người mẹ mới là bà Buk Chon chờ giấc ngủ đến, nhưng cứ nghe tiếng người ta gọi nhau mà dạ không yên. Không biết vì đâu mà tiếng gọi ấy như kim chích nhẹ vào lòng Mong Sil, làm cho em thấy đau đớn khôn nguôi.

- Tất cả mọi người ở ngoài đó không biết lạnh

sao? Nếu cứ canh giữ như thế, tàn quân không thể xuống làng được thì họ lấy gì ăn để mà sống!

Khi ấy phía bên ngoài, hướng con lạch, vang lên tiếng “số mười... mười... chín...”

Số 19 là số hiệu của ông Jeong. Tiếp theo đó có tiếng trả lời.

- Ơ... ơ... ơ...

Mong Sil nghe tiếng trả lời ấy như gọi chính mình. Mong Sil lặng lẽ ngồi dậy. Em sợ người mẹ nằm bên cạnh tỉnh giấc nên nhẹ nhàng đi xuống nhà bếp, khều thử bếp lò. Những hòn lửa than được lấp tro từ chập tối, bây giờ bốc lửa đỏ rực.

Mong Sil lấy tro cho vào mảnh bát vỡ, gấp than hồng bỏ vào rồi phủ tro lên, thận trọng bung đi vôi vã ra chòi canh số 19 của cha. Cái chân bị thọt của em bước đi có vẻ thành thực.

Men theo sườn núi rồi vào con đường ruộng, vượt qua một con suối nhỏ, đến cái chòi canh của ông Jeong ở giữa cánh đồng rộng, Mong Sil đến cạnh hầm trú ẩn bằng những bước chân khập khiễng.

- Ai đấy?

Nghe tiếng bước chân người, ông Jeong giật mình quát lên.

- Cha... cha...!

- Có phải Mong Sil đấy không? Việc gì thế con?

- Con mang lửa than đến. Lò lửa bị nguội hết rồi phải không cha?

Ông Jeong ngạc nhiên vì bất ngờ. Con gái của ông thật chu đáo. Cái hỏa lò lạnh lẽo lại trở nên ấm áp. Tình cảm đầm thắm của Mong Sil lại còn làm cho ông cảm thấy ấm áp hơn.

- Con ngồi đây nghỉ một chút rồi hãy về.

Mong Sil ngồi sát vào cha bên trong chòi canh.

- Ông cụ nhà có cây aengdu ở Kkachi bawi Gol có sao mà trở nên như thế hả cha?

- Có lẽ việc ra khỏi trại giam rất khó khăn con ạ.

- Sao lại không thể trở về được?

- Không chỉ chỗ ở của đứa con trai thì không được thả ra mà.

- Nhưng ông cụ có biết ở đâu mà chỉ?

- Ai mà nghe theo cho. Ông cụ đã mắc tội rồi. Cho dù là con cái của mình đi nữa, nhưng với bọn tàn quân mà làm bánh để cho, còn bắt gà cho nữa thì trăm ngàn lần lỗi lầm rồi.

- Cha !

Mong Sil liếc nhìn lên gương mặt của ông Jeong. Ngay cả trong chòi canh mờ tối cũng cảm thấy cái nhìn đó.

- ... Không phải như vậy. Cho dù là bọn tàn quân đi nữa thì giữa cha và con không thể có oán thù. Con cũng vậy, nếu cha có trở thành người của bọn tàn quân thì nhất định con cũng làm bánh và bắt gà cho cha thôi.

-

Ông Jeong nín thinh.

- Con nói đúng phải không cha?

Ông Jeong gật đầu im lặng.

Trên đường về, Mong Sil vừa đi vừa nhìn các vì sao trên bầu trời đen thẳm. Em tháo giày ra để dưới bậc đá, vừa bước vào phòng thì bà Buk Chon cũng trở mình thức dậy.

- Mong Sil, con đi đâu về đó?

- Dạ, con ra chỗ cha...

- Ra chỗ cha làm gì mà đi giữa đêm khuya khoắt như thế hả con?

- Dạ không, không có gì cả. Thôi, mẹ ngủ đi.

Mong Sil vén một góc mền, chui vào nằm. Vừa lúc ấy, có tiếng “số hai... mười...” từ xa vọng lại.

Tuyết rơi và gió thổi mạnh. Tết đang đến với Norusil và cũng đến với ngã ba làng nữa.

Ngày chợ tết, Mong Sil theo bà Buk Chon đi chợ. Cho dù là ngày tết đầu tiên nhưng Mong Sil không lấy làm vui. Nếu được bên cạnh mẹ ở Daes Gol thì vui biết bao! Mong Sil mang một nỗi lòng như thế, nên vô hình trung thấy cô đơn và phiền muộn vô cùng!

Nhưng Nam Ju và Kyeong Ae vừa thích vừa tự hào về quần áo mới ngày tết của chúng, Mong Sil vẫn còn nhỏ nên cũng dần dần bắt đầu người ngoại. Mẹ đã may quần áo mới cho ông Jeong.

- Mong Sil à, con muốn chiếc váy màu gì?

Bà Buk Chon vừa nhìn ánh mắt Mong Sil vừa hỏi.

- Con thì không có đồ tết cũng không sao đâu mẹ ạ.

Mong Sil cố ý nói như hờn dỗi.

- Nam Ju và Kyeong Ae mặc váy hồng. Vậy con cũng mặc váy màu hồng nhé?

Mong Sil “dạ” thay cho việc nói lên điều mà mình muốn, rồi yên lặng.

- Vậy thì, phiên chợ ngày mốt con đi với mẹ để lựa vải may váy.

Mong Sil nghe bà Buk Chon nói như thế và cảm thấy an lòng.

Nói “Con thì không có quần áo tết cũng không sao” là cục chẳng đả mà nói, nhưng lại lo không được mẹ mua sắm cho.

Là chợ tết nên chợ rất đông đúc. Người ta bày ra nhiều loại vải màu sắc sỡ, chủ các cửa hàng đang hối hả đo vải. Mong Sil do dự một hồi lâu rồi cuối cùng cũng chọn lụa nhân tạo màu hồng cho chiếc váy và màu vàng cho áo khoác như của Nam Ju.

Bà Buk Chon may chiếc áo khoác đến tận khuya. Rất khéo và tỉ mỉ. So với mẹ Mil Yang ở Daes Gol thì hình như mẹ Buk Chon thật là khéo tay.

Mong Sil rất ngạc nhiên. Khi mặc thử chiếc váy và áo khoác bà Buk Chon đã may hoàn chỉnh, tình cảm đối với bà mẹ mới tự nhiên dâng trào trong lòng Mong Sil.

Thế nhưng Mong Sil lại lắc lắc đầu. Cho dù bà Buk Chon khéo tay đến đâu, cho dù bà chăm sóc Mong Sil tỉ mỉ đến đâu cũng không bằng mẹ ruột ở Daes Gol.

Dù chiếc váy hồng dài đến tận đầu gối nhưng

Mong Sil hình như vẫn ngượng ngùng, vì em không thể gượng đứng thẳng được trên cái chân trái cong queo.

Ngày tết, bọn trẻ con chơi trò bập bênh ở nhà Nam Ju. Mong Sil chỉ đứng xem thôi, nhưng rồi do lũ trẻ mời gọi cùng chơi nên em lên đứng thử trên ván.

- Mong Sil, mình giữ tay cho cậu nhé?

Nam Ju hỏi. Mong Sil không thấy nguy hiểm gì cả nên trả lời:

- Không sao đâu.

Thế là Mong Sil cặp đôi với Kyeong Ae chơi trò bập bênh.

Mấy lần bập bênh lên xuống, không hiểu sao thân mình Mong Sil chỉ nghiêng về phía bên trái thôi. Vì thế, em định nghiêng vai về bên phải để giữ thăng bằng. Trong nháy mắt, Mong Sil bị trật chân, tấm ván trượt về phía bên trái, rồi bật trở lại. Mong Sil ngã xuống đất.

Chiếc áo đẹp lắm đầy bùn đất. Bọn trẻ cười ồ lên nhưng nhanh chóng im lặng ngay tức khắc. Nam Ju vội vàng nắm tay Mong Sil đỡ dậy. Kyeong Ae, Gwi Dol, Eul Sun cũng phủi đất dính ở áo và vuốt tóc lại cho Mong Sil.

Mong Sil cắn răng chịu đau, cố không cho nước mắt trào ra.

- Đã bảo chân bị tật thì đừng chơi những trò chơi như bập bênh rồi mà...

Mong Sil buồn rười rượi, em cảm thấy có lỗi với người mẹ mới.

- Con chơi bập bênh rồi bị trượt té, vì thế nên con làm rách áo rồi...

Bà Buk Chon không la rầy gì cả.

- Con có bị thương ở đâu không?

- Con không bị thương ở đâu cả.

- Vậy thì được rồi. Áo đã mặc rồi thì bị dơ là thường.

Bà Buk Chon dùng bàn chải đánh sạch sẽ chiếc áo khoác dính đầy đất cho Mong Sil. Mong Sil yên lặng rồi lần đầu tiên, em đem chuyện vì sao cái chân bị tật ra nói với bà Buk Chon:

- Ngày ấy hình như cha đến để dẫn con mẹ đi. Mẹ và con trốn ở sân sau nhà Jeong Sik cạnh lề đường.

- Đúng như thế. Nếu bị phát hiện thì không ổn đâu...

- Mẹ cũng nghĩ như thế à?

- Chứ sao, biết đâu nếu mẹ con mà không sinh cho bên nhà ấy một đứa con thì không chừng mẹ con đã đi theo cha con về rồi.

- Dạ đúng như vậy, mẹ con không thể để Yeong Deuk ở lại mà theo cha được.

-

- Hình như bất cứ chuyện gì, nếu đã sai lầm rồi thì cứ xảy ra sai lầm hoài. Chuyện cái chân bị thương của con cũng vậy, chính là vào cái ngày mà cha con tìm đến.

- Tự dung mà bị thương hả? Người cha bên ấy làm cho con bị thương hả?

- Dạ đúng như thế. Ông Kim và mẹ đã cãi nhau. Con sợ quá khóc lên nên ông Kim đẩy cả con và mẹ rơi lẫn từ hiên nhà xuống sân làm chân con bị thương.

Mắt Mong Sil ngấn nước. Bà Buk Chon kéo ôm Mong Sil vào lòng, để Mong Sil nằm trên gối của mình, một tay nắn nhẹ đầu gối trái của em.

- Ngày ấy, nếu như cha không tìm đến thì chân của Mong Sil sẽ không ra nông nổi này đâu, tại cha cả đấy.

- Bởi vì cha tìm đến, nên mới sinh ra cái vấ to. Nhưng cho dù cha không tìm đến đi nữa thì ông

Kim và mẹ con vẫn thường cãi nhau. Vì vậy, thế nào thì chân của con cũng phải bị thương thôi.

-

- Cái chân bị thương là số mệnh của con mà.

Nước mắt của Mong Sil chảy thành dòng xuống má.

6. Cái gọi là cuộc đời

Mong Sil thân thiết với mẹ mới đáng ra phải sớm hơn. Đó là một việc tốt lành.

- Mẹ ơi, mẹ đi học lớp đêm với con không?

Tại nhà kho của làng Norusil, thời gian ấy có thầy Choi, thầy giáo cấp 1 đang tập trung những người không biết chữ lại để dạy chữ Han Geul. Đàn ông, đàn bà, trẻ con hay bất cứ ai đến học đều được cả.

Mong Sil cứ muốn học chữ. Học chữ chỗ Nam Ju tuy biết viết được tên của mình và chữ cái Hàn nhưng xem sách vẫn thấy tối mù.

- Đi với con nha mẹ?

- Ừ, ta cùng đi với nhau.

Bà Buk Chon nắm tay Mong Sil cùng đi học

lớp đêm. Trong nhà kho xiêu vẹo, những tấm lát đã mòn sòn được trải trên nền. Những lỗ thủng trên tường được dán lại bằng giấy. Bếp củi được đốt lên nên cả nhà kho ấm áp.

Thầy giáo Choi vẫn còn trai trẻ độc thân nhưng rất chững chạc. Không biết thầy kiếm được ở đâu một tấm bảng đen cũ, trên đó viết sẵn chữ cái Hàn một cách tỉ mỉ, nắn nót.

Chiếc đèn dầu ánh sáng lung linh để giữa nhà, tắt cả đều chăm chỉ. Học giống như uống sữa mẹ. Sữa mẹ thì làm cho thân hình cao lớn và mập mạp. Học làm cho đầu óc mở mang và suy nghĩ sâu rộng.

Mỗi đêm, thầy Choi đều kể những câu chuyện bổ ích cho học sinh.

- Khách lữ hành đang đi trên đường thì thật là khổ sở. Có lúc thì đường bằng phẳng nhưng cũng có lúc thì núi rừng hiểm trở; có lúc phải đi qua sông rộng và cũng có lúc phải đi trên đường dốc đá dựng đứng. Trên con đường gian nan đó, có lúc gặp thú dữ; cũng có lúc lại gặp kẻ cướp. Đang lúc trời trong xanh thì thành linh kéo mây và đổ xuống một trận mưa rào; cũng có khi lâm đường, lạc trong rừng sâu. Chúng ta làm thế nào để đi trên con đường đầy rẫy thử thách cam go

đối với khách bộ hành để đến đích một cách bình an, vô sự? Chúng ta, ai có thể thử nghĩ coi, làm thế nào cho tốt đẹp đây?

Thầy Choi hỏi xong, rồi nhìn quanh một vòng học sinh đang ngồi đông đúc. Tất cả mọi người đều chớp mắt, suy nghĩ một hồi. Ngọn đèn mập mờ khê lung linh.

Ai đó đưa tay lên một cách mạnh dạn. Đó là Jong Nam, một anh con trai độc thân mặc áo khoác màu đen, tuổi khoảng hai mươi.

- Thứ nhất, phải ráng hết sức ăn cho thật no bụng.

Tiếng nói rồn rảng của Jong Nam vừa dứt thì học sinh trong lớp học cười ồ lên.

- Jong Nam chỉ nghĩ đến cái ăn thôi à. - Anh nhà quê chưa vợ Gu Man nói giọng chế giễu.

- Vậy, không ăn thì bắt đầu bằng việc gì?

Jong Nam quay về phía Gu Man nói như chất vấn.

- Đây là một suy nghĩ hay. Nếu định đi đường thì phải ăn cho thật no. Các bạn hãy yên lặng. Ta hãy nghe thêm ý kiến của học sinh Jong Nam.

Nghe thầy Choi nói, các học sinh yên lặng trở lại. Jong Nam lại tiếp tục câu chuyện đang dở:

- Và thứ hai là phải mang giày thật chắc bền, thứ ba là phải hỏi người đã từng đi con đường ấy thử coi đến đích thì con đường còn xa bao nhiêu, đường hiểm trở hay bằng phẳng. Rồi sau đó, phải chuẩn bị thêm nhiều thứ khác nữa.

Cho đến khi ấy thì các học sinh, chỗ này chỗ kia, vỗ tay tỏ ý tán dương ý kiến của Jong Nam là đúng.

- Đúng rồi!

- Đúng rồi!

Thầy Choi nói tiếp:

- Ý kiến của học sinh Jong Nam rất hay. Đặc biệt ý kiến thứ ba rất quan trọng. Bất cứ ai, nếu định lên đường đi thì phải biết con đường đó dài ngắn bao nhiêu; hiểm trở hay bằng phẳng ở mức độ nào. Rồi sau đó chúng ta phải chuẩn bị hết mọi thứ phải không? Cái mà chúng ta bây giờ định học, chính là việc phải bước đi trên con đường đời của chúng ta như thế nào, ta phải biết chính xác thực chất của con đường ấy. Trong cuộc đời, mỗi cá nhân cần phải hiểu rõ những ngày sắp tới, đất nước, làng xóm chúng ta có chương ngại gì để có một chuẩn bị thật vững chắc. Như mọi người đã biết rõ, từ ngày được giải phóng đến nay, quãng thời gian 5 năm đã trôi qua, nhưng

chính chúng ta vẫn không thể biết con đường chúng ta sẽ đi. Đất nước chia làm hai miền, cãi vã nhau anh đúng, tôi đúng. Ai đúng đây? Ta phải tìm con đường đúng đắn. Những lời nói ngoài đường nghe thấy được là Nhật Bản sẽ nổi dậy, đừng tin Mỹ, đừng bị Nga lừa. Quả nhiên là như thế. Nếu chúng ta tin vào sức mạnh của người khác, cho dù là sức mạnh đó có to lớn đi nữa thì cũng không nên. Nếu dựa vào sức mạnh của Nga thì sẽ trở thành thuộc địa của Nga, còn nếu dựa vào sức mạnh của Mỹ thì tức khắc sẽ trở thành thuộc địa của Mỹ mất. Trong cuộc đô hộ 36 năm của Nhật, những người đi trước của ta đã đại dốt dựa vào sức mạnh của Nhật bản để rồi kết cục là giao trọn đất nước cho Nhật. Cái gọi là Hiệp ước bảo hộ Ất Ty¹⁾ chính là sự thỏa thuận ngu xuẩn.

Thầy giáo Choi ngừng lời một lát. Học sinh yên lặng như tờ để lắng nghe.

“ . . . Hiện nay, cả việc Nam Bắc chia đôi rồi tranh cãi nhau quả nhiên không phải là trò múa rối của người khác, chính ta phải tự tìm hiểu ta đã xác định được suy nghĩ của ta chưa. Nếu

¹⁾ Hiệp ước bảo hộ Ất Ty: Một hiệp ước ký giữa Vương quốc Triều Tiên và Nhật năm Ất Ty (năm 1905). Do hiệp ước đó, Triều Tiên mất quyền tự chủ.

chúng ta không biết thì chúng ta bị lừa là chuyện đương nhiên. Bị lừa rồi thì hối hận không kịp, phải trấn tĩnh tinh thần để tìm hiểu một cách thông minh.”

Sau giờ học, trên con đường trở về, trời đêm rất lạnh. Mỗi người đều cầm quyển “*Bước đầu học Han Geul*” trên tay, từng nhóm hai người trở về nhà. Anh chàng Jong Nam mặc đồ đen và Gu Man lại khơi lại câu chuyện về con đường đi vừa thảo luận ở lớp, tranh cãi nhau sôi nổi.

- Mẹ ơi, cuộc đời nghĩa là gì hả mẹ?

Trước khi vào giường ngủ, Mong Sil nhìn bà Buk Chon và hỏi.

- Như việc con người ta sinh ra và sống, được gọi là cuộc đời đấy.

- Vậy thì nó giống như số mệnh vậy.

- Nó cũng tương tự như vậy.

- Cả số mệnh nữa, biết trước rồi ta có thể bước đi vững vàng chứ.

- Tuy không biết được tất cả, nhưng có thể đoán được phần nào.

Mong Sil nhún vai, nghiêng đầu.

- Dạ không, số mệnh sẽ như thế nào thì không ai biết được cả. Như đối với con đây, việc có hai

người mẹ, ngay trong giấc mơ cũng không nghĩ tới nữa.

-

- Mẹ, vậy tương lai của con như thế nào hả mẹ?

- Việc ấy thì cho dù đau khổ con cũng phải chịu đựng, nếu con cố gắng hết mình thì sẽ tự biết thôi. Phải sống như thế nào, điều đó tự con quyết định lấy.

Sau khi nghe bài giảng “Con đường của cuộc đời” của thầy Choi, Mong Sil trở thành đứa bé thận trọng, cân nhắc. Không những chỉ công việc riêng của mình mà ngay cả công việc của cha, công việc của mẹ, và lối sống của người hàng xóm nữa cô bé cũng quan sát cẩn thận. Cô bé cũng rất chăm chỉ cần mẫn đi học lớp ban đêm.

Sau đó nữa, thầy Choi cũng đã kể cho nghe nhiều câu chuyện có ý nghĩa. Các thanh niên nam nữ của làng Norusil biết được chữ Hangeul và cũng học toán nữa. Khi có hội họp với nhau thì họ cùng trao đổi chuyện cuộc đời, chuyện đất nước.

Nếu nghe ở đâu đó có xung đột với những đám tàn quân, thì sắc mặt người ta biến đổi ngay. Tất cả đều suyt suyt ngậm miệng lại làm như không biết gì cả. Thế nhưng, tin đồn thì lan nhanh ra

ngay, người ta truyền từ cửa miệng người này đến cửa miệng người khác.

Đừng tin nước Mỹ.

Đừng bị Nga lừa.

Nước Nhật nổi lên.

Người ta lặp đi lặp lại những lời như thế.

Mùa đông chậm chạp và nhẹ nhàng trôi qua. Mọi người bận rộn với công việc đồng áng. Mong Sil dạo này để ý đến cái bụng của bà Buk Chon cứ ngày một to ra.

- Mẹ có em bé rồi.

Mong Sil nhớ rõ cái bụng của mẹ ruột mình khi có mang Yeong Deuk. Bất chợt em nhớ mẹ quá. Mong Sil quan sát thái độ của bà Buk Chon rồi hỏi:

- Mẹ, con... con...

Mong Sil không nói ra trôi chảy những lời như đã dự định trong lòng.

- Gì vậy hử con?

Hỏi thử của bà Buk Chon nghe rất nặng nhọc.

- Con ấy mà, con muốn đến thăm mẹ con ở Daes Gol.

-

Bà Buk Chon không trả lời ngay. Mong Sil làm như đang lắng nghe và sẵn sàng làm theo lời bà Buk Chon, nhưng lòng thì lại không nguôi nỗi nhớ mẹ ruột của mình.

- Nếu mẹ cho phép thì con đi.

- Ta thống nhất là xin phép cha rồi hãy đi. Chia tay nhau cũng đã một năm trời rồi còn gì.

- Mẹ con bảo hãy thường đến chơi.

- Vậy thì con đi đi rồi về.

Nhưng khi Mong Sil nói với cha cái ý ấy thì ông bùng bùng nổi giận.

- Từ nay, bà ấy không phải là mẹ của con. Tuyệt đối không được đi, không được đi.

Mong Sil hiểu được nỗi giận dữ của cha.

- Cuộc đời của cha hình như cũng không suôn sẻ.

Mong Sil phải thôi không nghĩ đến chuyện lâu nay giữ trong lòng là đến thăm mẹ ở Daes Gol.

Nhớ Yeong Deuk, nhớ mẹ nhưng phải chịu đựng. Đến đó, gặp mẹ và em nhưng rồi cũng không thể sống chung với nhau được.

Mong Sil da diết nhớ Yeong Deuk, khi nhìn thấy nụ cười ngây thơ của Gi Chan – em của

Nam Ju, lúc Nam Ju cõng nó trên lưng. Vì là con trai của cha dượng Kim nên người lớn nói nó và Mong Sil là người dung. Nhưng Mong Sil thì một mình lắc đầu nghĩ không phải như vậy.

- Mẹ mình sinh ra nó, nên rõ ràng nó là em ruột của mình.

Và rồi Mong Sil nghĩ về đứa bé trong bụng của bà Buk Chon. Đứa bé ấy nếu sinh ra thì có quan hệ thế nào với Mong Sil? Ông Jeong đôi lúc thể hiện nỗi vui mừng về đứa bé một cách kín đáo.

- Mong Sil ơi! Em của con chắc chắn là con trai. Khi mẹ sinh em ra, con nhớ chăm sóc nuôi em lớn nhé?

-

- Tại sao không trả lời hả con?

- Con sẽ nuôi em khôn lớn.

Mong Sil chỉ trả lời ngoài miệng. Trong lòng em vẫn nghĩ chưa biết phải làm như thế nào. Việc ấy thì chỉ làm theo sự sai bảo của người lớn chứ không còn cách nào khác. Làm theo như ý mình muốn thì chưa đủ sức.

- Thầy Choi đã nói, bất cứ ai cũng phải tự biết rõ con đường mình đi. Ta cũng có thể làm như thế được không nhỉ? Nói là con đường của mình thì

tự mình hiểu rõ rồi bước đi, không biết là nghĩa như thế nào, là phải làm sao? Ta phải làm theo lời người lớn chỉ bảo cho đến khi nào tự nhận ra điều đó.

Cái bụng của bà Buk Chon hình như thay đổi mỗi ngày. Bụng càng lớn lên thì sắc diện bà càng xấu đi. Tay chân bà teo tóp lại, chiếc cổ dài ra.

Bà Buk Chon đi lại rất khó nhọc.

- Cha thì quần quật làm việc suốt ngày, còn ta một mình thanh thoi chơi đùa thì đâu được. Tìm việc gì thích hợp mà làm chứ.

Bà Buk Chon làm cỏ ruộng lúa mạch, làm cỏ ruộng khoai tây, đi làm thuê nữa.

- Mẹ ơi, trông mẹ không được khỏe lắm. Có sao không mẹ?

- Không sao đâu con ạ. Ngồi nghỉ chơi khó coi lắm!

Nhưng một hôm, đi làm cỏ ruộng lúa mạch của nhà xã trưởng trở về thì bà Buk Chon nằm luôn không dậy được. Bà không ăn uống gì cả, chỉ đau đón rên rỉ.

Mong Sil nấu cháo trắng, đem đến bên bà Buk Chon, dùng muỗng đút cho bà. Bà Buk Chon sau khi ăn mấy muỗng cháo thì ngồi dậy.

- Bây giờ mẹ thấy đỡ một chút rồi. Mong Sil nấu cháo cho mẹ nên mẹ ăn thấy ngon lắm.

- Mẹ ơi, mẹ hãy nằm nghỉ thêm nữa đi. Con sẽ thay mẹ làm hết mọi việc mà.

- Ừ, mẹ cảm ơn con.

Bà Buk Chon nằm xuống nghỉ.

Bà Buk Chon nằm, nhìn Mong Sil chăm chú:

- Mong Sil ơi.

- Dạ?

- Sau này nếu em bé sinh ra...

- Nếu em bé sinh ra thì sao hả mẹ?

- Em bé sinh ra thì Mong Sil có thương yêu em không?

Không hiểu sao, Mong Sil thấy mũi mình cay cay.

- Con sẽ yêu thương em, mẹ ạ.

- Cảm ơn con, Mong Sil!

Bà Buk Chon nước mắt chảy ròng ròng.

7. Nỗi buồn của người mẹ mới

- Mong Sil à, ăn đi mà.

- Ừ, được rồi.

Mong Sil cầm bánh ssuk tteok⁽¹⁾ tấm bột đậu Nam Ju đưa cho rồi chần chừ không ăn.

- Tại sao như thế hả?

- Lát nữa mình sẽ ăn.

Mong Sil nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài. Vì định giấu bánh ssuk tteok trong tấm váy nên mặt Mong Sil đỏ bừng lên.

- Về làm gì mà gấp vậy, Mong Sil?

- Ừ. !

¹ Ssuk tteok: Một loại bánh Hàn Quốc làm bằng ngải cứu mùa xuân. Tteok nghĩa là bánh.

Mong Sil giả vờ không biết Nam Ju đang tròn mắt nhìn theo, cứ thế chạy ra ngoài. Mong Sil có cảm giác như thể mình ăn cắp cái gì đó mang đi.

Về đến nhà, Mong Sil đến trước mặt bà Buk Chon chia bánh ssuk tteok ra.

- Bánh à? Ở đâu có vậy con?
- Cửa nhà Nam Ju đấy, mẹ ạ.
- Sao con không ăn mà mang về?
- Con ăn rồi. Mẹ dùng đi.

Mong Sil đã nói dối. Cố ý mang bánh về cho mẹ nên lúc ở nhà Nam Ju, em đi như trốn chạy để mang bánh ssuk tteok về. Bà Buk Chon ăn bánh. Cổ bà dài ra, mắt thì sâu hoắm. Trông bộ dạng của bà Buk Chon mà thấy đau lòng. Mong Sil chợt nghĩ:

- Cá chép rất tốt cho những bà mẹ có mang em bé.

Mong Sil muốn kiếm một con cá chép nấu cho mẹ dùng. Đến mùa lúa mạch thì còn rất lâu. Chờ mùa thu hoạch mới kiếm lúa mạch, còn bây giờ thì mọi người đang thất lung buộc bụng.

Mong Sil nhớ lúc mẹ ở Daes Gol có mang Yeong Deuk thì có nấu cá chép ăn. Em còn nhớ bà Mil Yang đã ăn món canh cá chép một cách

hạnh phúc, vì bà cụ ở đó cho rằng so với người mẹ đang mang thai thì món cá chép tốt cho đứa bé hơn, nên cụ đã nấu cho mẹ ăn.

Nhà ở Daes Gol mà bà Mil Yang cũng không biết Boris Gogae¹⁾ là gì. Sự cách biệt giữa nhà giàu và nhà nghèo chính là điều này! Vì thế bà Mil Yang chọn nhà giàu ấy mà bỏ ông Jeong nghèo nàn ra đi.

Đây là lần đầu tiên Mong Sil cảm thấy hổ thẹn về bà Mil Yang. Bà Buk Chon bây giờ cho dù đang có mang em bé cũng không được ăn một bát cơm cho tử tế, không biết tại sao mẹ lại cứ về lấy chồng nơi này, và rồi chịu đựng cái nghèo đói này nữa chứ? Vậy bà Mil Yang có hiểu rõ và đi trên con đường của mình như thầy Choi đã nói không?

- Không phải, cái đó thì. . .

Mong Sil lắc đầu mạnh, mang giỏ đi vào núi. Một mình em đi giữa các đám rẫy để hái rau rừng. Em hái một cách cẩn mẫn để có được cái ăn. Cho dù là cái gì đi nữa, nếu ăn nhiều thì sẽ có sức như thường.

Rau sậy, rau gosu, rau ttukkal, rau cần đại,

¹ Boris Gogae: Là lúc giáp hạt, thường vào tháng 4-5 âm lịch vì thiếu lương thực và chưa đến mùa lúa mạch.

rau chisdongali, rau tảo biển, rau jandae, rau đinh hương...

Mong Sil hái rau như điên cuồng nên em bị chóng mặt. Bụng đói, buổi sáng chỉ ăn cháo nấu với rau rừng còn bữa trưa thì nhịn, Mong Sil luôn phải đối mặt với cái đói vật vờ trong những ngày dài dằng dặc của mùa xuân.

Trời đã về chiều, Mong Sil mang giỏ rau nặng trĩu lên vai, cổ vươn dài ra phía trước, ráng sức bước về nhà.

- Mẹ.

Bà Buk Chon từ trong nhà bếp lộ đầu ra:

- Mong Sil đây à, đói bụng mà không về sớm, sao ở đến giờ này?

- Mẹ đã nấu cháo xong chưa?

- Xong rồi, ta vào phòng đi.

Mong Sil đặt giỏ rau lên giàn rồi phủi bụi trên quần áo.

Cháo rau rừng màu xám xịt trong tô đất bốc hơi nóng được bung vào phòng. Mong Sil ăn cháo, vừa thổi phù phù cho nguội vừa cầm cúi ăn. Sau khi ăn hết bát cháo đầy, mồ hôi chảy ra nhễ nhại. Như màu sắc của rau, nét xanh xao hiện lên trên gương mặt nhỏ choắt của Mong Sil.

Mong Sil quét dọn, rửa bát, chà sạch xoong nồi, vắt khô khăn lau sạch bát đĩa. Rồi Mong Sil đội vò đi lấy nước. Bây giờ là tháng Năm nhưng gió đêm vẫn còn lạnh, Mong Sil và bà Buk Chon thảnh thơi ngồi ở cuối sàn đất nhìn sao trời.

Mong Sil chần chừ một hồi rồi hỏi bà Buk Chon:

- Tại sao mẹ lại lấy người cha nghèo nàn của con?

-

- Cô của con đã không lừa dối mẹ đấy chứ?

- Lừa dối ư? Cô con đã nói tất cả sự thật, không dối một điều gì cả.

- Thế tức là mẹ muốn lấy chồng một nhà nghèo túng thế này sao?

-

Bà Buk Chon không nói lời nào.

- Dù sao đi nữa, mẹ cũng bị cô của con lừa dối rồi.

- Không phải, Mong Sil à.

-

- Mẹ là một người đàn bà không tốt.

Bà Buk Chon thở dài.

Mong Sil không thể hiểu được ngay ngụ ý của lời bà Buk Chon nói. Không biết bà Buk Chon muốn nói chuyện gì hay vô tình thốt lên như vậy.

- Mong Sil à!

Một hồi lâu sau, bà Buk Chon gọi Mong Sil.

- Dạ!

- Mẹ muốn nói là cho đến giờ này, mẹ đã lừa dối cha và Mong Sil. Mẹ về nhà này với một thân thể không ra gì.

- Mẹ à! Mẹ nói gì lạ thế. Mẹ lừa dối con và cha con cái gì đâu!

- Đến lúc nào đó rồi mọi người cũng sẽ biết. Mẹ phải nói ra thôi.

Bà Buk Chon nắm chặt tay Mong Sil mà kể mọi chuyện. Lời bà nói không như những lời dùng để nói với đứa nhỏ ở tuổi lên 10. Bà Buk Chon kể tỉ mỉ cho Mong Sil nghe từng chi tiết một.

Tóm tắt câu chuyện ấy như sau:

Lúc 19 tuổi, bà Buk Chon đi lấy chồng lần thứ nhất ở thành phố. So với người khác thì bà Buk Chon có nhan sắc, không biết có phải nhờ điều ấy không mà bà đã chọn được một người chồng rất tốt. Đời sống gia đình cũng thuộc hàng khá giả.

Người chồng đi làm ở bưu điện thành phố, hai người sống hạnh phúc trong khoảng một năm. Bà Buk Chon tin tưởng rằng mình sẽ có một cuộc đời hạnh phúc không thua kém ai cả.

Nhưng điều bất hạnh đã xảy đến. Bà Buk Chon thành linh bị mang bệnh. Một bệnh rất đáng sợ, đó là bệnh tim. Bà bị ho và khạc ra máu. Bác sĩ khuyên bà hãy sống xa chồng và tịnh dưỡng trong một thời gian.

Về nhà mẹ ruột, bà Buk Chon đã trị bệnh trong khoảng một năm, nhưng bệnh tình không thuyên giảm chút nào. Hai năm sau, người chồng bỏ bà Buk Chon và đi xây dựng cuộc sống mới với người đàn bà khác. Điều đó không thể nào tránh được.

Ba năm rồi bốn năm, bệnh của bà Buk Chon vẫn không khỏi. Bà Buk Chon cũng không thể trở lại với chồng ở thành phố, và như vậy là bà Buk Chon bị chồng ruồng bỏ.

- Mong Sil à. !

Bà Buk Chon kể đến đây thì ngừng một chút rồi gọi Mong Sil và cắn môi lại.

- Mẹ! Nay mẹ vẫn còn bị đau chứ?

- Đúng như vậy con ạ, mẹ đã bớt nhiều rồi

nhưng vẫn không khỏe mạnh được. Mẹ thật có lỗi với cha và với Mong Sil.

-

- Mong Sil à, về bản chất, người ta không ai cố ý làm như thế, nhưng hình như trong cuộc sống với nhau, vì hoàn cảnh nọ kia mà phải lừa dối và làm hại người khác. Mẹ có một điều muốn khuyên Mong Sil.

- Chuyện gì hả mẹ?

- Mong Sil hay khóc quá. Từ rày con đừng khóc nữa mà phải cố nín nhịn. Mẹ cũng đã khóc nhiều. Khóc hàng ngày, đến mức mà hình như nước mắt không khô được. Nhưng điều ấy thật vô ích. Giá như đừng khóc như thế mà cắn răng cố chịu thì có lẽ mẹ sẽ khỏe mạnh hơn. Khóc là vô ích.

Mong Sil ngực đập liên hồi, mặt đỏ bừng lên. Bất thần, em cảm thấy hổ thẹn về việc thường khóc từ trước tới giờ.

- Mẹ, từ nay con sẽ không khóc nữa. Mẹ cũng thế, mẹ nhé. Mẹ con ta cùng dựa vào nhau. Tuyệt đối con không khóc theo đúng lời khuyên của mẹ.

Từ sau ngày đó, Mong Sil như trở thành một con người khác. Chẳng những em không khóc mà lúc nào nụ cười cũng nở trên môi.

Cùng với bà Buk Chon, cả hai cùng mang giỏ đi lên núi, đi ra ruộng hái rau. Người trong làng gật gù và nhìn theo mẹ con:

- Kỳ quá ta! Mẹ ghẻ mà không ghen ghét gì con chồng!

- Có lẽ còn tình cảm hơn là mẹ con ruột.

Đúng như nhận xét của những người trong làng, tình cảm hai mẹ con thật nồng thắm. Bà Buk Chon ăn được nhiều cháo hơn và cũng ngủ ngon hơn.

Tháng Năm qua đi, rồi tháng Sáu lại đến.

Bà Buk Chon giờ đây đã đến gần ngày sinh nở. Mong Sil nhìn gương mặt tiêu tụy của bà Buk Chon mà cảm thấy xót xa trong lòng.

- Chắc phải nói với cha mới được!

Ông Jeong đã đến Saes Deul⁽¹⁾ cách xa khoảng mười dặm đường từ mùa xuân vừa rồi. Ở đó ông sống đời làm thuê. Vì vậy nên chuyện về nhà thật là hiếm.

- Khoảng ngày mốt phải đi tìm cha mới được.

Lén bà Buk Chon, Mong Sil đi Saes Deul. Định đi rồi về sớm, nhưng lại không được như vậy.

¹ Saes Deul: Tên một vùng đồng bằng nhỏ ở Hàn Quốc.

- Con là con gái của ông Jeong hả?

Bà chủ mà ông Jeong đến làm thuê vừa nhìn dò xét vừa hỏi Mong Sil.

- Dạ!

Mong Sil trả lời rõ ràng nhưng nhỏ nhẹ.

- Đến đây có việc gì không?

- Con có chuyện gấp muốn nói với cha nên tìm đến đây.

- Vậy hả, lên trên kia ngồi chờ. Ông Jeong đi cắt cỏ trên núi, sẽ trở về ăn bữa trưa.

Mong Sil theo lời chỉ của bà chủ nhà, đến ngồi buông thông chân tại sàn nhà trước cửa phòng ngủ. Thời gian nhạt nhẽo và chán chường đã trôi qua rất lâu, đến buổi trưa ông Jeong vẫn chưa trở về.

Những đứa trẻ con chủ nhà ở trường học về cứ lén nhìn Mong Sil đang ngồi ở sàn nhà. Lũ nhỏ tất cả có ba anh em vào phòng và một lát vọng ra một thứ tiếng nghe như đang ăn gì đó thật là ngon. Mong Sil thấy ngực nóng ran và một cảm giác hổ thẹn đang đến với mình. Em muốn bỏ đi về, nhưng cố chịu đựng.

Cho đến quá buổi trưa, ông Jeong mới trở về cùng với một con bò chở giỏ cỏ trên lưng.

- Cha. !

Mong Sil đang ngồi trên sàn nhà bật đứng dậy.

- Mong Sil đấy phải không? Con đến đây làm gì?

Ông Jeong đỡ giỏ cỏ trên lưng bò xuống, đem nhốt bò vào chuồng, cho bò ăn xong rồi dẫn Mong Sil vào phòng dành riêng cho ông.

Bà chủ nhà mang com vào, một tô com có cái muống gác trên và một tô canh đậu. Com thì nấu một nửa gạo dòn một nửa hạt kê.

- Mong Sil à, ăn nhiều đi.

Ông Jeong lấy tô com trên bàn ăn sót một phần vào bát của Mong Sil.

Mong Sil vừa nén chịu sự hồ thẹn, và cả sĩ diện nữa, vừa ăn com.

- Này, có chuyện gì mà con đến tận đây?

- Vì mẹ mà con đến đây. Trước khi sinh em bé cũng phải có gạo, và...

- Và gì nữa?

- Cũng phải mua một con cá chép cho mẹ dùng. Mẹ yếu sức quá.

Ông Jeong đến gặp bà chủ nhà và không biết nói gì một hồi lâu. Mong Sil đứng ở xa thấy mặt của bà chủ nhăn lại, lắc đầu rồi gật đầu, lại nói

huyền thuyên gì đó. Và bà ta đi về phía nhà kho, một lát sau đem ra đưa cho ông Jeong khoảng ba bốn doe⁽¹⁾ gạo và một ít tiền.

- Chỉ bấy nhiêu đây thôi, không thể hơn được nữa. Đây là tiền công lĩnh trước của khoản công mùa thu đây.

Ông Jeong mang bao gạo đến chỗ Mong Sil nói.

- Còn tiền nữa?

- Ừ, 3 doe gạo và tiền là 30 won. Con đội cái này đi được chứ?

- Con mang đi được.

Mong Sil đội bao gạo trên đầu và nắm chặt 30 won trong tay.

- Con hãy về nhanh đi. Mấy ngày nữa cha cũng về.

- Cha.!

Mong Sil nhìn gương mặt của cha, định chào nhưng bất giác cổ nghẹn lại. Thương cha làm thuê quá vất vả khổ nhọc, nhưng Mong Sil quyết không khóc. Bằng đôi chân khập khễnh, em ra khỏi cửa nhà chủ và vội vã bước đi.

¹ Đơn vị đo ngũ cốc ở Hàn Quốc, khoảng 1,8 lít.

8. Em Nan Nam

Vào trung tuần tháng bảy, bà Buk Chon sinh em bé.

Đó là thời kỳ hết sức khó khăn. Chiến tranh đã xảy ra hai mươi ngày rồi, mọi người trong làng đang gói ghém hành trang đi lánh nạn.

Ba ngày trước, những thanh niên đã được đưa ra tuyến đầu. Trong số đó, có mấy người tráng niên trên ba mươi tuổi. Cha của Mong Sil cũng được gọi ra chiến trường cùng với những người ấy.

- Mong Sil ơi, phải làm sao đây? Nếu mà cha đi...

Bà Buk Chon cầm giấy thông báo nhập ngũ do xã trưởng đem đến mà run lập cập.

- Nếu ra chiến trường thì lâu mới trở về à mẹ?

Mong Sil không biết rõ mới hỏi như thế.

- Nếu ra chiến trường thì thật khó trở về. Nơi người ta dùng súng bắn giết nhau mà con.

- Nơi đánh nhau như đấu súng với những tàn quân à?

- So với việc ấy thì nơi đó còn nguy hiểm hơn gấp mấy lần.

Trống ngực Mong Sil đập thành thịch. Cha bị gọi ra chỗ nguy hiểm như thế, làm cho Mong Sil sợ hoảng hồn.

- Không đi không được phải không mẹ?

- Nếu được không đi thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng cha phải đi thôi con ạ. Vì việc ấy không phải là việc mà cha muốn hay không.

Ông Jeong lên xe tải trước văn phòng xã đi ra chiến trường.

Chiến tranh xảy ra vào rạng sáng ngày 25 tháng 6 vừa qua, không hiểu quân đội nhân dân Bắc Hàn mạnh hơn hay sao mà nghe nói quân cộng hòa cứ phải rút lui dần về phía Nam.

- Nghe nói dân lính nạn xuống tận Norusil đấy. Phải làm sao bây giờ?

- Ta cũng phải lo gói bọc hành lý thôi. Chiến tranh tràn đến thì ai cũng phải di tản.

Dân trong làng không biết xoay xở ra sao, lòng cứ bồn chồn lo lắng không yên, dù phải chuẩn bị thu hoạch vụ sâm. Máy bay cả đời giờ mới thấy, đang bay với tiếng gầm rú rợn người.

- Mẹ, nếu chiến tranh lan đến thì làm sao bây giờ?

Mong Sil chỉ nghe tin đồn lan truyền không thôi mà lòng bồn chồn không dứt.

- Trước đây cha con cũng đã kể chuyện rồi phải không? Cha nói cha đã hết sức gian khổ vì bom đạn ở Nhật rồi...

- Dạ, đúng là cha đã nói như thế. Căn nhà mà mọi người đang ở bị cháy và có người bị trúng bom chết nữa.

- Chuyện ấy mẹ chưa có lần nào gặp phải, nhưng chỉ nghe nói thôi cũng đã đủ sợ lắm rồi.

- Tại sao người ta lại gây ra chiến tranh khủng khiếp như vậy hả mẹ?

- Nghe nói là các nước tranh giành đất đai lẫn nhau.

Cho đến khi ấy thì Mong Sil vẫn chưa biết đến những sự đau buồn, nỗi sợ hãi do chiến tranh.

Từ sau ngày ông Jeong ra đi, mẹ con Mong Sil quá đau khổ. Lần đầu tiên Mong Sil mới biết việc

sinh con là việc hết sức không dễ dàng. Mong Sil tưởng là việc sinh con không khó khăn gì như lúc bà Mil Yang sinh em Yeong Deuk, chỉ nhớ lúc ấy sau khi ngủ dậy Mong Sil nghe bà cụ vui mừng nói là mẹ đã sinh em bé rồi.

Bà Buk Chon suốt một ngày đêm vật vả mới sinh em bé một cách thật đau đớn. Dì Nam Ju đến, bà cụ hàng xóm Jang Gol cũng sang giúp công việc sau khi đưa bé ra đời.

Mong Sil cả ngày tất bật theo lời sai bảo của cụ Jang Gol. Bà Buk Chon mấy lần ngất đi, mồ hôi vã như tắm.

Đứa bé sinh khó như thế là một bé gái xinh xắn.

- Cha con ước mong sinh được đứa con trai mà...

Bà Buk Chon như tiếc rẻ, thần thờ nhìn trần nhà thều thào.

- Con gái cũng không sao. Cho sinh dễ an lành như thế này là phúc lắm rồi, phải cảm ơn ba nữ thần⁽¹⁾ chứ.

Bà cụ Jang Gol, dì Nam Ju cùng thở phào vui mừng.

¹ Theo truyền thuyết của Hàn Quốc thì khi người mẹ sinh con, có ba nữ thần đến chúc phúc cho đứa bé.

- Có gạo ăn không?

Cụ bà Jang Gol nhìn quanh phòng rồi hỏi.

- Mong Sil nhà con đã mua gạo và rong biển để dành sẵn rồi.

Bà Buk Chon nói.

- Con bé Mong Sil à?

Dì Nam Ju và cụ bà Jang Gol cùng nhìn Mong Sil.

- Khi cha còn ở nhà đã hỏi vay được gạo của chủ nhà nơi cha làm muốn.

Mong Sil lấy bao gạo và rong biển ra.

- Ôi, thật đáng khen. Thật đáng khen.

Dì Nam Ju cho gạo và rong biển vô nồi nấu cháo⁽¹⁾.

Nhưng bà Buk Chon không ăn được. Mặt bà trắng nhợt nhạt. Đang màu trắng chuyển thành màu xanh, rồi hơi thở cứ đứt quãng, dần dần bà Buk Chon rơi vào trạng thái hôn mê.

Mong Sil đã quyết không khóc cho dù thế nào đi nữa, nhưng nước mắt sao cứ trào tuôn.

¹ Ở Hàn Quốc, sản phụ ăn món cháo gạo nấu với rong biển sau khi sinh để mau hồi sức.

- Chị Buk Chon à, tỉnh lại đi. Còn phải ăn cơm, phải cho đứa bé bú nữa, không ăn thì đâu có sữa.

Dì Nam Ju đem tô cơm đến bên giường khẩn khoản khuyên. Nhưng bà Buk Chon chỉ hé mắt được như cọng chỉ rồi nhắm lại.

Một ngày rồi hai ngày trôi qua.

Đứa bé mút đầu vú mẹ nhưng không có sữa. Dì Nam Ju bóp vắt thử bầu vú thì chỉ có vài giọt nước trắng chảy ra. Cho đứa bé bú thì nó chỉ mút được mấy cái.

Cho đến ngày thứ ba thì bà Buk Chon mở mắt ra.

- Mẹ !

Mong Sil không nhận biết chính cổ mình nghẹn lại, nước mắt trào ra.

Bà Buk Chon lơ lơ nhìn Mong Sil:

- Mong Sil ơi...!

Bà Buk Chon yếu ớt gọi.

- Dạ! Mẹ mau ngồi dậy ăn cơm và cháo đi mẹ.

- Mong Sil ơi...!

- Sao vậy hả mẹ...?

- Mong Sil ơi, bỗng em bé tìm đến cô.... nhà cô đi... ừ.... Mong Sil ơi.... Mong Sil.... ơi...!

Bà Buk Chon thều thào không rõ tiếng, rồi tắt nghỉ.

Bà Buk Chon được chôn cất ở trên núi phía trước nhà, nơi có ánh sáng mặt trời chiếu rọi.

Và đêm hôm ấy dân làng chạy tán loạn. Bởi vì quân đội cộng hòa thì bị đuổi chạy, còn xe tăng quân đội nhân dân tiến về hướng Shin Jak Ro một cách ung dung.

Những người trong làng đã chuẩn bị sẵn hành lý, lợi dụng đêm tối chạy lánh nạn. Mong Sil tay bồng em bé mới sinh, loay hoay không biết làm như thế nào.

- Bà ơi, phải làm thế nào đây? Em bé không ăn gì cả.

- Ui chào, tội nghiệp nó...

Bà cụ đưa tay bồng em bé.

- Mong Sil à!

- Dạ.

- Vẫn có gạo chứ?

- Dạ.

- Mang một nắm gạo lại đây.

Mong Sil chạy đi lấy gạo đem lại. Cụ Jang Gol cho gạo vào miệng nhai lúng búng thật lâu, rồi đem nấu cháo.

- Mong Sil à, múc cho em bé ăn từng chút cháo này.

Mong Sil múc từng chút cháo loãng đưa vào miệng của em bé. Dứa bé hình như do có cái ăn làm tăng thêm sức lực hay sao mà nó há miệng nuốt lấy nuốt để.

- Nan Nam à, con hãy sống. Cha con sẽ trở về gặp các con nữa chứ.

Cụ Jang Gol bồng em bé lằm rằm như cầu nguyện.

- Bà ơi, Nan Nam là gì hả bà?

Mong Sil hỏi.

- Sinh ra trong cảnh loạn ly thì gọi là Nan Nam chứ sao! Tên của em bé đấy. Khi nào cha các con về thì đặt cho nó cái tên đẹp, từ nay cho đến khi ấy, ta hãy gọi nó như thế.

- Nan Nam...!

Mong Sil yên lặng ngắm gương mặt của đứa bé.

Có mấy người trong số những người chạy lánh nạn trong đêm ấy đang trở về. Trong số ấy có nhà Eul Sun và nhà Nam Ju. Mong Sil rất vui mừng. Cả làng trống trơn, giờ mọi người đang trở về như thế này trở lại thành cái làng như trước.

Những người lính quân đội nhân dân đến trú

ngụ tại nhà kho của làng. Những người đàn ông còn ở lại trong làng đến đơn vị của quân đội nhân dân phục dịch. Ông cụ Jang Gol và cha của Nam Ju cũng đi làm. Họ mang chuyển những trái đạn nặng và cũng mang chuyển thức ăn nữa.

Các bà vợ lo tất bật sửa soạn bữa ăn cho lính của quân đội nhân dân. Vừa xong vụ thu hoạch khoai tây và lúa mạch, thức ăn không thiếu nhưng nấu cơm cho nhiều người ăn thì thật là vất vả.

Lính quân đội nhân dân lại đến thêm. Máy bay liên tục bay đến ném bom không nghỉ. Bên kia núi, ở đâu đó khi đêm đến thì ánh lửa lóe lên và tiếng đạn pháo nổ đùng đoàng. Những người lính quân đội nhân dân bị thương được khiêng đến trên những cái cáng. Mỗi căn nhà trống đều có đầy quân nhân bị thương.

Bọn nhỏ được tập trung tại nhà kho của làng, nơi thầy Choi dạy chữ Han Geul trước đây, để được học tập. Học bài hát quân đội nhân dân và cũng được nghe kể chuyện cách mạng nữa.

Mong Sil bỗng Nan Nam, không thể đi đâu được cả. Vào bữa trưa, khi ánh nắng chói da chiếu xuống chỗ này chỗ kia thì Mong Sil tìm bóng mát dưới mái hiên nhà để che cho Nan Nam. Mong Sil nhai gạo rồi nấu cháo loãng cho em ăn nhưng Nan

Nam cứ khóc đòi ăn hoài. Bàn tay em bé nhỏ xíu chỉ còn xương giống như chân gà con.

- Cụ Jang Gol, Nan Nam có lẽ khó sống được quá.

Mong Sil ôm Nan Nam đi trong suy nghĩ phải cầu mong sự cứu giúp của bà cụ Jang Gol.

- Mong Sil ơi, mang Nan Nam lại đây. Hãy đi đến mấy nhà trong làng coi.

Bà cụ Jang Gol bỗng Nan Nam tìm đến nhà có em bé mới sinh. Trước tiên bà đến dì Jong Gu, nhà có cây hồng.

- Trời ơi! Tội nghiệp, không có sữa bú mới nên nổi này.

Dì Jong Gu bỗng Nan Nam, kéo bầu vú cho ngậm bú. Nan Nam đeo cứng, ngậm đầu vú mút một cách vồn vập như không còn trời đất gì nữa. Một hồi lâu, sau khi cho Nan Nam bú sữa, vẻ bản thân hiện lên trên gương mặt dì Jong Gu, dì đẩy Nan Nam ra một cách nhẹ nhàng.

- Thôi bú nhiều đó được rồi chứ! Phải để phần cho Jong Gu nữa chứ.

- Mẹ Jong Gu, cho bú thêm một chút nữa đi. Cho cháu ăn thêm một chút nữa đi.

Cụ bà Jang Gol tha thiết nài, nhưng dì Jong Gu quay đầu đi một cách lạnh lùng.

- Không được!

Cụ bà Jang Gol thở dài. Mong Sil đang đứng bên cạnh, vừa ngại ngùng vừa xót xa. Nan Nam bất hạnh quá.

- Mong Sil à, được thế cũng đủ, cảm ơn dì Jong Gu rất nhiều. Bồng em đi về đi.

Bà cụ Jang Gol đưa Nan Nam cho Mong Sil bồng. Có lẽ Nan Nam bú sữa đã no nên giấc ngủ đến với bé lúc nào không biết.

Mong Sil bồng Nan Nam đi lên con đường dốc nghiêng nghiêng.

- Mẹ... mẹ...! Gương mặt của bà Buk Chon như cứ chập chờn phía trước.

- Con người ta sao lại phải chết nhỉ?

Mong Sil nghĩ đến người cha đang ở ngoài chiến trường. “Không biết bây giờ cha ở đâu, chiến đấu ra sao?”

Cái làng đã trở thành nơi đồn trú của lính quân đội nhân dân, không biết rồi đây sẽ ra sao?

- Mẹ ở Daes Gol, còn Yeong Deuk nữa?

- Nan Nam à, khi nào lính quân đội nhân dân rút đi, hai chị em mình đến với cô, nhé?

Ở đâu đó tiếng đại pháo bùng đoàng vọng đến.

9. Người lính quân đội nhân dân lạ lòng

- Ờ, ời. Ăn giỏi nha. Nan Nam ơi, ăn nhiều chóng lớn nha.

Mong Sil cho Nan Nam ăn cháo loãng. Nan Nam mút chùn chụt thìa cháo mà chị đút cho. Đối với Mong Sil việc Nan Nam ăn cháo là việc em vui mừng hơn mọi việc.

Mong Sil bỗng Nan Nam đi đi lại lại tìm bóng mát để tránh cái nóng. Ở trong làng, đơn vị quân đội nhân dân mới lại kéo đến, ở một vài ngày rồi ra đi.

- Mong Sil ơi, treo quốc kỳ lên. Phải treo cao, cao lên nhé.

Chú Park, cha Nam Ju, đi từng nhà và thông

báo như vậy. Chú Park làm theo đúng như lệnh của chỉ huy trưởng quân đội nhân dân nên bận rộn suốt cả ngày.

Bọn trẻ nhỏ vừa đi rong vừa hát bài quốc ca nhân dân mà đã học được ở nhà kho của làng.

- A, a... Tướng quân Kim... thủ lĩnh vĩ đại...!

Mong Sil lấy quốc kỳ ra. Đó là lá cờ Thái cực bạc màu đã treo lên vào ngày lễ Sam Il⁽¹⁾.

- Nan Nam à, chờ một chút. Chị treo cờ lên rồi trở lại, chỉ một chút. Nhé!

Mong Sil cột sợi dây ở đầu lá cờ vào đỉnh cột rồi dựng nghiêng về phía bức tường đá.

Trong lúc ấy, Nan Nam bắt đầu khóc oang oang. Nan Nam hai nắm tay nắm chặt cứng, tiếng khóc như xé làm nát lòng người.

Mong Sil dựng xong cột cờ chạy trở vào phòng.

- Nan Nam à, chị đây. Đừng khóc, đừng khóc nữa.

¹ Ngày lễ Sam Il là lễ kỷ niệm ngày 1 tháng 3 năm 1919, những người theo chủ nghĩa đoàn kết dân tộc gồm có 33 người như Son Byung Hui... đọc tuyên ngôn độc lập, vận động tách khỏi ách thống trị xiềng xích của Nhật và xuống đường biểu tình nhưng bị quân đội Nhật đàn áp. Có khoảng 2 triệu người tham gia, trong đó bị chết khoảng 7.500 người, bị thương 16.000 người, bị bắt 47.000 người.

Thật lạ thường, Nam Nam ngừng ngay tiếng khóc. Mong Sil công Nan Nam, cột chặt dây đai rồi đi ra ngoài, vào nhà bếp định lấy gáo múc nước.

Lúc ấy, có ai đó theo con đường dốc nghiêng chạy đến. Người thở gấp gấp chạy đến là một thanh niên quân đội nhân dân. Người thanh niên kéo như giật xuống cột cờ có treo lá cờ mà Mong Sil vừa mới treo lên.

- Chú...!

Mong Sil vừa hãi sợ vừa kêu người thanh niên. Người thanh niên làm như không nghe thấy, nắm giạt lá cờ Thái cực rồi xé ra từng mảnh.

- Cờ đó chú Park bảo treo trên, xé là không được đâu!

Mong Sil quên cả sợ hãi, chạy đến trước người thanh niên quân đội nhân dân. Người thanh niên nhìn dáng khập khểnh của Mong Sil liền vo tròn lá cờ Thái cực vừa xé rồi nắm chặt trong lòng bàn tay.

- Lá cờ mà chú Park bảo treo không phải là cái này, mà là lá cờ nhân dân kia.

- !

Đến lúc ấy Mong Sil mới định thần. Em đã quên mất lá cờ nhân dân màu đỏ mà chú Park đem đến ngày hôm kia, lại đi treo cờ Thái cực.

- Em làm vậy không được. Làm vậy là nguy hiểm đấy. Biết không?

Mong Sil xanh mặt.

- Mau mang diêm ra đây. Để cái này trong nhà không ổn, phải đốt đi!

Mong Sil chạy vào bếp, khơi lò, lấy lửa than lấp trong đó ra thổi phù phù. Thấy lửa không bắt được, người thanh niên quần đội nhân dân giật lấy ra sức thổi. Chẳng mấy chốc lửa bắt cháy lên. Người thanh niên bẻ nhánh thông kêo rằng rắc bỏ dồn đống vào lò rồi bỏ lá cờ bị xé vào. Làn khói đậm bay ra, lá cờ vừa cháy hết.

Mong Sil nãy giờ đứng xem lá cờ cháy, giờ chỉ còn lại tro trắng, mới hỏi người thanh niên.

- Chú à, cờ Thái cực từ đây về sau không phải là cờ của nước ta nữa à?

Nghe Mong Sil hỏi, người thanh niên đảo mắt nhìn ra ngoài một hồi, ra chiều sợ sệt.

- Ủ. Từ nay nước ta là nước của nhân dân. Vì thế quốc kỳ cũng phải khác đi chứ.

- Vậy thì, cha của em sẽ như thế nào đây?

- Cha của em làm sao?

- Đi ra chiến trường đánh tàn quân.

- Câm miệng lại ngay!

Người thanh niên hoảng hốt bịt miệng Mong Sil lại bằng bàn tay to lớn của mình.

- Có ai hỏi mà nói như thế thì không được đâu nhé. Hãy trả lời là cha đi đâu không biết.

Người thanh niên rời tay khỏi miệng Mong Sil. Hai người ngồi xuống sàn nhà bếp. Mong Sil thả Nan Nam xuống khỏi lưng mình.

- Em của em hả? - Người thanh niên hỏi.

- Dạ!

- Mẹ em đâu?

- Mẹ em chết rồi!

Mong Sil nước mắt chực tuôn trào. Nhưng em cố nén, vì nhớ đã hứa với bà Buk Chon là không khóc.

- Vậy thì mình em sống với đứa nhỏ này à?

- Dạ, không. Nếu đi Daes Gol thì có mẹ nữa.

- Em mới vừa nói là mẹ đã chết rồi mà?

- !

Mong Sil không biết trả lời sao.

- Em tên gì? - Người thanh niên hỏi.

- Tên là Mong Sil.

- Mong Sil! Một cái tên đẹp đấy.

- Đứa nhỏ này là Nan Nam.

- Nan Nam?

Người thanh niên cười rạng rỡ.

- Nếu có thời gian thì thỉnh thoảng anh sẽ đến. Còn bây giờ thì anh phải đi đây.

Người thanh niên nắm bàn tay nhỏ xíu của Nan Nam đang nằm trong lòng của Mong Sil rồi vội vã chạy ra ngoài. Không hiểu sao, Mong Sil cảm thấy nỗi cô đơn tràn ngập trong lòng. Tình cảm của người thanh niên quân đội nhân dân, người ghé lại rồi ra đi, trong chốc lát làm cho Mong Sil thấy quạnh quẽ.

Con người, bất cứ ai khi cảm nhận được tình yêu thì cũng nhận ra đau khổ. Là bạn bè, cha mẹ, anh em hay người mới quen đi nữa, khi đã để lại cho nhau một tình cảm ấm áp thì sự xa cách trở thành một nỗi cô đơn to lớn.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Suốt cả ngày Mong Sil mệt lử vì Nan Nam. Em nằm yên lặng một lát dưới cái bóng bên sàn đất,⁽¹⁾ mắt nhíp lại.

¹ Sàn đất ở giữa hai phòng. Người Hàn Quốc xây dựng nhà thì trong phòng ở đều lắp ván sàn, còn khoảng nền giữa hai phòng không lắp ván sàn chỉ để nguyên nền đất, gọi là "bong dang" (sàn đất).

Thình lình tiếng ai đó kêu làm em tỉnh giấc, nhìn bên cạnh thì thấy Nam Ju đang ngồi.

- Mong Sil à, đi xem với tớ.

- Xem gì thế?

Mong Sil vẫn còn ngái ngủ, dụi mắt hỏi.

- Nghe nói người ta tụ tập ở bờ suối phía trước. Người ở ngã ba làng, người ở Kkachi bawi Gol đều tập trung ở đó.

- Tại sao lại tập trung ở đây?

Nam Ju lưỡng lự một chút rồi kể miệng sát tai Mong Sil:

- Nghe nói có người chết đấy.

- Cái gì?

Mong Sil ngạc nhiên nhìn trân trân Nam Ju.

- Nghe nói xử tử những người gây tổn thất cho quân giải phóng nhân dân. Toàn bộ...!

Mong Sil công Nan Nam theo Nam Ju đi ra phía suối trước. Người ta thật đông.

- Nam Ju à, đừng đến gần quá.

- Ừ, ta đứng ở đây xem thôi.

Cả hai khiếp hãi đứng chỗ ngoài cùng bờ suối.

Lính quân đội nhân dân mang súng xếp

thành hàng đi rầm rập, lách đám đông bước vào. Và đi hơi tách ra một chút có một cụ già với dáng điệu quá khúm núm.

- Ông cụ nhà có cây aengdu ở Kkachi bawi Gol đấy. Nghe nói trước đây cụ bị bắt về đồn cảnh sát vì đã gửi lương thực cho con trai là cộng sản. Nam Ju thì thầm.

Cụ già nhà có cây aengdu chấp hai tay van xin người chỉ huy quân đội nhân dân.

- Làm ơn để họ sống. Xin đừng giết họ.

Người chỉ huy quân đội nhân dân không trả lời gì cả.

Những người bị trói bằng dây gai được giải ra. Trong số đó, có cả ông xã trưởng Jang Teo và viên cảnh sát nữa. Ông cụ nhà có cây aengdu chấp hai tay van xin.

- Làm như thế này là không được. Giết người... là không được.

Ánh hoàng hôn toàn bộ biến thành màu máu phủ trùm lên mặt người.

- Nam Ju à. Thôi ta về nhà. Sợ quá!

Mong Sil trở về căn nhà lá, bước vào sân thì nghe tiếng súng dùm dùm... vang lên.

Mong Sil ôm Nan Nam bịt chặt tai nó lại. Em lại nhớ người thanh niên quân đội nhân dân đã đốt lá cờ lúc trưa.

- Ông cụ nhà có cây aengdu đã van xin tha chết cho những người kia. Chú lính quân đội nhân dân nữa, vì ta mà đã đối diện với nguy hiểm, kéo cờ Thái cực xuống đốt giúp cho.

Mong Sil ôm Nan Nam vào lòng run rẩy.

- Cha ơi, cha đang làm gì, ở đâu? Mẹ ơi, Nan Nam bất hạnh quá! Tại sao mẹ lại chết? Còn mẹ Daes Gol, bây giờ mẹ cũng vẫn còn giàu có chứ? Bây giờ con một mình đang run sợ ôm một đứa bé không cha không mẹ như thế này. Cũng không có cái ăn. Gạo nấu cháo cho Nan Nam cũng đã hết cạn rồi. Mẹ... mẹ...!

Trong phòng trở nên tối tăm. Nhìn lên bầu trời ngoài kia, các vì sao đang lấp lánh. Tiếng súng vang lên ngoài con suối cũng đã ngừng hẳn, nhưng lính quân đội nhân dân đang hát bài quân ca rền vang trên con đường hẻm trong làng.

Đạo này, lính quân đội nhân dân ban ngày ngủ trong rừng sâu hoặc trong nhà dân để tránh máy bay oanh tạc còn ban đêm thì đi đánh trận. Những người phục dịch theo sự sai khiến của quân đội nhân dân cũng nhiều hơn.

Tiếng quân ca biến mất, đường hẻm cũng trở lại yên tĩnh. Nan Nam đang được ôm ấp, trở mình uốn éo. Cháo loãng hầm từ buổi trưa giờ này đã nguội tanh, chắc là nó dối lắm đây! Đã hết gạo ăn rồi.

Mong Sil đi ra con đường hẻm yên tĩnh và tối tăm. Em công Nan Nam định đi sang nhà bà cụ Jang Gol. Trong căn nhà lá của bà cụ, đèn thấp sáng.

- Bà ơi!

- Ai đó?

Tiếng nói lạnh lạnh của một người đàn bà trẻ vọng ra.

- Bà cụ có ở nhà không ạ?

Mong Sil tỏ ra sợ sệt.

- Tìm bà cụ làm gì?

Một người lính đi ra. Mong Sil nhìn kỹ, rõ ràng là lính quân đội nhân dân, nhưng dáng điệu thật khác thường.

- Lính nữ quân đội nhân dân chẳng?

Mong Sil cảm thấy có điều gì khác lạ.

- Nếu bà cụ không có thì em đi về.

- Không, bà cụ sẽ trở về ngay thôi. Hãy vào trong chờ đi.

Tiếng nói người đàn bà đẹp và thanh tao không biết có phải là người đàn bà lên tiếng hỏi sắc như dao lúc này không, không thể nào biết được. Mong Sil do dự không biết phải làm gì, người đàn bà nắm tay Mong Sil kéo vào bên trong.

- Công em bé nữa à? Em của cháu phải không?

Trong phòng có mấy người nữ quân đội nhân dân khác đang trải ra một tấm bản đồ lớn, ngồi vòng quanh bàn luận cái gì đó.

- Biết ai mà tự ý dẫn vào phòng thế?

Người nữ quân đội nhân dân ngồi chính giữa cất tiếng nói hơi cộc cằn.

- Chỉ là đứa bé thôi. Không sao đâu.

- Công việc xong, phải cho về ngay đó.

- Dạ!

Người nữ quân đội nhân dân ngồi đối diện phía góc phòng xoa đầu Mong Sil.

- Ăn tối chưa?

Mong Sil lắc đầu.

- Tại sao? Chưa ăn hả?

- Cháu đến mượn gạo của bà cụ. Phải nấu cháo cho Nan Nam.

- Nan Nam là tên đứa bé hả?
- Dạ!
- Cha mẹ cháu đâu?
- Mẹ cháu đã qua đời rồi, còn cha cháu thì đi đâu mất.

Mong Sil đã trả lời đúng như người thanh niên đã chỉ cho vào lúc trưa.

- Vậy hả? Cháu chờ một chút nhé.

Người nữ quân đội nhân dân lấy gạo và bột ngũ cốc rang từ trong ba lô để ở góc nhà, san ra một ít cho vào bát.

- Em về nhà đi. Ở đây đang bàn luận căng thẳng, không thể ở thêm được hơn.

Người nữ quân đội nhân dân ra đến đường hẻm, liền nắm nhẹ tay Mong Sil, rồi cả hai đi thẳng lên con đường dốc.

10. Người tốt, người xấu

Hai người bước vào khoảnh sân tối mù mờ của nhà Mong Sil rồi trải chiếu ngồi.

- Thắp đèn lên chứ.

Mong Sil định đứng dậy, nhưng rồi cô nữ quân đội nhân dân nắm tay kéo lại.

- Thôi đừng. Không biết chừng máy bay tới, ta đừng thắp đèn nữa.

Mong Sil ngồi xuống.

- Nước ở đâu nhỉ? Khuấy bột ăn đi, rồi còn cho em bé ăn nữa chứ.

- Để em đun nước cho.

Khi Mong Sil đun nước xong, cô nữ quân đội nhân dân vội vã đi khuấy bột. Trời tuy tối nhưng cô vẫn làm thành thực.

Nan Nam lắc đầu không ăn, có vẻ như bột này không vừa miệng với nó.

- Nhóc à! Ăn đi, lát nữa cô nấu cháo cho.

Cô nữ quân đội nhân dân vừa đổ dành vừa đút cho nó mấy muỗng bột. Nan Nam dường như hiểu được nên chịu ăn. Lúc đó Mong Sil đang nhai gạo để nấu cháo cho Nan Nam. Một giờ sau Nan Nam ăn cháo xong và ngủ.

Cô nữ quân đội nhân dân và Mong Sil cùng nằm xuống chiếu. Tự nhiên Mong Sil lại có ý nghĩ người nữ quân đội nhân dân đang nằm bên cạnh như chính là bà Buk Chon vậy.

- Cô ơi! Cô từ đâu đến?

- Đừng gọi bằng cô, hãy gọi chị bằng chị. Em bao nhiêu tuổi?

- Dạ! Mười tuổi.

- Như vậy là nhỏ hơn Ok Sun nhà chị 1 tuổi rồi. Ủ! Nhà chị ở miền Bắc gần sông Áp Lục⁽¹⁾, xa lắm!

Người nữ quân nhân nắm tay Mong Sil vuốt ve.

- Chị cũng vì đánh nhau với quân đội cộng hòa mà đến đây hả?

¹ Sông Áp Lục: Tên con sông dài nhất ở Hàn Quốc (thuộc miền Bắc) với chiều dài 925.502 km, chạy dọc theo biên giới Trung Quốc.

- Ừ... Đúng vậy.

Người nữ quân đội nhân dân trả lời hơi lắp bắp.

- Tại sao quân đội nhân dân giết người hả chị?

- Em thấy họ giết người lúc nào?

- Hồi chiều tối, có người bị giết ở chỗ bờ suối rồi đó. Họ giết chú xã trưởng, chú cảnh sát và giết nhiều người khác nữa. Ông chủ tiệm có cây aengdu can gián, bảo không cần phải giết nhiều người như vậy.

- Ông cụ nhà có cây aengdu là ai?

- Ông ta sống ở Kkachi bawi Gol. Con trai ông là lính cộng sản đấy.

- Cái gì? Không được nói như vậy nghe chưa. Phải gọi là lính giải phóng quân. Nhưng mà....

- Ông ta năn nỉ ông chỉ huy quân đội nhân dân hãy tha những người bị trói, đừng giết họ, chị không thấy à?

- Không thấy! Thật vậy hả?

Người nữ quân đội nhân dân chột im lặng.

- Ông cụ nhà có cây aengdu thường đem bánh và thịt tới cho người con trai ở trong núi, nhưng khi ông bị bắt vào đồn cảnh sát thì hai bên bắt tằm tìn tức.

Mong Sil ngồi bật dậy nhìn vào mặt chị nữ quân đội nhân dân. Tuy trời tối nhưng cũng có thể thấy vẻ mặt của chị ta rất buồn.

- Sao vậy?

- Quân cộng hòa và quân nhân dân, ai xấu ai tốt?

-!

- Tại sao quân đội nhân dân và quân cộng hòa giết nhau hả chị?

- Mong Sil à! Thật ra tất cả đều tốt nhưng tất cả cũng đều xấu.

. Nữ quân đội nhân dân cứ nằm thế mà trả lời.

- Trả lời như vậy là sao?

- À! Là như vậy. Trong quân đội nhân dân cũng có người tốt và người xấu. Trong quân đội cộng hòa cũng vậy.

- Vậy à! Hồi trưa có một chú lính quân đội nhân dân đã đốt giúp cho em lá cờ Thái cực, chú ta đúng là người tốt.

Mong Sil kể lại chuyện lúc trưa.

- Đúng vậy đó Mong Sil à! Con người không phải ai cũng vậy. Lúc mới gặp nhau có thể làm bạn tốt của nhau nhưng nếu chỉ cứ nghĩ đến thân

phận, địa vị và quyền lợi thì quan hệ sẽ xấu đi. Những lời này đối với em sẽ hơi khó hiểu. Quân đội nhân dân và cộng hòa gặp nhau mà nghĩ là kẻ thù của nhau thì sẽ giết nhau, nhưng nếu chỉ nghĩ với tư cách là con người thì có thể kết bạn với nhau được.

Mong Sil thật không hiểu hết những lời đó, nhưng nó cũng hiểu được một phần nào ý là người thì có thể kết bạn với nhau.

- Em có hiểu được không?
- Chỉ hiểu một chút thôi ạ !
- Chị cũng đoán vậy.

Chị nữ quân đội nhân dân thở nhẹ. Một lát sau Mong Sil nói:

- Dù chị là người của quân đội nhân dân nhưng chị không đáng sợ chút nào. Chị giống như người mẹ đã mất của em.

- Chắc là mẹ em tốt lắm.
- Vâng, tuy là mẹ kế nhưng rất tốt. Mẹ bị đau nặng cho nên đã chết khi sinh Nan Nam.
- Người mẹ đã mất của em là mẹ kế sao?
- Dạ. Mẹ ruột của em bỏ ba em đi lấy chồng khác nên em có mẹ kế.

- Vậy à! Tại sao mẹ em lại bỏ đi lấy chồng khác? Có chuyện gì à?

- Nhà em thường hay phải chịu đói nên mẹ đã bỏ đi.

- Chỉ chuyện như vậy mà mẹ em bỏ cha em ra đi à!

- Mẹ em là người xấu phải không?

- Em nghĩ sao?

Chị nữ quân đội nhân dân hỏi lại.

- Hình như xấu mà cũng không phải là xấu!

- Như vậy mẹ em không phải là người xấu rồi.

Bầu trời đêm có nhiều sao trông giống như một vườn hoa. Cả hai im lặng cùng nhìn lên bầu trời đầy sao. Một lúc sau chị nữ quân đội nhân dân cất giọng thánh thót và trong trẻo hát.

- Quê hương yêu dấu ta ơi

Hoa jillekkoch⁽¹⁾ nở phoi sắc hồng

Ba gian nhà lá đôi thông

Xa xôi muôn dặm nặng lòng nhớ thương.

Lời hát nghe buồn đến nỗi những ngôi sao cũng như đọng đầy lệ rơi xuống đọng trên mắt Mong Sil. Mong Sil nắm chặt tay chị lính quân

¹ Jillekkoch: Một loại hoa thuộc loài hoa hồng.

đội nhân dân. Đến nửa đêm khi Mong Sil đang ngủ thì có ai đó lay em dậy. Thì ra là chị nữ quân đội nhân dân.

- Mong Sil à! Bây giờ chị phải đi. Xin lỗi đã đánh thức em lúc này.

- Chị đi đâu? Chị sẽ quay lại chứ?

- Cũng chưa biết nữa. Chị để lương thực ở nhà bà cụ Jang Gol, em ráng lo nuôi Nan Nam khôn lớn nhé.

- Chị oi... Em vẫn chưa biết tên chị.

- Là Choi Geum Sun. Chị không biết sau này có gặp lại em không! Em ở lại mạnh khỏe nha.

Chị nữ quân đội nhân dân kéo Mong Sil lại gần và vuốt nhẹ bên má em rồi đi ra con đường dốc nghiêng, dày đặc bóng tối. Mong Sil tự nhiên cảm thấy cô đơn và buồn bã hơn là khi chia tay với người thanh niên quân đội nhân dân vào lúc sáng.

- Mẹ à! Hãy tha lỗi cho con. Con không chịu đựng được nên mới khóc.

Mong Sil đứng thẩn thờ khóc trong bóng tối.

Khi chị Choi Geum Sun đi rồi thì cũng có những người lính quân đội nhân dân khác đến.

Trong cuộc chiến tranh này, quân cộng hòa thất bại, quân đội nhân dân chiến thắng. Người

ta nói với nhau rằng từ bây giờ không còn có sự phân biệt người nghèo, người thất học, người thấp hèn với những người cao sang. Tất cả có thể sống bình đẳng.

Những đứa trẻ đang theo học ở trường cấp một cũng có thể vào học ở trường của quân đội nhân dân. Chúng học bằng những quyển sách được phát không.

“Đường lên núi Jangbaek quanh co...”

Bọn trẻ học rồi cùng hát bài này.

Không ai có thể lúc nào cũng thật sự sống yên lành và hạnh phúc, có lúc cũng bất an và đau khổ.

Số phận của những người đến phía Nam bị nạn ra sao nhỉ? Mong Sil nhớ đến thầy Choi. Thầy Choi là người đã tổ chức lớp học đêm tại nhà kho của làng và nói về con đường đi của cuộc đời - đã rời làng đi bị nạn rồi.

Nam Ju nói với Mong Sil:

- Mong Sil à! Nghe nói những người đi bị nạn về phía Nam đã chết hết rồi. Và những người đi lính cộng hòa cũng...

- Những người đi lính cộng hòa cũng chết hả?

Mặt Mong Sil chợt tái xanh đi. Nam Ju giật mình nhận ra mình đang nói quá lời.

- À! Không phải thế, họ chỉ cực khổ một chút thôi.

Mong Sil đoán:

- Vậy là cha mình không còn trở về nữa rồi.

Ngay khi ấy, nếu Nan Nam đang được cõng trên lưng Mong Sil không khóc thét lên thì Mong Sil cũng đã oà khóc lên rồi.

- Nan Nam à! Đừng khóc, đừng khóc mà em!

Mong Sil dung đưa thân mình để đỡ dành em.

Nan Nam oằn người theo nhịp dung đưa, nó đã ngủ trên lưng Mong Sil. Mấy ngày qua Nan Nam chỉ ăn cháo nên nó ốm đi rất nhiều. Mọi người đều thấy tội cho nó.

- Chà! Đứa nhỏ không được uống sữa. Xem nè, nó có thở được không nhỉ?

Mong Sil cố xoay đầu qua chạm nhẹ vào cằm bé Nan Nam. Nhưng Nan Nam vẫn im lặng, nó thở khó nhọc.

Kể từ cuối tháng Bảy, máy bay ném bom dữ dội. Nó lượn vòng trên bầu trời nghe thật nhức tai. Thoát một cái nó đã khuất sau núi.

Bây giờ những đứa trẻ cũng không còn biết sợ nữa. Ngôi làng có đường ray xe lửa, trường học, nhà xay gạo, tất cả đều bị trúng bom cháy trụi.

Những đứa trẻ đã quen với cảnh chiến tranh ấy xem ra rất thích thú và bắt chước trò đánh nhau nữa. Chúng giả bắn súng, giả người chết ngã xuống, còn dùng gậy gộc, dao kiếm đâm lẫn nhau rồi thét lên nữa.

Tuy thắng trận nhưng lính quân đội nhân dân vẫn chết nhiều và người bị thương cũng liên tiếp được đưa về. Những đứa trẻ lính quân đội nhân dân gọi là Thiếu sinh quân đầu cạo trượt đi qua. Khuôn mặt cháy nắng sạm đen, hố mắt sâu hoắm với cái cổ dài hơn bình thường, trông họ mệt mỏi và thật đáng thương.

- Chủ nhà ơi! Chủ nhà ơi!

Mong Sil đang đứng thù người ở vòng rào sân sau thì ở phía sân trước có ai đó cất tiếng gọi lớn.

- Ai đó?

Trong góc sân có đứa lạ hoắc đang đứng, trông nó khoảng 15 hay 16 tuổi trong bộ quân phục rộng thùng thình và rách tả tơi.

- Là tôi, cho tôi xin ít nước.

- Anh là ai?

- Là thiếu sinh quân.

- Thiếu sinh quân hả?

- Làm ơn cho xin ít nước.

Mong Sil vào nhà bếp lấy cho nó một gáo nước đầy. Mong Sil nghĩ đến chị Geum Sun, nếu mọi người cùng đối xử với nhau như con người thì tất cả có thể làm bạn tốt với nhau. Anh thiếu sinh quân uống một hơi đã cạn gáo nước.

- Cám ơn.

Anh thiếu sinh quân quay ra định tiếp tục đi.

- Bây giờ anh đi đâu?

- Tôi phải ra trận.

Nhìn phía sau khi anh ta quay ra thì thấy một khẩu súng mang bên vai phải.

- Anh có biết vì sao đánh nhau không?

- À! Tôi đánh nhau vì nhân dân.

- Cũng biết giết người nữa hả?

Mong Sil vòng tay ra sau ôm chặt bé Nan Nam mà nó đang cõng trên lưng, vừa táo bạo hỏi.

-!

- Có thật là anh dám giết người không?

Mong Sil đến gần anh thiếu sinh quân.

- Tại sao mà hỏi như vậy?

- Việc giết người không phải là vì nhân dân.

- Phải giết những phần tử phản động đã làm cho người dân không thể sống yên ổn được!

Người thiếu sinh quân không chịu được đành nói rõ ra.

- Vậy những lính quân đội nhân dân giết người thì cũng giống như là những kẻ phản động rồi!

- Cái gì?

Người thiếu sinh quân lấy cây súng đang mang trên vai xuống. Rồi anh ta quay lại nâng nòng súng lên.

- Sao? Anh cũng biết giết đứa trẻ như tôi à?

- Ừ, biết giết chứ.

Mắt Mong Sil tóe lửa:

- Giết đi! Giết thử xem!

Cả hai đứng im nhìn nhau trùng trùng. Cứ như thế một hồi, rồi đột nhiên người thiếu sinh quân lắc đầu.

- Ôi! Mẹ ơi...!

Anh ta quay mặt đi, vai co rút lại trong tiếng nấc. Mắt Mong Sil cũng ngân ngấn nước mắt, nó nuốt tiếng khóc. Và rồi nó nhỏ nhẹ hỏi:

- Tên anh là gì?

Người thiếu sinh quân nén tiếng nấc trả lời:

- Lee Sun Cheol.

Rồi anh ta vội vã khoác súng lên vai đi ra ngoài. Mong Sil vội chạy theo sau.

- Lee Sun Cheol ơi...!

Nhưng người thiếu sinh quân lao đi nhanh như tên bắn trên con đường dốc, quẹo cua rồi mất dạng.

- Sun Cheol ơi! ...

Nước mắt Mong Sil cứ thi nhau chảy.

11. Hai người mẹ trong mơ

UL Sun và mẹ của nó cùng bỏ lúa mạch vào vỏ bầu rồi mang đến.

- Mong Sil à! Trước giờ mình không biết bạn cực khổ như vậy!

- Dạ, cảm ơn!

Mẹ của Ul Sun, bà Su Won⁽¹⁾ cho Mong Sil một túi lúa mạch. Nhà Nam Ju cũng cho, bà cụ Jang Gol cũng cho nó. Với thực phẩm mọi người gom góp từng chút, sự sống của chị em Mong Sil được duy trì.

- Mong Sil nè! - Ul Sun gọi.

- Hả?

¹ Su Won: Tên của một thành phố phía nam Seoul, cách khoảng 40 km.

- Hay là đưa cả Nan Nam cùng về sống chung ở nhà mình đi, nhé!

-!

Mong Sil không trả lời. Bà cụ Jang Gol và mẹ Nam Ju cũng đã bảo với nó như vậy.

- Hãy đến ở nhà mình cho đến khi cha bạn trở về, được chứ?

- Mình cứ ở tại nhà này. Nan Nam nữa thì cũng chỉ là hai người, không sao mà.

Mong Sil bỗng nghĩ đến cha dưỡng Kim và bà cụ ở Daes Gol. Ai có thể yêu thương và chăm sóc cho con của người dung. Nếu thế càng tội nghiệp cho Nan Nam hơn.

- Mong Sil à! Cháu ở một mình như vậy có sợ không?

Không biết bà Su Won hỏi thật hay lấy lệ.

- Không sao ạ. Cháu có thể chịu đựng nỗi sợ hơn là sự hàm ơn ạ.

- Ôi mẹ ơi! Sao cháu nói giống người lớn quá vậy?

- Dù là trẻ con, tất cả đều biết như thế ạ.

Mong Sil trả lời to, lòng đau thắt.

Mặt trời đỏ rực như quả cầu lửa, chẳng có giọt mưa. Nếu tiếng máy bay mà không vang đến thì

như ngày xưa, bọn trẻ lại tụ tập nhặt ốc vắn ở bờ suối và ra ruộng dâu chơi đùa.

Mong Sil suốt ngày phải cõng Nan Nam trên lưng, nên hầu như nó bị đóng khung trong nhà. Chỉ khi nào muốn giặt giũ quần áo và tã lót nó mới ra bờ sông.

Tháng Tám đã qua và tháng Chín lại đến.

Vào khoảng trung tuần tháng Chín, đội quân chiến thắng là quân đội nhân dân rút khỏi miền Nam.

- Nghe nói thủy quân lục chiến Mỹ đã theo đường biển vào đóng chặn ở vĩ tuyến 38.

- Bây giờ quân đội nhân dân hết đường lui. Tin đồn này truyền khắp từ làng này qua làng khác.

Những người lính quân đội nhân dân trông thật thảm hại. Khi họ đi xuống làng, vẻ tràn đầy tự tin trước đây giờ không còn nữa, họ nói rằng vì tình hình mới, phải hành quân mà rút lui trong thời gian ngắn.

Mong Sil cõng Nan Nam đi xuống đường cái, mà trước đây nó hiếm khi đi. Các cây thông hai bên đường đổ ngã tứ tung. Chiếc xe tăng lật nghiêng nằm ở dưới ngọn đồi, vỏ đạn vung vãi khắp nơi.

Chắc là ban ngày nên trên đường cái này không có ai cả.

- Mong Sil à, ra làm việc của mẹ hả?

Bà cụ Jang Gol đang nhổ cỏ ở ruộng lúa đôi diện hồi.

- Bà ơi! Không ai qua được lối này phải không?

- Ai mà dám đi qua đây! Máy bay có thể đến thả bom bất cứ lúc nào đấy... Cháu nữa, hãy tránh xa chỗ này nhanh lên. Ai lại bắt một người già yếu như bà chứ?

Bà cụ Jang Gol quay về phía Mong Sil xua xua tay. Mong Sil không biết làm gì hơn đành quay trở lại về nhà.

Bé Nan Nam lúc này được hai tháng tuổi, chân tay nó hình như dài ra, nhưng trọng lượng cơ thể thì không tăng được một chút nào.

Mong Sil đặt Nan Nam xuống và ngẫm nghĩ về những lời xì xầm nửa đùa nửa thật của các dì trong làng:

- Không biết sau này Nan Nam lớn lên có trở thành người bình thường không nhỉ?

- Chị nó sẽ vất vả hơn nếu nó không phát triển bình thường...

- Không phải vậy đâu. Người ta nói một đứa trẻ mù là đứa có hiếu. Mong Sil sẽ sống nhờ phúc lớn của em nó đấy.

Mong Sil rất ghét nghe những lời này. Nào là không biết sau này..., nào là chị nó sẽ cực hơn..., còn lại... Từng lời từng lời làm cho nó bực bội hơn.

- Mẹ à! Nan Nam sẽ lớn lên một cách kì diệu đấy.

Mỗi đêm đều có lính quân đội nhân dân đi về hướng Bắc. Có đoàn đi qua lặng lẽ, thỉnh thoảng cũng có đoàn đi rầm rộ một cách hùng dũng.

Tháng Chín sắp trôi qua. Và đúng vào sáng sớm ngày cuối của tháng Chín đó, máy bay bắn phá suốt ngày đêm không ngừng nghỉ. Từ bên kia núi và bên suối, những cột lửa đỏ rực đang thi nhau đổ xuống.

Nan Nam cũng hốt hoảng, nó khóc đến khàn cả tiếng, kiệt sức nó thiếp đi nhưng thỉnh thoảng lại thét lên vì sợ.

Khó khăn lắm Nan Nam mới ngủ yên, Mong Sil cũng thiếp đi. Trong giấc ngủ Mong Sil đã nằm mơ.

Hiếm khi em nằm mơ thấy mẹ ở Daes Gol. Em mơ thấy một rừng núi lạ nào đó. Mong Sil cũng

Nan Nam đi trên con đường dốc quanh núi. Nắng gắt như lửa đốt, bụng thì đói, cổ khô khốc. Mặt mày, mình mẩy ướt đầm mồ hôi, Mong Sil mệt lả đi, há hốc miệng ra thở.

Mẹ đứng trên rặng núi gọi:

- Mong Sil!

Mong Sil ngạc nhiên nhìn rặng núi. Mẹ vừa cười rạng rỡ vừa vẫy tay về phía Mong Sil.

- Mẹ!

Mong Sil như quên hết mệt, chạy nhanh đến bên mẹ.

- Mẹ! Mẹ ơi!

Mong Sil muốn được mẹ ôm chặt vào lòng. Nhưng mà việc đó lại không xảy ra. Trông mẹ thật kì lạ, cơ thể không chút chuyển động.

- Mong Sil à! Con đang khát nước, hãy uống nước đi.

Mẹ đưa cho Mong Sil một cái gáo màu vàng sáng sắn đầy nước.

- Mẹ à! Hãy cho Nan Nam uống trước.

Mong Sil quay lưng đang công Nan Nam về phía mẹ. Trong một thoáng, mẹ bối rối làm rung rinh tay đang cầm gáo nước.

- Đứa trẻ này là ai?

- Là em con ạ!

- Em con không phải là Yeong Deuk sao?

- Dạ, nhưng đây cũng là em con. Xin mẹ hãy cho nó uống nước. Cổ nó khô hết rồi, nó sẽ chết mất.

Nhưng bà lạnh lùng cầm ca nước quay lưng đi đầu mắt dạn.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Mong Sil vừa kêu vừa chạy theo mẹ, nhưng có ai ở đằng sau kêu nó đứng lại.

- Mong Sil à!

Em nhìn lại, thì ra là mẹ kế Buk Chon.

- Mẹ!

Mong Sil mừng rỡ. Nhưng bà Buk Chon lại chỉ đứng đó lạnh lẽo một mình.

- Mẹ ơi! Hãy cho Nan Nam xin chút nước.

- !

Bà Buk Chon không nói gì chỉ lắc đầu. Khuôn mặt ủ rũ của bà dầm nước mắt.

- Mẹ ơi ...!

Mong Sil nuốt tiếc nhìn theo, nhưng bà Buk Chon đã quay lưng đi xa dần...

12. Tìm về Gaeam namu Gol

Dường như mục đích của chiến tranh là giết hại con người. Cho nên người ta mới chế tạo súng, xe tăng, máy bay và bom đạn...

Vì quân đội nhân dân đã rút đi nên quân cộng hòa thập thò quay lại. Sao lại như vậy nhỉ?

- Quân đội nhân dân rút đi, thì chắc là quân cộng hòa chiến thắng. Như vậy chắc cha sẽ trở về ngay thôi.

Theo đà đó, lá cờ khí thế tung bay của quân đội nhân dân được cuốn lại, cờ thái cực được cắm lên. Những người đi tị nạn gồng gánh đồ đạc trở về, trông họ phong trần hơn.

Tất cả đều rất vui, họ siết chặt tay nhau mừng mừng tủi tủi. Gặp lại nhau, họ vui mừng

trò chuyện trao đổi với nhau về mọi thứ trong thời gian xa cách. Họ lo là không biết tin gì về nhau, tưởng như đã chết nhưng bây giờ còn sống và đang gặp nhau.

Xe tăng thì đang dồn tới, máy bay dội bom, tiếng súng nổ, tiếng đại bác bắn, địa lôi chôn dưới đất. Và lương thực đã cạn nên họ đói lả, ngã bệnh nhưng họ vẫn còn sống và lại được gặp nhau.

Mọi người muốn sống hòa thuận lại như xưa. Họ xem chiến tranh như một cơn ác mộng và nhanh chóng quên nó đi để được cùng nhau sống trong hòa bình.

Nhưng không, một số người đã đi ngược lại ước muốn của mọi người, họ luôn tạo ra những điều bất hạnh.

Cha của Nam Ju, chú Park cũng bị gọi vào đồn cảnh sát. Nỗi buồn to lớn hơn đang chờ đợi người ta tại ngôi làng mà trong chốc lát đã trở thành một thế giới khác ấy. Chú Kim nhà cây Hwae⁽¹⁾ và chú Yun nhà Sas Gas cũng bị lôi đi.

Vài ngày sau bọn trẻ lại bắt chước ngay tất cả các chuyện lạ đó.

¹ Cây hwae: Cây gỗ cao 4 m, lá dài 8-12 cm, ra hoa vào tháng 6. Phân bố ở Nhật, Trung Quốc và Hàn Quốc.

“Bằng, đừng!” chúng vừa gân cổ lên vừa giả tiếng súng bắn vừa le lưỡi ra giả vờ chết. Những người lớn bị bắt đều bị giết bằng súng như vậy.

Ông cụ nhà có cây aengdu ở Kkachi bawi Gol lần này cũng không trở về được. Thay vào đó là thi thể của ông bị bỏ trong bao rồi bị kéo đi xênh xệch.

Chiến tranh trong bốn tháng qua, ở ngã ba làng, Kkachi bawi Gol và ở Norusil đã làm mất đi sinh mạng của nhiều người cha như thế. Trong đó cũng có những đứa trẻ mồ côi, đến người mẹ còn lại cũng bị mất như Mong Sil.

- Làm sao đây hả? Mong Sil ơi!

Bà cụ Jang Gol vừa hỏi vừa nhìn Mong Sil với con mắt tội nghiệp. Cánh đồng sau mùa thu hoạch vụ thu lạnh lẽo chơ vơ. Mong Sil chỉ thấy mù mờ, không biết mùa đông này sẽ phải sống ra sao.

- Con sẽ đến nhà cô con.

- Vậy con sẽ không về nhà mẹ ở Daes Gol sao?

- Con công Nan Nam đến, mẹ sẽ không thích đâu.

- Gặp lại con chắc cô con sẽ vui lắm?

-!

Mong Sil không tự tin lắm, nhưng phải đi thôi. Sau chiến tranh dân làng cảm thấy uể oải,

sợ sệt và sống bủn xỉn hơn, họ không chia sẻ khó khăn với nhau như ngày xưa nữa.

Một ngày cuối thu, lá cây hòe đỏ rơi nhiều. Mong Sil cùng Nan Nam rời khỏi làng Norusil. Ở đường cái có nhiều xe tải chở quân nhân. Những quân nhân người da đen mặt đen sì đi trên xe ấy.

Các em học sinh đi học hò hét vừa vẫy tay thì những người lính Mỹ quăng xuống những gói kẹo.

Mong Sil mang theo một gói nhỏ, chỉ nhìn về phía trước bước đi. Sáng giờ công trên lưng, Nan Nam chỉ ăn cháo thôi, chắc là nó đang đói. Nó đang ngủ thiếp đi.

Mong Sil vừa đi vừa nghĩ miên man.

- Nếu tới nhà cô thì phải làm việc siêng năng. Cho dù là bà con đi nữa, nhưng nếu chỉ ăn chơi thôi thì cô ghét lắm...!

Nhà của cô ở Gaeam namu Gol xa có đến 30 li⁽¹⁾. Mong Sil đi bộ qua đường đồng, qua núi hoang vắng; qua ba làng và qua một căn nhà hiu quạnh dưới chân núi nữa.

- Cô sẽ vui mừng khi mình đến. Hối trong lúc chiến tranh sống thế nào, nếu nói mẹ sinh Nan

¹ Đơn vị đo chiều dài của Hàn Quốc. Một li khoảng 0,4km.

Nam rồi qua đời ngay thì chắc cô buồn khóc nữa. Nói cha đi nhập ngũ thì cô sẽ buồn và khóc nhiều hơn nữa.

Mong Sil ngồi nghỉ chân ở đồng cỏ đang khô héo. Nan Nam phóng uế trong tã. Mong Sil để Nan Nam xuống thay tã. Gọi là tã nhưng thật ra chỉ là miếng giẻ, được xé ra từ cái áo cũ của bà Buk Chon. Thay tã cho em nên ánh nắng ấm áp của mùa thu ôm trọn lấy tấm lưng vừa suối ấm cho nó.

- Nan Nam à, đến nhà cô đừng khóc nhiều nha, phải luôn nghe lời chị. Cho dù là nhà của cô nhưng dĩ nhiên là nhà người khác, nếu cứ khóc hoài sẽ bị ghét đấy. Vì vậy hãy vui chơi ngoan ngoan nha.

Nan Nam tròn mắt nhìn, không biết là biết nghe hay không mà chỉ nhìn ngơ ngác lên trời.

Mong Sil lại công Nan Nam đứng dậy bước đi. Quay trở lại một góc, một con suối đang chảy và con đường chia ra làm hai ngã rẽ.

May mắn dưới cây dương hai phía bên kia có một ông cụ đang gom rạ khô. Mong Sil hỏi thăm đường ông lão. Đã hỏi mười lần lại hỏi như vậy thêm hơn nữa.

- Cụ ơi! Đi Gaeam namu Gol thì phải đi con đường nào ạ?

Không biết có phải ông cụ bị diếc hay không mà cứ lắc đầu.

- Nói gì? Lại đây nói to lên thử coi.

Mong Sil đến gần bên ông cụ.

- Cụ ơi! Đi Gaeam namu Gol thì phải đi đường nào?

Nói thật lớn tiếng thì ông cụ gật đầu.

- Ở Gaeam namu Gol có ai ở đấy?

- Nhà của cô cháu.

- Cháu chưa đến đó lần nào à?

- Dạ, đây là lần đầu tiên.

- Vậy hả...?

Ông cụ ngẫm nghĩ một lát rồi nói một cách dè dặt.

- Không biết cháu tìm đến vì việc gì, nhưng Gaeam namu Gol đã trải qua hoạn nạn một cách nặng nề.

- Chắc như vậy đấy, Norusil của chúng con cũng khủng khiếp lắm.

- Ô! Như vậy hả. Thực thế, nơi nào cũng gặp hoạn nạn cả. Ngay bây giờ nữa, không một nơi yên bình...

- Cự ời, chỉ nhanh giùm cháu. Bị trễ, khó mà có thể tìm được...

Mong Sil trong lòng bồn chồn quá. Mong Sil hối tiếc vì nói chuyện làm cho chậm thời gian.

- Ừ, ta sẽ chỉ cho. Hãy đi thẳng phía đường đồi bên phải. Tới đó thì đi vòng qua mỏm núi, hầu như đã đến rồi.

- Cảm ơn cụ!

Mong Sil nhìn mỏm núi đá trông thấy ở xa. Em ảm xúc Nan Nam lên lưng, chỉnh lại giỏ hành lý, Mong Sil di chuyển bước chân hơi nhanh.

Giữa trưa nắng gắt. Ngày mùa thu ngắn ngủi so với bước chân bé nhỏ của Mong Sil thì hình như trôi qua thật là nhanh. Mồ hôi đọng giọt trên trán của Mong Sil.

- Nan Nam à, sắp đến nơi rồi. Đi lẹ đến cô cho cơm ăn, nhé!

Khi nhìn thì thấy khoảng cách không bao nhiêu, nhưng vì đi bộ nên hình như thấy mỏm núi cứ vòng quanh.

Cuối cùng là những cây thông cong thưa thớt bao quanh mỏm núi đá. Mong Sil nhìn quanh. Phía dưới núi đất đỏ bên kia có bóng một ngôi làng. Nhưng Mong Sil cảm thấy bị choáng váng.

Làng thì có, nhà thì cũng có nhưng những căn nhà ấy không có mái, chỉ còn lại bức tường trơ trọi mà thôi.

- Trời ơi! Giống như làng của mình quá!

Mong Sil ngây người đứng hồi lâu giống như đang xem xe lửa chạy từ xa đến. Nan Nam vịn người bắt đầu khóc. Tiếng khóc của Nan Nam làm cho Mong Sil sực tỉnh và cất bước.

- Đi thử xem, nhà của cô biết đâu không bị cháy...

Làng của thôn quê thật là rộng. Vì vậy không biết chừng lại bị pháo kích còn nặng nề hơn. Vẫn còn nghe mùi thuốc súng, và như còn mùi khói lửa.

Người qua lại thưa thớt. Mong Sil hỏi một dì trên mặt có những nếp nhăn.

- Dì ơi, nhà cô của con trong làng này ở đâu ạ?

Người đàn bà không thể hiểu được Mong Sil nói gì, chỉ đứng nhìn bộ dạng của một bé gái nhỏ thó, gầy còm, một chân bị thọt, dáng vẻ khờ khạo đang cồng trên lưng một đứa trẻ nhỏ.

- Thưa dì, nhà cô của con cũng bị cháy rồi phải không ạ?

- Vậy thì cô của con là ai?

-!

Mong Sil chợt hiểu ra là mình đã nói không rõ ràng. Mong Sil nghĩ không ra. Định tìm nhà cô mà không biết hỏi như thế nào. Tên của cô, tên của dượng và có mấy đứa con, không biết ai cả.

- À, dì ơi. Họ của cô là Jeong. Còn con thì ở Norusil đến.

- Norusil?

Người đàn bà nhanh chóng nhớ ra.

- ...Nếu nói từ làng Norusil đến thì tên của con là Mong Sil phải không?

- Dạ đúng rồi! Tên của con là Mong Sil.

- Vậy thì cô của con phải là bà Sal Gang không?

- Da, đúng rồi, nhà của con trước đây ở làng Sal Gang.

Người đàn bà vừa nhìn dáng điệu thảm thương của Mong Sil vừa do dự.

- Dì ơi, nhà của cô con ở đâu?

Mong Sil cảm thấy sợ hãi, như có bóng đen tối tăm dồn đến.

- Đưa giỏ dây cho dì. Trước hết hãy về nhà dì đã.

Người đàn bà đón lấy giỏ hành lý từ tay Mong Sil rồi bước đi trước. Mong Sil đi theo sau, đi qua

đường dốc một hồi lâu thì đến nhà trú ẩn chỉ còn lại vòng tường ngoài cùng. Nhà trú ẩn là nhà mà người ta làm bằng cách lợi dụng bức tường còn lại của căn nhà bị cháy để xây lên.

Họ bước vào phòng thì thấy có một bà cụ tóc trắng đang quăn giẻ rách nằm.

- Con này, hãy để em bé xuống rồi ngồi đó đi. Đi đi ra ngoài kiếm cái gì để ăn.

Mong Sil cứ cõng Nan Nam trên lưng ngồi xuống.

- Dì ơi, nhà của cô con cũng bị cháy mất hả? Mau chỉ cho con đi.

Người đàn bà không trả lời câu hỏi mà bước đi. Rồi một lát sau, bà từ nhà bếp mang lên cháo hạt kê nguội.

- Cái này lúc trưa ăn còn lại. Con đói bụng rồi, trước tiên hãy ăn cái này đã.

- Dì ơi, phải hầm cháo cho Nan Nam nữa.

Mong Sil cứ để bát cháo hạt kê đó và lo lắng cho Nan Nam.

- Con muốn nói đùa bé hả? Hầm như thế nào?

- Nếu có gạo thì dì cho con một ít. Con sẽ nhai rồi hầm cho em.

- Chắc, chắc...!

Người đàn bà nhìn Nan Nam bằng con mắt tội nghiệp, đứng dậy lấy gạo cho vào bát sành rồi đem ra.

- Thì ra, gia đình con cũng chịu đựng một cách hã hùng cuộc chiến tranh nữa.

Người đàn bà cứ chặc lưỡi hoài. Mong Sil đẩy tô cháo hạt kê qua một bên, bắt đầu nhai gạo.

- Đói bụng sao không ăn cháo hạt kê đi...!

- Em bé đói bụng hơn dì ạ!

Mong Sil chăm chỉ nhai gạo. Người đàn bà khó khăn mở lời:

- Cô của con cũng bị cháy và chết trong đồng lúa đó.

- !

Suýt nữa thì Mong Sil đã cắn phải lưỡi rồi.

- Gaeam namu Gol có tội tình gì mà phải chịu như thế, cả làng bị cháy trụi. Người cũng chết hết một nửa...

- Còn dựng con thì sao ạ?

- Dựng của con thì giống như cha của tụi nhỏ nhà dì, bị bắt dẫn đi ra Bắc. Lính quân đội nhân dân đưa đi. Để lại một mình dì, nhà cửa cũng không còn gì như thế này...

Người đàn bà khịt khịt mũi, chùi nước mắt. Câu chuyện của người đàn bà kéo dài một hồi lâu. Bà ta còn kể tỉ mỉ đến chuyện những đứa con còn sống của người cô cùng với bọn trẻ khác bị quân cộng hòa đưa lên xe tải chở đi.

- Nghe nói bọn trẻ đến ở tại cô nhi viện. Người ta gom những đứa trẻ mất cha mất mẹ về một chỗ để nuôi dưỡng.

Nước mắt Mong Sil không chảy. Không hiểu sao em cứ ngồi thừ ra. Chỉ có hàm răng là vẫn cứ nhai gạo mà thôi.

- Mọi việc ở thế gian này đều có thể xảy ra cả. Không biết khi nào những người bị dẫn đi ấy trở về nhỉ?

Người đàn bà thở một hơi dài tưởng như suýt ngã quy xuống.

13. Nan Nam và Yeong Sun

Khập khiễng đi trên đoạn đường xa đến 30 li, Mong Sil lại phải quay trở về.

Mong Sil ngủ một giấc ngon lành ở túp lều của người phụ nữ tốt bụng để sáng hôm sau ra đi thật sớm.

- Phải đến nhà mẹ ở Daes Gol thôi, không thể chần chừ được.

Đêm đã qua và bình minh lại đến, Mong Sil và người đàn bà cùng nói về những dự định trong tương lai, nhưng chẳng có dự định nào đặc biệt cả. Có thể không có lí do gì mà không nghĩ đến việc tìm đến mẹ ở Daes Gol, Mong Sil cũng không ngoài suy nghĩ đó.

Người đàn bà xay bột mì cho bé Nan Nam rồi

đổ vào túi vải. Dĩ còn làm bánh và buộc túi gạo lại cho Mong Sil mang theo ăn trên đường đi.

- Về thăm mẹ đi, rồi cha con chắc cũng sẽ về, người ta sống ở mọi nơi mà.

Mong Sil tạm biệt đi ở cuối con đường làng, nó khắc sâu những lời khuyên của dì ấy. Nhất là lời dì ấy nói cha sẽ trở về, làm tăng thêm sức mạnh cho Mong Sil.

Cũng có những người mềm yếu khi đối mặt với khó khăn thì lập tức buông xuôi, nhưng ngược lại cũng có những người mạnh dạn đối mặt với nó. Có lẽ Mong Sil sẽ không bị vấp ngã, cho dù gặp bất cứ khó khăn nào cũng có đủ nghị lực để vượt qua.

Như thế nên Mong Sil đến với mẹ ở làng Daes Gol, người mẹ mà lúc đầu em không nghĩ đến. Tối hôm sau Mong Sil đến được Daes Gol. Leo lên chiếc xe chở hàng và xuống ở trạm xe lửa nhỏ của làng, trong lòng Mong Sil hồi hộp lạ thường.

Tuy chân đi khắp khiêng nhưng em vẫn cố hết sức để đi thật nhanh.

Làng Daes Gol thoạt nhìn cũng không khác gì ngày trước. Mong Sil đứng trên đồi trù mển nhìn dáng vẻ ngôi làng. Con suối nơi Mong Sil từng giặt giũ với Sun Deok vẫn chảy róc rách. Con

đường vòng sau chân núi về phía đông vẫn còn đó. Những mái nhà lợp rơm, con đường hẻm trông cũng đầy tình cảm. Khi đến gần làng, Mong Sil thấy trống ngực mình đánh thình thịch.

- Mong Sil phải không?

Người chào hỏi là bà Mun Kyeong nhà có cây thạch lựu đang bung chậu đồ giặt.

- Chào cô ạ!

Mong Sil niềm nở.

- Cô cứ tưởng đứa ăn mày, nhìn kỹ ra là Mong Sil.

Người đàn bà lẩm cẩm nhìn Mong Sil từ trên xuống dưới rồi nhìn sang đứa bé mà em đang cõng trên lưng.

Mong Sil biết rõ bộ dạng của mình như thế nào. Cho dù ai nhìn nó đi nữa thì cũng nghĩ nó là đứa ăn mày. Hôm kia khi tìm đến nhà cô ở Gaeam namu Gol thì quần áo nó đã lấm bụi và rách bươm. Mong Sil tự tay vá nó lại nhưng không thể vá cho vừa ý mình được.

Nằm trên lưng của chị, Nan Nam dái và ỉa đầy cả ra. Nước dãi em bé chảy thành dòng làm loang lổ lưng áo Mong Sil.

Mong Sil đỏ bừng mặt nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Cô à! Ở Daes Gol quân đội nhân dân không đến sao?

- Không, họ khó mà sống được ở đây.

- Mẹ của con khỏe không cô?

- À! Vừa sinh em bé, đứa con gái dễ thương lắm!

- Ôi, trời ơi!

Mong Sil một lần nữa đỏ mặt. Lần này mặt đỏ hơn ban nãy và tim em đập mạnh.

- Đứa bé con đang công là con ai vậy?

- Dạ, em con ạ.

- Em hả?

- Dạ...!

Mong Sil không muốn dài dòng.

- Cô à, con phải đến thăm mẹ.

Mong Sil vội bước nhanh. Cây hồng, cây táo và con đường hẻm đi trở lại hướng ruộng gần nhà, tất cả đều quen thuộc.

- Mẹ ơi!

Đúng lúc bà Mil Yang đang xắt bắp cải trước nhà.

-!

Bà Mil Yang quay nhìn ra nơi có tiếng gọi. Thật bất ngờ, đứa con gái mà bà ngày đêm thương nhớ đang đứng đó.

- Ai vậy?

Bà Mil Yang chạy ra và mừng rỡ ôm lấy Mong Sil. Nhưng bà ngỡ ngàng khi thấy Mong Sil đang cõng một đứa bé.

Nan Nam bỗng bật khóc. Mong Sil chạm nhẹ tay vào khuôn mặt tái xanh của mẹ.

Mong Sil chăm chú nhìn mẹ. Mong Sil nhớ đến thái độ lạnh lùng của mẹ trong giấc mơ hồi nào đó. Em vòng tay ra sau ôm chặt bé Nan Nam.

- Mẹ à! Tội nghiệp Nan Nam lắm. Xin mẹ đừng ghét bỏ nó.

- !

Bà Mil Yang nhìn vào mắt Mong Sil. Tại sao trở nên tình cảnh như thế này!

- Cha đi lính, mẹ kế và cô ở Gaeam namu Gol đều đã mất, dương bị bắt dẫn đi ra Bắc. Con không còn chỗ nào để đến. Mẹ ơi, mẹ đừng ghét bỏ Nan Nam...!

Mong Sil nói mà nước mắt rung rung. Bà Buk Chon đã khuyên là đừng khóc và Mong Sil cũng tự nhủ sẽ không khóc, nhưng bây giờ em đang khóc.

Đứng trước mặt người mẹ độc nhất dưới bầu trời này, Mong Sil lo sợ người mẹ ấy bỏ rơi mình nên khóc nức nở. Em vừa choàng lấy Nan Nam tội nghiệp như ôm bầu vật vừa khóc đến cổ khăn đi.

Bà Mil Yang lẳng lẳng nắm tay Mong Sil dẫn vào nhà. Yeong Deuk đang chơi trong nhà đưa mắt nhìn Mong Sil. Mong Sil cũng nhìn nó. Yeong Deuk trông khác nhiều so với suy nghĩ của Mong Sil. Dĩ nhiên, Yeong Deuk lớn không ngờ ấy không thể nhận ra người chị đã từng công mình.

Mong Sil nhìn sang araesmok⁽¹⁾ gần lò sưởi. Ở đó một đứa bé dễ thương và bụ bẫm đang nằm ngủ.

Tất cả vẫn như cũ thì tốt quá, nhưng lại không phải vậy.

Mong Sil đặt Nan Nam xuống. Không thể đặt nằm cạnh đứa bé đang nằm ở gần lò sưởi mà phải đặt ra ở chỗ xa hơn.

Bà Mil Yang hỏi:

- Đứa bé đó con trai hả?

- Dạ không, con gái.

¹ Araesmok: Là điểm ấm áp nhất trong phòng, gần lò sưởi để sưởi ấm một tòa nhà qua các ống dẫn hơi. Từ phản nghĩa là usmok hoặc wismok, phòng đó được gọi là phòng lạnh.

- Vì sao mẹ nó chết?

- Bà vốn yếu ớt, lại phải gắng sức để sinh con nên đã qua đời.

-!

Bà Mil Yang không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Nan Nam. Mong Sil nhìn bà Mil Yang với ý dò xét. Trong mắt mẹ, Mong Sil không còn là đứa trẻ nữa. Đó là điều không thể tránh được.

- Mẹ à! Nan Nam có thể sống với chúng ta được không?

- Tất nhiên là được rồi.

- Bà đâu rồi mẹ?

Trong lòng Mong Sil ngổn ngang bao câu hỏi. Nãy giờ nó không thấy bà nên càng thắc mắc không biết bà đã đi đâu. Nhưng bà Mil Yang lắc đầu:

- Bà đã mất rồi!

- Mẹ nói gì?

Mong Sil không thể không ngạc nhiên được. Lời nói bà đã mất nghe có vẻ dửng dưng. Mong Sil không hiểu nổi. Đối với người chết thì đáng lẽ phải tội nghiệp cho họ, đằng này lại cho là chuyện đương nhiên. Như vậy là không bình thường, nếu không nói là tồi tệ.

- Còn cha Kim thì sao?

Mong Sil hỏi mà tim đập liên hồi.

- Cha đã tham gia vào đội quân bảo vệ đất nước. Đang trong chiến tranh mà, người lớn làm sao có thể ở nhà chứ. Một năm sau cha sẽ về.

- Vậy sao? Thế mẹ sống một mình à?

Lần này Mong Sil thấy hạnh phúc hơn là lo lắng. Bởi không một ai lại không thích điều đó. Mong Sil cảm thấy vui hơn lúc nãy.

Mong Sil cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn so với lúc mới đến, em nói với mẹ:

- Mẹ ơi, phải nấu cháo cho Nan Nam, nó đói rồi.

- Con nghỉ đi, để mẹ nấu cho.

- Bột gạo đây nè mẹ.

Mong Sil mang túi đựng bột mà cô ở Gaeam namu Gol cho đưa cho mẹ. Đã lâu rồi, đêm ấy Mong Sil và Nan Nam mới lại được ngủ ấm áp trong chăn. Thật là một đêm giống như trong mơ.

Daes Gol so với các vùng khác thì sự tàn phá của chiến tranh có phần nhẹ nhàng hơn. Cô Mun Kyeong nói quân cộng hòa và quân đội nhân dân đến đều làm cho cuộc sống khổ cực đi chỉ là lời nói ngẫu nhiên thôi.

Ở Daes Gol cũng không có máy bay dội bom. Cũng không có quân lính vào cướp bóc. Vì thế bà Mil Yang chỉ làm việc giúp cho những người lính cùng đơn vị với chồng mình để có thể giữ nguyên vẹn đàn bò và những đồ gia dụng, đồng thời cũng có thể chăm sóc cho cánh đồng ngũ cốc màu mỡ hơn so với những vùng khác.

Mong Sil an tâm sống. Bà Mil Yang may cho Mong Sil cái áo mới và mua cho Nan Nam cái chăn ấm. Nhưng chỉ có một điều đau lòng là Yeong Sun, em của Yeong Deuk, chỉ hơi đói bụng là được mẹ ôm vào lòng cho bú, còn Nan Nam chỉ được ăn cháo thôi. Nếu không là lúc cần thiết thì bà Mil Yang chỉ giả vờ ngó đến Nan Nam.

Mong Sil chăm sóc bé Nan Nam rất tốt. Mỗi lần bà Mil Yang bế Yeong Sun cho bú sữa thì Mong Sil lén nhìn mẹ rồi công Nan Nam đi ra ngoài.

Mùa đông đã đến, tuyết rơi thật nhiều. Mong Sil thử đếm ngón tay, gần đến ngày cha dựng Kim trở về rồi, nó cảm thấy lo lo.

- Nếu cha dựng trở về thì không để yên đâu. Lúc đó thì mình cùng với Nan Nam trở về nhà của mình. Bà cụ Jang Gol và mẹ của Nam Ju có nói sẽ báo tin ngay nếu cha mình trở về, nhưng có lẽ cha vẫn chưa về.

Mong Sil cứ chờ đợi như thể tin tức trở về của ông Jeong tại Norusil.

Con đường tốt nhất là có thể sống lâu dài như lúc này, nhưng điều đó rồi cũng phải đến hồi kết thúc. Trong hai người cha, cho dù là người nào đi nữa, nếu trở về thì Mong Sil cũng sẽ phải rời khỏi bà Mil Yang.

Bà cụ nhà Sun Deok chăm sóc Nan Nam như cháu ruột của mình. Bất cứ ở đâu hình như các bà cụ đều yêu thương các cháu nhỏ.

Sun Deok kể tỉ mỉ cho Mong Sil biết những chuyện trong lúc Mong Sil không có ở đây.

- Sau khi mẹ con để con đi, bà ấy đã khóc rất nhiều. Khóc mỗi ngày và cũng cãi nhau với cha dưỡng Kim nữa. Bà đòi bỏ Yeong Deuk lại để đi tìm con. Ông Kim cho đến khi ấy mới năn nỉ lay lục, tay níu chặt lấy mẹ con...

- Vậy hả bà? Mẹ của con...

- Làm sao có thể sống được với người đã đánh con mình đến nỗi làm cho chân nó trở nên tật nguyền chứ? Nếu không có Yeong Deuk thì mẹ con đã đi theo con rồi.

Sun Deok lại kể cho nghe chuyện về bà cụ.

- Bà nội của Yeong Deuk bị bệnh đứt mạch

máu não mà chết. Cụ đi ra nhà sau rồi bị ngã, nằm một chỗ, không nhúc nhích được suốt một tháng trời. Nói cũng không được, tay chân cũng không cử động được. Vì vậy nên ăn uống cũng không được đầy đủ. Mẹ của con khổ cực dọn dẹp những thứ cụ phóng uế. Cuối cùng rồi cũng chết vì bệnh ấy, tất cả đều do bị trời trừng phạt mà thôi.

- !

Mong Sil chỉ yên lặng nghe. Mong Sil nghĩ con người ở thế gian, tất cả mọi cái chết đều có lý do riêng của nó, nhưng không thể nói là bị trời trừng phạt.

- Cái chết của người tốt cũng như vậy thôi. Mẹ kế quá tốt nhưng cũng đã chết đấy sao.

Mong Sil đan áo ở nhà Sun Deok. Mong Sil đan từng mũi từng mũi bằng que đan làm bằng cách chẻ cán cào vót thành. Mong Sil đan vớ cho Nan Nam và cho Yeong Sun nữa.

Làm hoàn toàn giống nhau, nhưng vào ngày tết mang thử thì rất vừa chân của Yeong Sun, nhưng với chân của Nan Nam thì chiếc vớ rộng thùng thình. Vì chân của Nan Nam chỉ trơ xương và nhỏ xíu.

Bà Mil Yang lấy áo đang dùng của Yeong Sun ra bảo mặc cho Nan Nam. Tất cả đều rộng thùng thình. Chuyện nhỏ thôi, nhưng Mong Sil thấy lòng đau nhói.

- Mẹ, Yeong Sun sinh ngày nào hả mẹ?

- Ngày hai mươi tháng bảy. Vì sinh trong loạn ly nên mẹ rất khổ cực.

Bà Mil Yang vừa nói vừa ôm tung Yeong Sun lên.

- Vậy là sinh sau Nan Nam năm ngày.

Mong Sil thờ người nhìn chăm chăm vào điệu bộ của bà Mil Yang và Yeong Sun. Lòng Mong Sil cảm thấy tủi hổ vô cùng, và thật không quá đáng, còn xen lẫn chút ghen tị. Nhưng Mong Sil lắc đầu ngay.

- Không, không. Yeong Sun cũng là em của mình. Vì vậy nên nó được mẹ cưng, và mình cũng phải yêu thương Yeong Sun nữa.

Mong Sil ôm chặt Nan Nam trong vòng tay.

14. Lại chia tay mẹ

Cha dưỡng Kim bảo đúng một năm sẽ trở lại, nhưng kỳ hạn tháng Bảy ấy đã đến rồi mà không thấy ông trở về. Bà Mil Yang làm công việc đồng áng bận rộn không nghỉ tay.

Mong Sil chăm sóc ba đứa em là Nan Nam, Yeong Sun, Yeong Deuk; giữ nhà, nấu cơm và giặt giũ. Yeong Sun thì tự đứng dậy tập đi từng bước bằng đôi chân của mình, còn Nan Nam vẫn nằm sấp trườn mà thôi.

Đến lúc này thì lòng xót xa của Mong Sil đối với Nan Nam cũng vơi đi dần. Yeong Sun và Nan Nam cùng dễ thương và xinh xắn như nhau.

Yeong Deuk lúc nào cũng quấn quít Mong Sil.

- Chị ơi, cho em cơm cháy đi. Em đói bụng quá.

Yeong Deuk đã được bốn tuổi. Nó là đứa bé hay nghịch ngợm nhưng có lúc đĩnh đạc, nghiêm nghị.

Chuyện chiến tranh xảy ra vào dạo này năm ngoái, đến bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại là vẫn thấy như in. Bà Buk Chon sinh Nan Nam rồi chết, thỉnh thoảng Mong Sil vẫn thấy hiện về cùng với cảnh chiến tranh ấy.

- Mẹ ơi, Nan Nam đã không chết mà đang sống đây. Rồi chẳng bao lâu nữa, nó sẽ đứng dậy chấp chững đi thôi.

Khi mới vừa qua tuổi thôi nôi thì Nan Nam đã giỏi phán đoán những việc mà nó có thể làm được rồi chuyển sang hành động. Nó đã biết phân biệt phân và nước tiểu.

Nó đã uốn cong chiếc lưỡi còn cứng để học phát âm tiếng 'chị' trước tiên.

- Chị, *suyt*.

- Chị, *i*....

'Suyt' nghĩa là mắc tè, còn 'i' là muốn đi cầu. Như Yeong Sun, nó cũng tự cố đứng dậy để bước đi thử nhưng chưa được.

- Nan Nam à, bà cụ Sun Deok đã nói là không được bú sữa mẹ thì sẽ biết đi trễ hơn so với tuổi,

nhưng về sau sẽ bước đi giỏi thôi. Vì vậy em đừng lo lắng gì cả. - Mong Sil vừa bắt chước theo điệu bộ như bà cụ Sun Deok vừa nói với Nan Nam, dĩ nhiên Nan Nam không thể hiểu được.

Bà Mil Yang sống với ánh mắt chờ đợi ông Kim trở về. Bắt đầu từ sau hạn một năm trôi qua, mỗi tối mẹ bới một chén cơm để vào trong nồi. Mong Sil vờ như không biết. Tất cả mọi chuyện khác thì giống như ý mẹ, nhưng lòng suy nghĩ về cha dượng Kim thì khác với mẹ. Mong Sil không thích cha dượng Kim. Ông ta hung dữ và không có tình cảm, vì vậy nó mong cha dượng Kim vĩnh viễn không trở về.

Nhưng Mong Sil là đứa trẻ không may mắn. Mong cho đừng trở về thì cha dượng Kim đã trở về, ngay đúng lúc kết thúc vụ thu hoạch mà Mong Sil cùng với bà Mil Yang cực khổ làm mùa. Lúc đầu nhìn thấy cha dượng Kim trở về với gương mặt choắt lại, mặc bộ quân phục sờn cũ, bộ dạng bơ phờ, Mong Sil thấy choáng váng mặt mày.

Bà Mil Yang mỗi tối đem một chén cơm chờ đợi, nhưng cha dượng Kim không trở về vào ban đêm mà trở về vào ban ngày. Bởi vì cha dượng Kim đi xe quân dụng đến phố rồi từ đó đi bộ về nhà vào lúc sáng tinh sương.

Bà Mil Yang vui mừng ra mặt. Cha dượng Kim ngạc nhiên nhìn Mong Sil:

- Mày đến ở đây hả?

- Dạ... con sẽ trở về nhà ngay.

Mong Sil cúi đầu. Nói là sẽ trở về nhà nhưng nhà ấy ở đâu chứ? Mong Sil làm gì có nhà cửa.

Vì cha dượng Kim trở về nên phải dọn dẹp phòng trước⁽¹⁾ vốn để trống lâu nay, đun lửa sưởi ấm lên, đó là phòng mà bà cụ đã ở trước đây. Mong Sil, Nan Nam và Yeong Deuk, ba đứa đã ngủ ở phòng ấy.

Mấy ngày đầu trải qua vô sự, nhưng không thể lâu được. Một sáng ngày nọ, Nan Nam đã làm hỏng chuyện tại chỗ cạnh bàn cơm. Đối với Nan Nam thì Mong Sil luôn để tâm một cách đặc biệt, nhưng hôm ấy vừa vượt khỏi tay Mong Sil thì Nan Nam bò ngay đến nắm lấy chân bàn ăn của cha dượng Kim kéo đổ xuống. Biết đâu cha dượng Kim lại cố ý tạo nên cơ này, bởi vì dù sao đi nữa sức của Nan Nam thì không thể nào kéo ngã cái bàn ăn được.

¹ Theo cách xây dựng nhà của người Hàn Quốc trước đây thì thông thường nhà được cấu tạo thành các phòng như: phòng trong - bố trí ngay sát nhà bếp có lò sưởi, phòng ngoài - bên cạnh phòng trong, phòng trước- bên cạnh phòng ngoài dùng để tiếp khách.

Tâm địa hung dữ của cha dưỡng Kim bộc phát ra. Nan Nam bị đá khốc thét lên, chén bát rơi vỡ loảng xoảng.

Giống như một năm trước khi đến đây, Mong Sil lại công Nan Nam rời khỏi nhà cha dưỡng Kim. Bà Mil Yang bán một mal¹⁾ gạo, lấy tiền lên nhét vào ngực của Mong Sil.

- Mong Sil à, đừng oán trách mẹ. Mẹ không thể nói một lời nào được.

- Con không oán giận mẹ đâu. Người ta nói, mỗi con người đều có cuộc sống riêng của mình mà.

Mong Sil lại nhớ đến những lời thầy giáo Choi đã dạy ở nhà kho làng Norusil.

- Biết đâu cha con đã trở về rồi đây!

Bà Mil Yang ấp ủ trong lòng ước mong là ông Jeong trở về và đang chờ Mong Sil.

- Không biết chừng cha đã trở về rồi đây.

- Mùa đông lạnh lẽo đang đến, con hãy giữ gìn sức khỏe.

Từ đây, Mong Sil không khóc. Tại Norusil, không hề có ông Jeong chờ đợi Mong Sil. Mong ước vậy thôi, nhưng chỉ là mong ước vô vọng.

¹⁾ Mal là đơn vị đo dung tích của Hàn Quốc, tương đương 19 lít.

Căn nhà lá của Mong Sil ở triền núi trống vắng, một bên bị xiêu vẹo đổ nát.

Hôm ấy, Mong Sil ở lại nhà Nam Ju. Buổi tối em ăn một tô cháo nấu với lá cải khô. Mẹ Nam Ju vẫn là một người tốt bụng như trước.

- Mong Sil à, việc này bất cứ ai cũng vướng phải. Hãy ráng chịu đựng đi. Hãy cùng sống trong một mái nhà với Nam Ju cho dù ăn uống cực khổ hay sung sướng.

Mong Sil chỉ yên lặng lắng nghe. Chú Park bị quân cộng hòa bắt dẫn đi rồi chết cũng được một năm trôi qua rồi. Thời gian ấy, nhà Nam Ju đã khổ cực biết bao!

Mẹ của Nam Ju vẫn là một người đàn bà tốt và nhân từ. Mong Sil cũng biết một chút ít về những nỗi đau khổ của các bà mẹ vắng chồng. Bà Mil Yang ở Daes Gol sống ôm nỗi chờ đợi được là vì chồng hứa sẽ trở về nên có thể cam chịu. Vào một đêm cô đơn lạnh lẽo nọ, mẹ nói như thủ thỉ với Mong Sil:

- Mong Sil à, có thể sau này lớn lên con sẽ biết thôi, người ta nói là đàn bà là một động vật mà phải có chồng và có cái ăn thì mới sống được.

Như thế thì những người đàn bà bất hạnh,

chông bị bắt đi mất, họ làm sao sống đây? Tất cả những người nghèo đói và hiền từ lại chết đi một cách uất ức do chiến tranh bởi những con người lòng lang dạ thú gây ra.

Anh em Nam Ju và Gi Chan từ đây phải sống triền miên trong hận thù. Nam Ju mười một tuổi còn Gi Chan ba tuổi, cũng như Mong Sil không biết rồi đây chúng sẽ gặp những chuyện gì và phải sống ra sao ở thế gian này.

Mong Sil nghĩ dù sao Nam Ju cũng tội nghiệp hơn mình. Không thể biết được, nhưng dầu sao Mong Sil cũng còn có hy vọng cha sẽ trở về. Trong những thanh niên cùng bị bắt ra chiến trường như ông Jeong, có người đã có tin báo về bị trúng đạn chết. Nhưng ông Jeong thì vẫn vô sự hay sao mà không có tin tức gì cả. Việc ấy trái lại là may mắn nữa.

- Người ta thường nói không có tin tức là tin tốt lành mà. Mong Sil à, cha của con hết hạn quân dịch thì sẽ trở về thôi.

Bà cụ Jang Gol nước mắt nhỏ giọt, an ủi Mong Sil.

Đã mười ngày qua đi kể từ khi đến ở nhà Nam Ju. Mong Sil tuy lòng không an nhưng không có chỗ tá túc nên cam chịu tiếp tục ở lại. Mong Sil

vừa công Nan Nam vừa guồng cối xay và cùng với Nam Ju nấu cơm nữa.

Thời tiết đầu thu nhưng thỉnh thoảng có lúc giống như ngày xuân ấm áp. Ngày nọ, Mong Sil đi lên núi kiếm củi với Nam Ju. Còn Nan Nam ở nhà với Gi Chan.

- Nan Nam ơi, chị đi kiếm củi rồi về. Đừng khóc, ở nhà nha.

- Chị, chị...

Nan Nam chớp chớp đôi mắt to nhìn Mong Sil. Càng lớn, Nan Nam càng giống mẹ Buk Chon. Đôi mắt to đen trên gương mặt trái xoan, Nan Nam là một đứa bé xinh xắn.

Mong Sil hơi buồn là Nan Nam không giống mình. Khuôn mặt Mong Sil tròn đẹp, mũi tẹt, và ngược lại với Nan Nam là mắt Mong Sil hẹp.

Mong Sil rất vui, vì em Nan Nam xinh xắn, nhưng vì Nan Nam không giống Mong Sil thì người ta sẽ thấy rõ là chị em cùng cha khác mẹ ngay. Mong Sil rất xót xa vì việc này.

Mong Sil đang kiếm củi trên núi cùng với những đứa trẻ khác. Nam Ju và Mong Sil gom lá thông. Dưới gốc thông, lá khô rơi chồng chất, chúng dùng cào để cào thành từng đống. Tay

chân mỗi rã rời nhưng Mong Sil vẫn chăm chỉ cào dồn dồn lại.

- Nam Ju ơi! Thôi về đi.

- Ủ, gom bao nhiêu đây là được rồi!

Lá thông khô được lên thật chặt vào trong sọt làm bằng dây thừng trông như một đồng mền. Cả hai, mỗi đứa đội một sọt lá thông trở về nhà, bước chân thoăn thoắt.

Mặt trời lặn xuống dần về hướng tây. Gió tối thổi lạnh lẽo.

Từ trong cửa rào, có tiếng trẻ con khóc vang. Nan Nam đang khóc. Mong Sil cảm thấy như ai đó bóp chặt lấy tim mình vậy. Nước mắt như muốn tuôn ngay ra.

- Nan Nam ơi...!

Bỏ sọt lá xuống, Mong Sil chạy ngay vào phòng. Trong phòng chỉ có Nan Nam và Gi Chan. Gi Chan nắm lấy một chân của Nan Nam kéo nên Nan Nam vừa bị kéo đi vừa khóc.

- Trời ơi! Gi Chan à...!

Một cách vô tình, Mong Sil chạy đến nắm tay của Gi Chan giật ra. Do đó, Gi Chan bị trượt, ngã xuống khóc oà lên.

- Oa... oa...!

- Mong Sil à!

Chạy theo sau, Nam Ju gọi Mong Sil như quát tháo.

- ...Tại sao lại đánh Gi Chan hả?

Mong Sil lòng đau như cắt. Trong khoảnh khắc Nam Ju thấy em ngã và cho đó là một lỗi lầm to lớn của Mong Sil.

- Không, không, mình chỉ tính kéo Gi Chan ra thôi nhưng không ngờ lại xảy ra như vậy.

- Tính kéo Gi Chan ra thôi sao nó lại té?

Gi Chan lại khóc to hơn:

- Mong Sil đánh em...!

- !

Mong Sil định giải tỏa sự hiểu lầm của Nam Ju nhưng không được.

- Hóa ra mày chỉ là một con bé thâm hiểm.

Nam Ju vừa day nghiêng vừa liếc xéo mắt.

- Nam Ju à, bạn nói như vậy là sao chứ? Trong lúc bối rối mới nên nông nổi này. Tôi có lỗi.

- Hừ, mày van xin sao giỏi quá hả. Người ta nói con gái của một người đàn bà trác nết thì bề ngoài và trong lòng khác nhau đấy.

- Trời ơi! Na... Nam... Nam Ju ơi...

Mong Sil chết trân, như đang từ trên vách núi dựng đứng rơi xuống vực sâu đen ngòm! Trước mặt không thấy gì cả, chỉ cảm nhận được nước mắt nóng hổi đang làm ướt đôi má.

- Không phải thế sao? Mọi người trong làng đều nói như thế. Người ta nói con gái của người đàn bà trắc nết bỏ người chồng còn sống để đi lấy người khác...

Tại sao bất ngờ Nam Ju lại làm đau đớn trái tim của Mong Sil quá như thế này chứ.

Gi Chan lại khóc lớn hơn, còn Nam Ju thì cứ tuôn ra những lời không nghe rõ. Mong Sil không nói gì thêm, chỉ co ro ngồi khóc. Cả khi công Nan Nam ra ngoài, nước mắt cũng không dứt mà cứ tuôn ra hoài.

Mong Sil ngồi ở góc phòng, ôm chiếc chăn khóc suốt cho đến tận khuya đêm ấy.

- ...Một đứa bé bề ngoài và trong lòng khác nhau, con gái của người đàn bà trắc nết... người đàn bà trắc nết bỏ người chồng còn sống đi lấy chồng khác...

Những lời nói làm đau lòng Mong Sil của Nam Ju tuôn ra lúc ban ngày cứ xoáy trong óc hoài.

- Phải ra khỏi nhà Nam Ju. Và phải rời khỏi

làng này thôi. Như lời của Nam Ju đã nói thì người trong làng Norusil này đang soi mói mình đây. Đi đâu đây? Đi đâu đây? Sao cha cũng không viết thư về? Khi nào cha trở về? Chiến tranh vẫn còn đang tiếp diễn sao?

Cho đến tận khuya mà giấc ngủ không đến với Mong Sil được, đang khóc thì chợt chìm vào giấc ngủ lúc đã tảng sáng. Nan Nam nhằng nhít om sòm, Mong Sil mở mắt ra thì ánh nắng rực rỡ đang phản chiếu lên khung cửa lùa, liền bật dậy.

Trong bếp, mâm cơm sáng đã dọn sẵn.

- Mong Sil đã dậy rồi hả? Hôm qua đi kiếm củi nên mệt dù chứ gì.

Mẹ Nam Ju chắc không biết gì hay sao mà cũng như mọi khi, nói một cách đầy tình cảm.

- Dạ không!

Mong Sil lấp bắp trong miệng. Nam Ju không nói gì cả. Ăn sáng xong, đúng lúc dọn chén bát thì bà cụ Jang Gol tìm đến.

- Mong Sil ơi, bà có chuyện gấp cần nói với con nên đến đây. Con có muốn đi làm giúp việc nhà không?

- Giúp việc nhà hở bà?

Mong Sil rất vui mừng. Bởi vì em đã quyết rời khỏi nơi đây cho dù là đi đâu.

- Có đi làm được không?

- Con sẽ đi. Ở đâu vậy bà?

- Nơi gần đây thôi, trong phố mà.

- Khi nào thì đi được?

- Ngay hôm nay đi cũng được. Nhưng có một điều khó khăn đấy.

Bà cụ Jang Gol tỏ ra lo lắng.

- Việc khó là việc gì vậy bà?

- Họ nói là phải để Nan Nam lại.

- Vậy thì để Nan Nam lại ở đâu?

Thình lình Mong Sil thấy như bị cây gậy đánh vào tim mình.

- Mong Sil à, dù sao thì một mình con không thể nuôi dưỡng Nan Nam được. Vì vậy nên sớm dứt tình thì tốt hơn đấy.

- !

- Hơi nhẫn tâm nhưng không mất đạo lý đâu. Hãy gửi em vào cô nhi viện đi.

- !

Mong Sil đau đớn như ai tát vào má mình. So

với lời mắng nhiếc của Nam Ju thì câu này còn đáng sợ và đau đớn hơn.

- Bảo gửi Nan Nam vào cô nhi viện. Nan Nam nhỏ bé và bước đi chưa vững như thế này...

Mong Sil lại không thể cầm được nước mắt nữa rồi.

15. Đứa bé da đen

Nan Nam bắt đầu chập chững bước đi là lúc Mong Sil đã đến ở nhà chú Choi trong phố được một năm. Vì chị đến làm công việc nấu nướng trong nhà chú Choi nên Nan Nam cùng theo đến.

Gia đình chú Choi tổng cộng có năm người, vợ chồng chú Choi và ba đứa con. Đứa con gái đang học cấp ba, đứa con trai đầu học cấp hai và bây giờ là đứa con trai thứ hai bắt đầu vào lớp sáu. Mong Sil suốt ngày dẫn theo Nan Nam làm công việc và trông coi nhà cho chú Choi. Vợ chồng chú Choi mở tiệm bán giày dép tại chợ trong ấp.

Một năm qua, Mong Sil không còn lo lắng gì về cái ăn. Công việc cũng không có gì nặng nhọc. Những người trong gia đình chú Choi rất đùm bọc Mong Sil và Nan Nam. Nan Nam được ăn no, mặc sạch.

Từ khi bắt đầu chập chững biết đi thì mỗi ngày Nan Nam càng bước đi giỏi hơn.

- Chị, dọn dẹp phòng hả?

Nan Nam ôm chổi bắt chước quét phòng.

- Ủ, quét thử đi. Đúng rồi, đúng rồi! Quét giỏi quá.

Nan Nam vừa bước đi loạng choạng vừa cầm chổi quét. Nó cười khanh khách và thở nhịp nhàng, bỗng dưng nó bị mất đà ngã chúi về phía trước, nhưng đã gượng đứng dậy trước khi Mong Sil đến đỡ.

Mong Sil ôm Nan Nam thử thì:

- Nan Nam à, từ nay cũng biết dọn dẹp sạch phòng rồi, bị ngã xuống cũng gượng đứng dậy được rồi, không có chị cũng sống được chứ?

Không biết là Nan Nam nghe có hiểu được hay không mà cứ tròn xoe đôi mắt rồi gật đầu và trả lời:

- Dạ!

- A! Vậy thì chị đi xa cho rồi nha?

- Ủ!

- Thật không?

- Ủ!

Mong Sil kinh ngạc. Hình như thật sự Nan Nam đang lén quan sát ánh mắt của Mong Sil để tìm một cái gì đó. Một năm trước đây, khi Mong Sil định đến làm việc ở nhà họ Choi thì những người hàng xóm lạnh lùng bảo hãy đem Nan Nam cho cô nhi viện. Mong Sil cố hết sức mình giữ chặt lấy Nan Nam tội nghiệp, không muốn để mất đứa em.

Rốt cuộc thì các dì trong làng cho chú Choi biết sự tình nên chú mới để cho Mong Sil dẫn Nan Nam theo về nhà chú.

Lúc trước Nam Ju đã độc mồm gọi Mong Sil là con gái của người đàn bà trắc nết, nhưng khi Mong Sil ra đi thì Nam Ju nắm chặt tay bạn khóc nức nở. Bản chất những đứa trẻ khi giận thì nói năng hồ đồ, lớn tiếng mà trong lòng không hề suy nghĩ gì cả. Dĩ nhiên, sau đó chúng đau lòng và hối hận vô cùng.

- Mong Sil à, mình đã xử xử mẹ bạn nặng quá. Người ta bảo con gái hay nói hồ đồ... Vì vậy Mong Sil à, cho dù lời nói của mình làm cho bạn đau đớn nhưng nay thì hãy quên tất cả đi, hãy tha lỗi cho mình. Um, Mong Sil ới...!

Cụ bà Jang Gol, dì Nam Ju và các dì trong làng tất cả đều thấy ngại ngùng. Thật tình người

nông thôn khi có việc vui hoặc có việc buồn đều cùng cười cùng khóc với nhau.

- Cụ Jang Gol, nếu có tin tức của cha con thì xin cụ hãy cho con biết.

Tin tức của cha là điều Mong Sil chờ đợi trên hết, nên Mong Sil không quên được, nhắc đi nhắc lại hoài.

- Thôi được, nếu cha con trở về thì ta là người trước tiên chạy bằng chân trần đến báo cho con.

Nhưng một năm trôi qua, cho đến hôm nay tin tức của cha vẫn không thấy đâu cả.

- Biết đâu cha đã qua đời nơi chiến trường rồi cũng nên.

Trên con đường làng những con người bất hạnh lê lết thân thể gầy còm bước những bước đi bất tận để tìm cái sống. Chiến tranh đã chuyển ra phía bắc nhưng ở hậu phương những người mất nhà, mất gia đình và tài sản, thậm chí mất cả mạng sống thì cuộc chiến đấu để duy trì sự sống còn mang nhiều khổ đau hơn nữa.

Đường phố tấp nập những đứa trẻ bán kẹo cao su, những người buôn bán thuốc lá ngoại, bọn móc túi, người buôn đồng nát, ăn mày qua lại suốt ngày đêm.

Buổi chiều, Mong Sil công Nan Nam đi ra chợ mua những thức ăn mà buổi sáng thím Choi dặn. Những thứ thức ăn giá rẻ như giá hay đậu phụ.

Trên con đường lớn, những chiếc xe quân dụng chạy một cách ẩu tả, những tên lính Mỹ xì xồ to tiếng, chúng nói với nhau những lời không thể hiểu được và cười rú lên ghê rợn. Người lính da đen và người đàn bà Hàn Quốc môi tô son đỏ cặp tay nhau đi vào con đường hẻm trong chợ, họ cũng nhai kẹo cao su lép lép và hút thuốc lá nữa.

Một đứa nhỏ đánh giày vừa đi theo sau họ vừa nài nỉ.

- Đánh giày đi, đánh giày...!

Người đi chợ đều dừng dung nhìn. Tuy nhìn cảnh ấy hàng ngày, nhưng Mong Sil vẫn cảm thấy không bình thường. Hình ảnh của tên lính Mỹ cặp tay đi cùng với người đàn bà bản xứ không lạ lẫm và cũng không phải là việc đáng để người khác quan tâm.

Vào một ngày nọ, tại trạm đậu xe nhỏ nơi làng quê, Mong Sil đã gặp cha dượng Kim. Nhìn dáng và tướng đi của ông, Mong Sil cứ tưởng là có bà Mil Yang, người mẹ đã từ bỏ người cha Jeong tội nghiệp khi Mong Sil mới tròn 7 tuổi. Tay xách

giở thức ăn, chân bước đi mà tim Mong Sil cứ đập nhanh hồi hộp.

Hui Suk là một học sinh trung học ngoan hiền, con gái độc nhất của nhà họ Choi. Mong Sil gọi Hui Suk là chị.

- Chị này, sau này khi lớn lên, chị sẽ đi lấy chồng, phải không?

Hui Suk đỏ bừng cả mặt.

- Này, không lấy chồng thì chẳng lẽ đi cưới vợ hả?

- Không phải vậy, nhưng mà chị sẽ lấy chồng chứ?

Mong Sil cứ nằng nặc hỏi, vì em thật lòng muốn biết. Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Mong Sil, Hui Suk mới nói:

- Mong Sil à! Là con gái, rồi ai cũng phải lấy chồng cả em ạ. Không nương tựa chồng thì không thể sống tốt được đâu.

Hui Suk biết Mong Sil đang nghĩ sâu xa việc gì đó nên mới hỏi như thế.

- Không! Em sẽ sống một mình.

- Em nói em có thể sống một mình ư?

- Đúng vậy. Vì vậy em sẽ không đi lấy chồng.

- Ôi trời! Sao tự dưng hôm nay Mong Sil nói chuyện như người lớn thế nhỉ?

Cuộc nói chuyện đã kết thúc như thế nhưng Mong Sil vẫn mãi nghĩ ngợi. Mong Sil nghĩ về mẹ ở Daes Gol, nghĩ về người mẹ kế đã qua đời và nghĩ về tên lính Mỹ da đen và người phụ nữ mà Mong Sil vừa thấy ở chợ.

Ý nghĩ đó cứ đeo đuổi mãi trong đầu Mong Sil ngay cả khi nó đang cùng Hui Suk nấu cơm tối. Tại sao lại phải như thế mới được nhỉ? Tại sao phụ nữ cứ phải sống bám vào đàn ông?

Khi mọi người đang quây quần bên bữa ăn tối thì Hui Suk đem chuyện ban nãy ra kể với mọi người:

Mong Sil nói là sau này lớn lên sẽ không lấy chồng đấy.

- Thiệt không?

Seong Gu, cậu học trò lớp 6 trường công lập ngạc nhiên hỏi:

- Ai là người khởi xướng bàn luận việc đi lấy chồng vậy?

Seong Dae, cậu học sinh trung học hỏi như một người lớn.

- Thật đấy. Em sẽ không lấy chồng.

Mong Sil cúi đầu nói một cách cương quyết. Mặt nó đỏ bừng.

- Chà, quyết tâm quá nhỉ. Hình như Mong Sil thật sự định sẽ trở thành một con người tuyệt vời.

Chú Choi đứng về phía Mong Sil nói một cách chân thành.

- Việc đó không được đâu. Tôi đang nghĩ phải tìm chồng cho Mong Sil là người như thế nào đây. Một người chồng thật tốt, yêu nó và làm cho nó hạnh phúc. Không lấy chồng thì không được đâu.

- Thím Choi đứng cạnh Mong Sil, vừa vuốt tóc nó vừa nói.

- Ôi! Mong Sil sướng thật.

Seong Gu reo lên.

- Seong Gu này, còn cậu? Cậu lấy vợ thì cũng tốt chứ sao?

Mong Sil liếc xéo Seong Gu. Tuy Seong Gu lớn hơn Mong Sil đến hai tuổi nhưng vì là đứa út khờ khạo nên Mong Sil vẫn cứ "Seong Gu à, Seong Gu à" gọi bằng tên thôi.

Seong Gu rất thân với Mong Sil. Mỗi khi học viết, Seong Gu sẵn sàng cho Mong Sil những quyển vở mà mình có, và cũng cho bút chì nữa.

Nếu Mong Sil gọi Seong Dae: “Anh ơi, anh ơi.”, thì Seong Gu cũng còn có vẻ ganh tị nữa.

- Mong Sil này, sao cậu không gọi tớ là anh hả?

- Úi chà. Ngược lại, cậu nên gọi tớ là chị đấy.

Mong Sil nói như chọc phá và bật cười. Mọi người trong nhà ai cũng quý Mong Sil. Thím Choi thỉnh thoảng cũng nói lời an ủi nó.

- Mong Sil này, con đã trở thành người trong nhà này rồi. Vậy con hãy sống chung với nhà thím thật lâu, ở cho đến khi lớn lên rồi đi lấy chồng nhé! Con chịu không?

-!

Mong Sil thay câu trả lời bằng cách im lặng. Thật tình Mong Sil rất biết ơn những điều thím Choi nói. Bởi thím không hề ghét bỏ những đứa trẻ không nhà không cửa, lang thang trở thành ăn mày như Mong Sil trong cái cuộc đời không còn tình nghĩa này. Cho đến cả Nan Nam, thím cũng không ghét bỏ nó mà ngược lại thím còn nhận chăm sóc, nuôi dưỡng. Được như thế Mong Sil biết ơn thím vô hạn.

Mong Sil sẽ rất hạnh phúc nếu như được sống mãi ở trong nhà này. Gió mùa đông tuy lạnh

nhưng nhà chú Choi rất ấm áp. Tuy cuộc sống không mấy dư dả nhưng mọi người cùng làm việc chăm chỉ thì chắc sẽ sống hạnh phúc.

Đó là ngày cuối năm. Một tháng đã trôi qua từ ngày nó nói chuyện không lấy chồng với Hui Suk.

Ngay từ sáng sớm, Mong Sil theo lời thím bảo, đã xách giỏ đi chợ và đang trên đường trở về. Khi đi ngang qua bãi rác phía bờ sông, Mong Sil nghe một âm thanh gì đó rất lạ. Nó giống như tiếng kêu của một con mèo, và hình như đó là tiếng gió thì phải.

Mong Sil dừng bước chân lại. Không hiểu sao nó lại muốn biết đó là tiếng gì.

- Oe, oe, oe,.....!

Âm thanh phát ra ngay từ đồng rác phía trước.

- Hình như đó là một con mèo.

Mong Sil buời sâu vào trong đồng rác.

Một người đàn ông đi ngang qua, thấy lạ cũng dừng lại hỏi:

- Ê, có cái gì trong đó vậy hả?

- Cháu không biết ạ. Có cái gì đó...!

Mong Sil dùng tay bới phía giữa đồng rác nơi có tiếng phát ra.

- Ôi, trời ơi!

Mong Sil hốt hoảng lùi lại phía sau.

- Oe,oe...

Tiếng khóc chói tai và một khối đen lù lù bất thành hình lộ ra ngay trước mặt Mong Sil.

- Cái gì vậy hả?

Người đàn ông tiến lại gần. Vài người đi ngang qua đứng lại nhìn... Đã có đến hàng chục người vây quanh.

- Trời ơi, đó... đó là một đứa trẻ sơ sinh.

Một bà kêu hoảng lên.

- Thì ra là một đứa bé da đen. Một người mẹ xấu xa nào đẻ nó ra rồi vứt nó ở đây.

Một người đàn ông khác hét lên với vẻ giận dữ.

Đứa trẻ sơ sinh nắm chặt hai bàn tay đen nhẻm khóc thét. Quá bất ngờ, Mong Sil như không thể thở được nữa.

- Đồ thôi tha!

Người đàn ông nào đó nhổ toẹt bãi nước bọt và co chân đá vào đứa bé. Đứa bé khóc điên.

- Không được!

Mong Sil đột ngột lấy thân mình che chở cho đứa bé.

- Tránh ra. Cái thứ này phải đập bẹp cho nó chết mới đáng.

- Đồ con cái của thứ gái không ra gì!

Mọi người vây quanh bãi rác vừa phun nước bọt, chửi rửa âm ĩ vừa lấy chân đá vào đồng rác.

Mong Sil vội vã ôm chặt đứa bé. Nó được nhặt lên trên tay như một con chó con, cái khối đen sì nhão nhoét ấy.

- Này, mày là con nhà ai vậy hả? Mau bỏ nó xuống.

- Con nhỏ kia, mày có điên không hả?

Mong Sil nhanh nhẹn quấn đứa bé trong váy áo và chui ra khỏi vòng vây của những người chung quanh. Tiếng chửi bới đuổi theo sau lưng nó. Chạy khoảng chừng mười bước chân Mong Sil quay lại, hướng vào đám đông, nói những lời vừa như van xin vừa như trách móc:

-Xin đừng như vậy. Khi quá đói thì người ta cũng có thể trở thành người đàn bà mất nết, cũng trở thành gái bán thân.

Mọi người im lặng khi nghe những điều Mong Sil vừa nói. Mong Sil bỗng đứa bé vội vã chạy đi. Lúc chạy giữa đoạn đường hẻm và đường lớn thì đứa bé đang khóc đó đột nhiên im lặng.

Mong Sil tất tả chạy về nhà và hốt hoảng gọi thím Choi:

- Thím ơi! Không xong rồi thím ơi.

- Con nói gì? Không xong là sao? Mà chuyện gì hả?

Thím, chú, Hui Suk và mọi người trong nhà đều chạy ra.

- Cái đó là cái gì hả Mong Sil?

Thím chạy đến nhìn đứa bé mà Mong Sil đang bồng. Nhưng đứa bé da đen đáng thương đó đã chết cứng đờ, lạnh như nước đá.

Mong Sil run lên bần bật ngồi bệt xuống đất. Nó bệnh và lên cơn sốt. Nó chóng mặt và đau đầu kinh khủng. Vốn dĩ cơ thể nó còn chịu đựng được những chuyện còn tồi tệ hơn thế nữa, không biết sao lần này nó trở nên yếu đuối đến thế. Không phải chỉ yếu về thể chất mà suy sụp cả tinh thần. Mong Sil chỉ còn thấy đau buồn và cô độc.

16. Người cha trở về

Nan Nam đau buồn và lo lắng việc chị phải nằm một chỗ nên đến ngồi bên Mong Sil. Mong Sil nắm chặt tay em.

- Chị bệnh à?
- Ừ!
- Chị uống thuốc nhé?
- Ừ!
- Chị ăn cơm nhé!
-!

Nan Nam bung chén cơm để ở đầu sà n gần ống khói vào cho chị. Mong Sil lắc đầu bảo không muốn ăn. Nan Nam múc một muống và đút cho chị nó.

- Chị ăn đi nào...!

Mong Sil khê hé miệng. Tuy phiên muộn đến chán nản, nhưng trước sự nài nỉ của Nan Nam, nó đành miễn cưỡng ăn một muống. Nan Nam định múc thêm một muống nữa nhưng Mong Sil lắc đầu. Nan Nam cứ cầm muống com và dờ dẩn nhìn Mong Sil.

Hai ngày sau đó, Mong Sil đã ngồi dậy được.

Thím Choi nhìn Mong Sil vẻ lo lắng:

- Mong Sil này, con chưa khỏe hẳn đâu. Hãy nghỉ đi.

- Không sao đâu ạ. Con khỏe rồi.

Mong Sil cố đứng dậy thử.

- Tuy vậy nhưng con phải cẩn thận đấy.

Thím sờ trán Mong Sil và lắc vai thử. Suốt hai ngày nay, Hui Suk, Seong Dae và Seong Gu thay phiên nhau sờ trán, nắm tay, thăm mạch cho Mong Sil. Cho đến chú Choi, cả nhà đều lo lắng.

Mong Sil rất cảm ơn về sự lo lắng và chăm sóc của cả nhà. Thế nhưng lòng nó không yên chút nào. Bởi vì đứa bé da đen quá tội nghiệp. Bị bỏ rơi và chết một cách thê thảm như vậy thà đừng được sinh ra còn tốt hơn. Ở thế gian này, những mạng sống thà đừng sinh ra đó có bao nhiêu? Còn Nan Nam thì sao nhỉ? Việc nó có mặt trên đời này có là

một sự may mắn không? Nếu Nan Nam không được sinh ra thì biết đâu còn tốt hơn?!

Mong Sil không thể nào xóa được hình ảnh đứa bé da đen kia ra khỏi tâm trí mình.

- Nan Nam này, em sẽ sống cùng với chị mãi ở nhà này nhé!

Nan Nam gật đầu.

Mùa đông năm đó đã qua và mùa xuân lại về. Từ khi đi chập chững những bước đầu tiên, mỗi ngày Nan Nam càng đi vững vàng hơn. Nó thường leo đèo theo Mong Sil mỗi khi Mong Sil làm bếp. Nó không phá quấy nhưng thường tinh nghịch bắt chước điệu bộ của Mong Sil.

Mong Sil chợt nghĩ về bà Buk Chon. Một bà mẹ đáng thương. Giá như bà còn sống cho đến bây giờ thì đáng vẻ đáng yêu của Nan Nam sẽ làm bà toại nguyện. Nghĩ đến đó, lòng Mong Sil đau nhói.

Ánh nắng xuân dịu dịu chiếu sát hiên nhà. Mong Sil vừa lau dọn vừa nhớ đến gương mặt của bà Buk Chon.

- Chị ơi!

Mong Sil giật bắn người tỉnh giấc mơ và nhìn quanh quất.

- Khi nào thì cha về hả chị?

- !

Mong Sil không trả lời. Nó nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô độc của Nan Nam và cặp mắt ấy sao giống cặp mắt của người mẹ kể quá cố đến lạ kì. Chính ánh mắt đó của Nan Nam cho thấy nó đang âm thầm tìm kiếm người cha dù chưa một lần Nan Nam biết đến.

“Chúng ta không có mẹ cũng chẳng có cha hả chị?” Nan Nam hỏi vội vã. Mong Sil càng cảm thấy khó trả lời. Mong Sil nhắm đếm tuổi của Nan Nam. Không biết từ khi nào Nan Nam lại trở nên lạnh lợi như thế nhỉ? Hay nó chỉ là một đứa trẻ lí lắc?

- Nan Nam này!

- Gì vậy chị?

- Nan Nam mấy tuổi rồi nhỉ?

- Bốn tuổi ạ!

- ...À! Bốn tuổi. Em giỏi quá.

Mong Sil nắm tay và hoan hỉ ngồi cạnh Nan Nam ở góc cuối hiên nhà. Ban ngày, cả hai ở nhà dọn dẹp và trông nhà nên Mong Sil là người gần gũi nhất với Nan Nam. Mong Sil áp tay Nan Nam vào ngực mình.

- Nan Nam à! Chắc chắn cha sẽ về.

- Thế còn mẹ?

- Mẹ, mẹ,... thật lâu, lâu lắm nữa mới về.

- Chị ơi?

- Hử?

- Thím không phải là mẹ mình phải không?

- ...Ừ!

- Chú cũng không phải là cha mình phải không?

- Ừ! Chúng mình có cha riêng của chúng mình chứ. Cha đi chiến đấu ở xa lắm. Nhưng vì nhớ Nan Nam nên cha sẽ đánh thắng nhanh để về đây.

Mất Mong Sil ngân ngấn nước. Nan Nam cũng thấy chị nó đang khóc. Ở nhà chú Choi, mọi người chăm sóc nó rất chu đáo, nhưng Nan Nam luôn thèm khát tình yêu thương của cha mẹ.

- Nan Nam à! Chúng ta không còn mẹ. Mẹ đã đi xa, xa lắm rồi.

Mong Sil quay đi và lấy tay áo lau nhanh giọt nước mắt.

Và nó nhìn Nan Nam ngồi co ro cô độc. Nan Nam ngồi im và mãi mê suy nghĩ. Mong Sil giả vờ như không thấy Nan Nam nghĩ gì.

So với những đứa trẻ bình thường khác, Nan Nam trưởng thành sớm hơn nhiều. Có lẽ do phải sớm chịu những nỗi bất hạnh, suy nghĩ của nó cũng lớn lên và trí tuệ cũng phát triển. Đó chưa hẳn là điều tốt, nhưng biết đâu đó lại là điều may mắn cho những đứa trẻ nghèo khổ.

Mùa xuân này, Seong Gu lên cấp hai. Tối nào cũng vậy, nó thường lôi chuyện đánh nhau ở chiến trường ra bàn tán.

- Hàng tá quân địch đã bị bắt làm tù binh. Chắc chắn quân ta sẽ chiến thắng trong trận chiến này.

- Thật vậy hả, Seong Gu ?

Mong Sil vĩnh tai hỏi.

- Thiệt mà. Có bao giờ thấy tớ nói dối chưa?

- Không biết. Ngày nào cậu cũng nói là thắng, sẽ thắng nhưng tại sao chiến tranh vẫn chưa kết thúc?

- Chắc chắn sẽ kết thúc thôi. Mỹ và lính Liên Hiệp Quốc đã chẳng phải đến giúp đỡ rồi đó sao?

Seong Gu kiên quyết cho rằng quân mình sẽ thắng. Mong Sil cũng tin như vậy. Bởi nó đang chờ đợi cha nó mau chóng trở về, nên dù là không chắc lắm nó vẫn muốn nói là chiến thắng.

- Ôi! Cha ơi, cha...!

Việc cha trở về là một niềm hạnh phúc lớn lao. Và chắc là cha cũng đang rất muốn được quay về. Kể từ khi cha đi đã ba năm rồi còn gì.

Khi ấy ở Norusil, đã có hơn phân nửa quân nhân có giấy báo tử, nhưng may mắn là không có tên của ông Jeong. Không có tin tức nào cho biết cha nó còn sống hay đã chết, nhưng dù sao Mong Sil cũng còn một chút hi vọng mỏng manh.

Cũng giống như con trai của tiệm rau nhà có cây táo bị trúng đạn bên hông và trở về thành thương binh với dáng đi khập khiễng, ông bố của nhà Jong Gu cũng trở về với một cánh tay bỏ lại nơi chiến trường.

“Cha sẽ không chết, cha sẽ không bị thương, cha sẽ trở về một cách lành lặn”. Mong Sil nghĩ vậy.

Cha về, rồi sẽ lại làm ruộng, làm thuê; nếu kiếm được tiền thì Mong Sil và Nan Nam sẽ ở nhà nấu cơm, dọn dẹp, giặt giũ. Cả nhà có thể sống được.

Trên con đường trong ấp, có một cô bé bán bông với một thùng đầy ấp hoa jindalle. Mong Sil một tay xách giỏ, một tay dắt Nan Nam đi ngang

qua, thấy những bông hoa xinh đẹp. Nó dùng chân lại nhìn, Nan Nam cũng nhìn thấy và chỉ:

- Chị ơi, hoa!

- Ừ, đẹp thật!

Mong Sil thấy đứa bé ngồi xổm bán bông. Khoảng 13, 14 tuổi, chắc là trạc tuổi Mong Sil.

Mong Sil mân mê tờ bạc 100 hwan⁽¹⁾ gói kỹ lưỡng chưa xài trong túi váy.

- Một nhánh hoa này bao nhiêu?

- Một bó như thế này 10 hwan”.

Đứa bé bán hoa đáp nhỏ nhẹ và lấy hai tay gom một bó rõ to.

- Ôi, nếu bán tất cả số hoa này cũng chẳng được 100 hwan đâu nhỉ? - Mong Sil nhăn mặt hỏi.

- Hôm qua tôi chỉ bán được có 30 hwan.

- Vậy, cậu làm gì với số tiền đó?

- Làm gì à? Mua cám bột và xác đậu mà ăn chứ còn làm gì nữa!

- Cậu không có cha à?

- Đi lính và chết rồi.

¹ Hwan là đơn vị tiền tệ của Hàn Quốc sử dụng trong khoảng từ 15 tháng 2 năm 1953 đến ngày 9 tháng 6 năm 1962.

- À, ra vậy...

Mong Sil thò vào túi lấy 100 hwan đưa cho đứa bé bán hoa.

- Hãy cầm tiền và bán tất cả hoa đó cho tớ.

- Cậu bảo là mua số hoa này với 100 hwan?

Đứa bé ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, không được sao?

- Các cậu là con nhà giàu à?

Đứa bé lại hỏi.

- À... ừ... không phải.

Mong Sil lắc đầu nguầy nguậy.

- Vừa nói không là nhà giàu mà lại cho không từ 100 hwan?

- Ai bảo cho không? Tớ mua đúng giá hoa mà.

- Tất cả số hoa này chỉ có 30 hwan thôi.

- !

Tim Mong Sil như có ai châm chích. Nó cảm thấy nhoi nhói.

- Nếu muốn mua số hoa này thì hãy đưa 30 hwan đây. Tớ không phải là đứa ăn mày nên không nhận tiền cho không như vậy được.

Đứa bé nói bằng giọng giận dữ.

- Ai bảo cậu là ăn xin bao giờ hả?

- Nếu không nghĩ như vậy sao lại cho tiền. Mẹ của tôi dạy không bao giờ được xin cái gì của bọn Mỹ. Và với bất kì ai cũng vậy, nếu xin thì không phải là người.

Mong Sil xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Mẹ của nó là người như thế nào mà lại dạy nó như thế? Đó là những lời chỉ dạy đúng đắn. Nếu nhận của bố thì từ bất kì ai cũng không được.

- Không phải cậu xin tiền của bọn Mỹ chứ?

Đứa bé hỏi và nhìn Mong Sil chăm chăm.

- Không phải. - Mong Sil nổi giận đáp.

- Nếu không thì tốt. Đi ra chợ đổi tiền rồi hãy quay lại mua hoa.

Mong Sil nhìn đứa bé bán hoa và nắm tay Nan Nam đi nhanh về phía chợ. Có nhiều người qua lại. Một người da trắng, một chiếc xe quân dụng đầy bụi, một chiếc xe jeep, một đứa bé đánh giày, và những người phụ nữ ăn vận diêm dúa. Cũng có những kẻ ăn xin tay cầm cái lon, những người mù do bom đạn quỳ gối chờ mong sự bố thí của người qua đường. Có những kẻ ăn mặc bẩn thỉu. Có những người đàn ông to béo, trắng trẻo, sang trọng trong những bộ Âu phục đi qua.

Mong Sil cảm thấy chóng mặt.

- Hay là mình cũng sống một cách đường hoàng như đứa nhỏ bán hoa kia nhỉ?

Tự dưng bây giờ Mong Sil thấy xấu hổ với cuộc sống của nó. Có vẻ như nó ăn xin để sống vậy. Mong Sil xách giỏ đồ ăn và vội vã chạy tìm đứa bé bán hoa lúc nãy, thế nhưng nó không còn ở đó nữa.

- Chắc là bán hết hoa rồi, nó đi mua cám bột và xác đậu ăn đây. Nó nói cha nó chết rồi, thế còn mẹ nó làm nghề gì? Sao nó lại phải đi bán hoa và ăn toàn là cám bột và xác đậu nhỉ?

Mong Sil uể oải đi về nhà.

- Nan Nam này, em và chị, chúng ta sống chung nhé, chỉ hai chúng ta thôi.

Mong Sil hỏi như chọc cười Nan Nam.

- Chị và em?

- ù!

Nan Nam vừa gật gù vừa suy nghĩ. Lát sau, nó nói:

- Em không thích. Phải có cha, mẹ, chị và em cơ.

-!

Mong Sil cảm thấy hối hận khi hỏi em câu vô duyên như vậy.

- Chỉ cần cha về nhà. Chị và em sẽ cùng làm việc để sống.

Bốn ngày sau, khi Mong Sil và Nan Nam đang giặt đồ ở bờ giếng, có người gõ cổng nhà. Nó vội vã chạy ra mở cửa.

- Mong Sil ơi!

- Ôi!

Mong Sil chân đứng sững lại.

- Ôi! cha đã về.

Người đứng cạnh bà cụ Jang Gol mặc bộ quân phục Mỹ cũ nát, cười rạng rỡ chính là ông Jeong mà Mong Sil hằng mong đợi.

- Cha...

Nhưng Mong Sil cảm thấy sợ hãi hơn cả sự vui mừng. Bởi vì ông Jeong mang một gương mặt đầy sẹo, tay chống gậy và một chân quấn băng trắng toát.

17. Mong Sil Đứa bé ăn xin

- Mong Sil à, con khổ lắm phải không?

Ông Jeong nắm tay Mong Sil.

- Cha, cha bị thương à?

Mong Sil vuốt ve bàn tay đang chổng gậy của ông Jeong. Bàn tay cha thật là ấm áp.

Mong Sil dìu cha bước vào bên trong ngôi xuống sàn nhà.

- Úi chà! Nan Nam đây phải không? Mau lớn quá!

Ông Jeong trở về gặp Nan Nam đúng như lời bà cụ Jang Gol. Nan Nam cắn ngón tay và nhìn ông Jeong. Mong Sil định kéo Nan Nam đặt ngồi bên cạnh ông Jeong, nhưng Nan Nam vùng vằng không chịu đến gần cha.

- Nan Nam ơi, cha đây mà.

Mong Sil cố kéo Nan Nam đến bên cạnh cha.

- Chị, em sợ.

Nan Nam mếu máo. Ông Jeong nhìn Nan Nam với đôi mắt yêu thương.

- Ta là cha của con đây. Cha là người không tốt vì đã để cho mẹ con chết và làm cho các con cực khổ đau thương.

Ông Jeong như có gì chặn cổ nên nghẹn lời lại.

- Chị.

Nan Nam nhìn Mong Sil.

- Hả?

- Cha đã giết mẹ hả?

- À, không phải. Cha đi ra chiến trường bây giờ mới trở về đây.

- Vậy thì mẹ như thế nào?

- Mẹ bị bệnh nặng rồi qua đời.

- Mẹ của mình bị chết rồi hả?

Nan Nam rút tay mình ra khỏi tay Mong Sil, quay trở ra sau ngồi xuống. Trong suốt thời gian nhìn sững bức vách ngăn bằng đôi mắt mở to, nước mắt đọng đầy rồi tràn chảy xuống bên má của Nan Nam.

Ngày hôm sau, Mong Sil nắm tay Nan Nam theo ông Jeong trở về Norusil. Chia tay với chú Choi và cả gia đình chú tuy thật buồn, nhưng không còn cách nào khác.

Gương mặt của Seong Dae đỏ lên như sắp khóc.

- Mong Sil à, em đi, đừng quên anh nha.

Seong Dae đặt vào tay Mong Sil số tiền tiêu vặt mà mình tiện tặn để dành được. Hye Suk tặng Mong Sil khăn tay và một cái gương soi, cài lên đầu Nan Nam một cây cài tóc có đính một bông hoa đẹp.

Seong Gu không nói một lời nào cả. Sáng ngày chia tay, Seong Gu chạy ra cửa hàng nhỏ mua năm cái bánh Tteok nếp mà mình cho rằng ngon nhất, và rồi cũng không nói một lời đưa cho Mong Sil.

- Mong Sil à, đi về bên ấy hãy lo cho cha và có cuộc sống tốt đẹp nha.

Chú Choi mua cho ba đôi giày cao su ở cửa hàng bán giày.

Nhận những món quà nho nhỏ này, Mong Sil rời khỏi nhà chú Choi mà trong thời gian qua sống tràn đầy tình cảm để đi về Norusil.

Các chú trong làng giúp sửa chữa, chắp vá căn nhà ngày xưa xiêu vẹo hư hỏng hết một nửa rồi nhóm lửa, araesmok ấm lên, trải chiếu và cùng nhau ngồi quanh bàn cơm tối. Tuy trong nhà có ba người nhưng Mong Sil cứ có cảm tưởng như đang ngồi một mình ngoài đồng ruộng.

Nan Nam cứ ngậm câm, không nói một lời nào cả. Không cười cũng không đùa giỡn.

Ông Jeong từ chiến trường trở về. Tuy là cha của Mong Sil và Nan Nam nhưng không làm được gì cho các con cả. Khi Mong Sil hỏi về cái chân bị thương của cha, ông Jeong thở dài kể cho con nghe. Ông Jeong nói đi nói lại nhiều lần câu chuyện mà mình gặp phải trong chiến tranh.

Hai năm trước đây, ngay lúc sự kiện triệt thoái ngày 4 tháng Giêng, ông Jeong thành tù binh, bị quân đội nhân dân bắt đi. Hai lần trốn thì hai lần đều bị bắt trở lại.

...Khi chạy trốn lần thứ hai, bị bắt lại ông Jeong cứ nghĩ rằng mình đã chết. Bị cột treo ngược lên nhánh cây thông, nung cây xiên sắt lên lửa rồi áp vào bắp đùi.

Trên bắp chân của ông Jeong còn lại nhiều sẹo trông thấy đến nổi da gà. Trong những vết thương ấy, bây giờ một chỗ vẫn còn chảy máu.

- Cha, họ đáng sợ đến như thế sao?

- Không phải là đáng sợ mà phải nói là ác độc.

Mong Sil nhắm nghiền mắt lại.

Chị Geum Sun hiện ra, người thanh niên gõ lá cờ xuống giùm cho cũng hiện ra. Cái nào thật, cái nào dối? Không thể biết được!

Những người lính quân đội nhân dân làm đau khổ cha đến như thế này thì xấu biết bao nhiêu? Tại sao họ lại xấu xa đến như thế chứ? Vì cái gì mà trở nên xấu xa như thế chứ? Mong Sil lẩm bẩm.

“Chị Geum Sun, chúng ta đều cùng chung một dòng máu mà. Tại vì cái gì mà đánh nhau chứ? Vì cái gì mà tấn công, giết nhau làm khổ nhau chứ?”

Cuộc sống của ba người trong nhà đều do Mong Sil đảm đương. Giống như đứa bé không biết tên bán hoa trong phố, Mong Sil cũng phải làm cái gì đó để mua lương thực.

Một ít tiền kiếm được ở nhà chú Choi không đủ cho ba cha con sống nổi trong vòng một tháng. Mong Sil đi lên núi hái rau, bóc vỏ thông. Bữa ăn là cháo vỏ cây thông và rau núi. Những thứ ấy cũng không đủ no bụng nên Nan Nam dần dần ốm xanh xao.

Dù sao cũng phải kiếm tiền để mua lương thực, không còn có cách nào để kiếm tiền ấy cả. Mong Sil bần thần ngồi xuống, lại nghĩ đến mẹ ở Daes Gol.

“Không, không, không được!”

Mong Sil nghĩ đến cha dượng Kim thì ghét lây đến mẹ.

“Đứa nhỏ bán bông ấy đã nói là không nên nhận của bố thí mà.”

Mong Sil nghĩ mình không bao giờ thua đứa bé gái bán hoa ấy.

“Được rồi, ta trở thành ăn mày thật sự coi. Không phải ngồi thoải mái mà kiếm ăn đâu, thật sự thành ăn mày mới được. Ta phải thành ăn mày cho đến khi sức khỏe của cha hồi phục.”

Mong Sil đã thấy nhiều đứa bé ăn mày cầm lon sắt đi trên đường phố. Đứa bé bán bông ấy nếu thấy cảnh này thì có thể nói là xấu, nhưng bây giờ thì không còn cách nào khác. Mong Sil cần môi. Chỉ có ý nghĩ là làm sao có cơm cho Nan Nam mà thôi, không thể mong đợi vào sự giúp đỡ hơn nữa của người hàng xóm, vì mọi người chỉ việc kiếm cái ăn để sống không thôi cũng vất vả lắm rồi.

Mong Sil tìm một cái lon do lính Mỹ bỏ lại, nhặt một cọng kẽm rồi nhờ ông Jeong.

- Cha, cha cột ở cổ lon giùm cho con.

Ông Jeong nhìn cái lon và cọng kẽm thì gương mặt biến sắc đi.

- Cột vào cổ lon rồi để dùng vào việc gì?

- Để đi kiếm cơm. Nan Nam tội nghiệp quá.

Trong chốc lát, ông Jeong cầm cái lon run lên bần bật.

- Câmmmmm!

Cùng với tiếng thét là chiếc lon bay ra khỏi cửa.

- Cha...!

- Đồ chết tiệt, mày giống cái con mẹ mày hả? Vì con mẹ trác nết của mày nên ta trở nên cảnh này. Con mẹ, con mẹ... ấy, làm ta tan nát hết như vậy.

Con giận làm cho ông Jeong ngã quy xuống. Mong Sil chạy nhanh đến đỡ cha. Đang đỡ vai cha để vực dậy thì ông Jeong quay đầu lại đưa nắm đấm lên, đấm vào má của Mong Sil.

- Cha..... a!

Vừa thét lên, Mong Sil vừa bật lùi lại. Nan Nam nắm chặt váy của chị khóc thét lên.

- Bọn đàn bà! Hãy chết sạch hết đi!

Ông Jeong nghẹn cổ, trừng trừng nhìn bọn nhỏ. Mong Sil dẫn Nan Nam đi ra ngoài. Trên má chỗ ông Jeong đánh sừng vù lên, em cố nén tiếng khóc.

- Nan Nam à. Không sao đâu, đừng khóc.

Mong Sil nắm tay dẫn Nan Nam đi, nó vừa đi vừa cố nuốt tiếng khóc.

“Cha không biết đấy thôi. Vì mẹ không thể giúp gì được cho cha. Cha xấu quá. Thà ở luôn ngoài chiến trường đừng trở về còn tốt hơn. Bảo chúng con phải làm gì đây chứ? Bây giờ cha cũng không thể làm gì được đó sao.”

Mong Sil cắn môi, nhìn thấy chiếc lon bị quăng văng nằm bên ngoài.

“Cho dù có việc gì đi nữa thì cũng phải sống cái đã.”

Mong Sil chạy khắp khiêng đến nhặt cái lon đang nằm lẩn. Mong Sil dùng tay nắn lại chỗ lon bị móp.

- Nan Nam à, em ở lại nhà chị Nam Ju nha?

- Không, em đi với chị hà.

- Vậy thì đi nhanh lên.

Mong Sil xoa một hồi vào chỗ má bị sưng rồi nắm tay Nan Nam. Tay cầm cái lon, hai chị em đi ra chợ làng.

Đi đường cái phải đi trên năm dặm. Lúa mạch nhuộm màu xanh tươi cho ruộng đồng đẹp đẽ. Nhưng những xe quân sự hoặc xe tải chạy qua đường cái tung bụi lên làm nghẹn cả lồng ngực.

Mặt trời đang lơ lửng treo trên núi phía tây. Giờ ăn cơm tối thì còn sớm. Mong Sil dẫn Nan Nam đến đứng chờ tại dưới ống thoát nước mưa bên cạnh bưu điện.

- Nan Nam à, đói bụng chưa?

- Ừ.

- Ráng chịu một tí nữa thôi.

Trời bắt đầu sụp tối. Mong Sil dẫn Nan Nam đi một lát rồi dùng bước.

- Nan Nam à, đứng đây chờ nha. Chị đi mang cơm về cho.

- Phải về nhanh đấy.

- Ừ, nhất thiết phải đứng chờ ở đây nha.

Nan Nam đứng như dán chặt ở góc dưới mái hiên. Mong Sil đi, thỉnh thoảng quay lại nhìn. Và rồi đi vào chợ bằng những bước chân vội vã.

“Để cho Nan Nam nhìn thấy việc ăn xin là không được đâu.”

Đèn dầu đang được đốt lên trong những căn nhà sửa chữa một cách vá vúi do bị cháy trước đây.

- Làm ơn cho cháu xin miếng cơm.

Mong Sil đứng trước cửa một căn nhà. Mọi người đang ăn cơm tối.

- Hãy mở cửa ra. Hình như có ăn mày đến.

Từ trong nhà vang ra tiếng cửa của một người đàn bà, rồi một đứa bé trai mở cửa ra.

- A! Một đứa bé bị tật ở chân.

- Này, hãy trút cho em bé ấy cái này đi.

Đứa bé trai nhận bát cơm mẹ đưa, trút vào chiếc lon Mong Sil đang chìa ra. Đó là cơm lúa mạch đang bốc hơi nóng. Miệng Mong Sil ứa đầy nước bọt.

- Cám ơn.

Mong Sil lễ phép chào rồi bước ra khỏi nhà ấy.

Nhà tiếp theo là nhà nấu cơm bằng gạo Việt Nam. Nhà tiếp theo nữa là nhà nấu cơm trộn với rau.

Đến nhà thứ tư thì chủ nhà không cho.

- Không cảm thấy hồ thẹn sao. Nhà chúng tôi đang khó khăn, hãy đến chỗ khác thử coi.

Chủ nhân đóng sầm cửa lại.

Mong Sil nước mắt trào đầy nhưng ráng chịu đựng. Em đã đi vào xin hơn hai mươi căn nhà. Trong chiếc lon sắt đã đầy cứng com xin được, Mong Sil thôi không xin nữa, đi trở về.

Nan Nam đứng chờ, không dám nhúc nhích dưới mái hiên cạnh nhà bưu điện. Trời tối mờ, chỉ trông thấy màu trắng nhạt của chiếc áo.

- Nan Nam ơi!

- Chị... ơi!

Nan Nam chạy ra như tên bắn, nắm tay chị. Mong Sil nén chặt com vào một góc của lon sắt chìa ra cho Nan Nam.

- Nan Nam à, hãy ăn cái này đi. Rồi ta hãy về nhà ăn nhiều hơn, nha?

Nan Nam cầm com đưa nhanh vào miệng.

Về nhà thì ông Jeong đang ngủ. Không biết uống ở đâu mà mùi rượu xông ra đầy. Mong Sil sót com ra để bên cạnh cha, còn lại chia cho Nan Nam cùng nhau ăn.

Nan Nan. lâu lắm mới được ăn com nên liên

tục lấy muổng xúc com cho vào miệng. Mong Sil nhìn Nan Nam ăn với vẻ tội nghiệp.

- Chị, tại sao chị không ăn mà ngồi im như vậy?

- Không, chị ăn chứ.

Mong Sil xúc com đưa vào miệng. Vừa xúc com, trong đầu Mong Sil vừa hiện ra đây là com xin được ở nhà nào, com kia xin được ở nhà ai.

Tất cả mọi người từ làng trên đến làng dưới và cả chợ đều biết chuyện đứa bé có cái chân tật nguyên đi xin com. Người ta cũng biết đứa bé có chân tật nguyên ấy là con của một người lính bị bắt làm tù binh, trốn thoát trở về. Họ cũng biết là người mẹ của đứa bé ấy trước đây bỏ nhà ra đi lấy chồng khác nữa. Người ta cũng biết là đứa bé có chân tật nguyên ấy có đứa em gái nhỏ dễ thương cùng cha khác mẹ, mà người mẹ ấy bị chết đói trong chiến tranh 25 tháng 6 (chiến tranh Nam Bắc Hàn Quốc), và cái chân Mong Sil là do người cha dượng đánh thành tật nguyên. Mong Sil đi ăn xin để nuôi sống Nan Nam cho đến khi lúa mạch chín vàng.

18. Yeong Deuk, Yeong Sun

Bức điện tín từ Daes Gol gửi đến là lúc thượng tuần tháng năm âm lịch, khi đang vào cao điểm mùa gặt lúa mạch. Mong Sil đi nhặt củi trên núi, đội bó củi trên đầu trở về làng thì gặp cụ bà Jang Gol đứng đợi ở đầu làng.

- Mong Sil ơi!

- Bà, có việc gì không?

Không biết sao mà Mong Sil có linh cảm xảy ra việc xấu gì đó. Ông Jeong đã làm việc gì vi phạm hay Nan Nam bị thương gì đó không biết nữa.

- Việc này phải làm sao đây? Mong Sil à...

-

Bà cụ chìa ra tấm giấy điện báo đang cầm trong tay.

- Điện báo nói mẹ của con ở Daes Gol bị bệnh nặng.

- Cụ nói gì chứ?

Mong Sil đầu đội bó củi, đưa một tay ra nhận tờ điện tín.

- “Mẹ nguy kịch muốn gặp Mong Sil, soklae⁽¹⁾”.

Lời cuối cùng “soklae” nghĩa là gì thì không biết nhưng “Muốn gặp Mong Sil” thì Mong Sil có thể hiểu ngay đó là sự mong muốn tha thiết của mẹ.

Mẹ bị bệnh rất nặng và nói muốn gặp Mong Sil. Mọi vật quay tròn trước mắt. Cánh tay Mong Sil đỡ bó củi bị mất hết sức lực và chiếc chân bị tật cũng không còn sức chống đỡ, Mong Sil quy xuống. Bó củi rơi lăn xuống nương bên mép đường.

Bà cụ Jang Gol và Nam Ju kéo đưa Mong Sil về nhà một cách vất vả.

- Mong Sil à, làm sao đây? Phải nói với cha mới được chứ?

- Cha lại giận nữa đấy.

- Có giận đi nữa thì cũng phải nói chứ làm sao đây. Không đến thăm mẹ thì có được không chứ?

¹ Soklae nghĩa là “đến ngay” (chữ Hán là tức lại).

- Có nói với cha đi nữa thì cha cũng không cho đi đâu.

- Biết đâu mẹ con bị nguy kịch thật, không cho đi sao được.

-

Ngay cả khi bà cụ Jang Gol mở lời nói một cách dè dặt, ông Jeong cũng hết sức giận dữ:

- Con đàn bà ấy, nó phải chịu trừng phạt nặng nề thôi. Ừ, phải chết, chết tiệt! Con đàn bà trác nết ấy phải chết đi cho rồi...

Mong Sil lo lắng bồn chồn cho đến khi mặt trời lặn. Ông Jeong theo dõi gặt gao đến nỗi Mong Sil không thể nhúc nhích gì được. Mong Sil khóc suốt ba ngày trời.

Nan Nam hỏi chị.

- Mẹ chị đau nặng lắm hả?

Nan Nam đã gọi là "Mẹ chị".

- Ừ, đúng vậy em ạ!

- Thật tội nghiệp quá.

- Ừ, thật tội nghiệp!

Nan Nam đang ngồi ở góc sàn nhà, bật dậy chạy đến bên cha đang nằm chết dí trong phòng.

- Cha.

- Sao?

Ông Jeong trả lời một cách cộc lốc.

- Chị phải đi thăm mẹ đấy.

Nan Nam không nghe cha trả lời, chạy đến Mong Sil.

- Chị, cha nói chị đi thăm mẹ đi.

- Thật không?

- Ừ.

Nan Nam trả lời một cách thản nhiên. Mong Sil chạy đến cha hỏi.

- Cha, đi được thật hả cha?

- Đi đi rồi về.

Ông Jeong trả lời mà không nhìn Mong Sil.

Ngày hôm sau Mong Sil ra đi.

- Chị, khi nào chị trở về?

Nan Nam nhìn Mong Sil hỏi.

- Chị ngủ ở đó ba đêm rồi trở về.

- Ba đêm?

- Ừ

Nan Nam xòe. Đúng ba ngón.

Mong Sil không biết mình đã đến tận đỉnh đèo Daes Gol bằng cách nào. Xuống xe lửa đi thẳng

như đã từng đi trước đây, Mong Sil thấy như mẹ ra đón, đang đứng dưới chân đèo kia.

Mong Sil dừng nghỉ lấy hơi trên đỉnh đèo. Ngay lúc ấy ở đâu đó có tiếng động lạ mơ hồ vẳng tới. Ban đầu cứ thế lướt qua, nhưng rồi Mong Sil chú ý lắng tai nghe.

- Ơ. Ơ. . nện, ơ. . ơ.... Nện xuống...

Đó là tiếng chày nện đất. Đó là tiếng hô nện chặt đất khi làm nhà hoặc là tiếng hô nện đất khi đắp mộ. Mong Sil như bị tiếng hô ấy lôi cuốn, em bắt đầu bước xuống con đường đèo. Tiếng nện đất càng vang ra lớn hơn.

Và rồi Mong Sil thấy bên phía nghĩa địa công cộng của làng, nhiều người đang tụ tập. Tiếng hô nện đất đang vang ra từ chỗ ấy.

- Ơ. . .ơ. . nện xuống! Ơ. . ơ. Nện xuống...

Mong Sil chạy băng băng đến. Em đi qua khỏi lùm cây ở đầu làng, qua những đám ruộng gần bên làng. Nhà của họ Kim có cây táo hiện ra ngay trước mặt Mong Sil.

Nhiều người ở trong nhà lắng xăng, ồn ào.

- Mong Sil ơ. . .oi!

Phía trong ngõ hẻm có ai đó kêu lên. Mong Sil quay ngoắt lại nhìn thì thấy có một bé gái đang

đuổi theo mình. Thì ra đó là Sun Deok, có thân hình so với Mong Sil thì to cao lều khều hơn.

- Sun Deok ơi!

- Mong Sil ơi!

Sun Deok nắm chặt tay Mong Sil.

- Sao giờ này bạn mới đến?

- Hả?

Mong Sil mếu máo.

- Bạn có biết mẹ của bạn chờ bạn biết bao nhiêu không? Cho dù vậy, bạn cũng không đến nên mẹ bạn qua đời mà không gặp bạn được.

-

Trời đất như quay cuồng. Mong Sil trắng bệch không còn một giọt máu. Em đã dùng hết sức của đôi chân què quặt chạy đến như thế mà cũng không kịp. Mẹ đã chết rồi. Người mẹ tội nghiệp đã chết rồi. Mong Sil bầu vịu vào cột cửa làm bằng nhánh gỗ tạp, đứng tựa vào đó như không còn một chút sức lực.

Các dì trong làng đến phụ giúp việc tang lễ xúm lại:

- Mong Sil đây à?

- Đã đánh diện tín rồi, sao giờ này cháu mới về đến chứ?

Các dì mỗi người hỏi một câu, nắm lấy bàn tay của Mong Sil.

- Yeong Deuk ơi, Yeong Sun ơi, chị của các con về đến rồi.

Không biết ai đó gọi lớn tiếng lên, tức thì từ bên trong một đứa bé mang thất lung bằng vải gai và một em gái nhỏ chạy ra.

- Yeong Deuk ơ... ơi!

Mong Sil gượng thẳng thân mình chạy đến với Yeong Deuk. Yeong Deuk mở tròn đôi mắt nhìn chị của nó.

- Chị Mong Sil...

- Ủ, Yeong Deuk ơi...

Đến lúc này thì Mong Sil mới bật lên tiếng khóc. Em ôm chặt Yeong Deuk, xoa má nó và khóc. Yeong Sun đứng cách xa khoảng hai bước chân cũng rơi nước mắt. Mong Sil nhìn như xoáy vào Yeong Sun, đứa em giống mình nhiều hơn là Nan Nam ở Norusil.

- Yeong Sun à, không biết chị hả? Em không nhận ra chị sao?

-

Yeong Sun cúi gằm mặt lắc đầu.

- Chị của các con đây. Chị Mong Sil...

- Mẹ... mẹ... nói muốn gặp chị.

Yeong Sun nói một cách rành mạch.

- Ủ, chị có lỗi. Phải chị mà chị đến sớm thì đã nhìn được mặt mẹ...

Từ ngoài nghĩa trang công cộng, tiếng nện đất liên tục vang dội đến.

- Người ta chôn mẹ ở trên núi, và nói rằng từ rày về sau mẹ không thể trở về được nữa. - Yeong Sun vừa mếu máo vừa nói.

Đêm ấy, Mong Sil cùng với Yeong Sun và Yeong Deuk nằm thành hàng, ngủ trong căn phòng lạnh lẽo không có mẹ. Khách trong làng tất cả đều trở về nhà mình. Bên phòng trước mặt, cha dưỡng Kim đang dọn dẹp phòng lễ tang. Cha dưỡng Kim phần nào có tình cảm với Mong Sil hơn trước. Tuy không nói gì nhiều nhưng ông tỏ vẻ hết sức áy náy, lo âu.

Mong Sil lo lắng chăm sóc việc nhà trong ba ngày ròn. Ngày mở cửa mả, Mong Sil lên thăm mộ mẹ thì thấy trên nấm mồ mới đắp, cây cỏ đang khô quăn queo.

Như lời các di trong làng nói thì bà Mil Yang đã sinh một đứa bé bị chết trong bụng mẹ vào lúc

tiết trời chưa lạnh của mùa thu vừa rồi. Từ ấy, bà Mil Yang bắt đầu trở nên gầy yếu và nằm suốt hai tháng trời. Kết quả khám bệnh ở bệnh viện cho thấy bà bị bệnh tim.

- Mẹ nhớ Mong Sil nên ngày nào cũng bảo hãy gọi giùm cho mẹ. Tuy vậy mà cũng không ai liên lạc cả, chỉ đến khi sắp trút hơi thở cuối cùng thì mới đánh điện tin đấy.

Các dì trong làng than thở.

"Tại sao mẹ lại bị bệnh tim chứ? Và tại sao lại sinh ra đứa bé bị chết chứ? Vì gây ra tội lỗi nên phải nhận hình phạt phải không chứ? Mẹ chắc cũng quen miệng nói mẹ là người mẹ xấu chứ gì."

Mong Sil muốn biết lý do làm sao mà bà Mil Yang phải ra đi vĩnh viễn như thế.

Tuy hứa với Nan Nam là chỉ ở ba đêm rồi trở về nhưng Mong Sil ở nán thêm một ngày nữa. Yeong Sun không rời Mong Sil nửa bước.

- Chị Mong Sil, chị ở đây luôn với chúng em nha?

Yeong Sun lo lắng hỏi.

- Chị đi rồi sẽ trở lại. Nan Nam đang chờ chị. Chị đã hứa là chỉ ở lại ba đêm rồi trở về mà, không trở về sao được chứ?

- Nan Nam là ai vậy?

- Là em của chị đấy. Trước đây nó đã từng sống với Yeong Sun rồi mà! Đứa bé gầy dẹt ấy.

- Em không biết.

Yeong Sun không thể nhớ ra được Nan Nam.

- Nó cùng tuổi với Yeong Sun và cũng không có mẹ nữa.

- Nan Nam và Yeong Sun ai tốt hơn?

Yeong Sun hỏi câu hỏi kỳ cục.

- Cả hai đều tốt, tốt giống hệt nhau.

- Vậy thì chị đi rồi phải trở lại đây nha. Nhớ trở lại đây nha.

Yeong Sun ngoéo ngón tay út với chị. Mong Sil làm tổ châu chấu cho Yeong Sun bằng cọng rom cây lúa mạch, chải và bôi dầu thật đẹp cho nó nữa. Bà cụ nhà Sun Deok nói:

- Yeong Sun là hình ảnh lúc nhỏ của Mong Sil, chúng giống nhau y hệt mà.

Sau bốn ngày thì Mong Sil rời khỏi Daes Gol, cha dượng Kim mời Mong Sil trở lại:

- Mong Sil à, con hãy thường đến để chăm sóc các em của con giùm nha.

Mong Sil cảm ơn về lời nói của cha dượng

Kim. Không biết có đúng là lời nói thật tình hay không, nhưng rõ ràng là ông Kim đã nói là “các em của con”. Mong Sil do dự một hồi rồi chào cha dưỡng Kim:

- Cha, con chào cha.
- Chị, nhớ đến. Nhớ đến nha.
- Chị, đến nhanh nhanh nha.

Yeong Sun và Yeong Deuk đứng tiễn đưa Mong Sil một hồi thật lâu. Mong Sil trở về Norusil thì thấy Nan Nam càng gầy héo hơn.

- Nan Nam à, cơm nước ra sao rồi? Đã ăn chưa?

- Em chỉ ăn được một chút thôi.

Mong Sil tháo tay nải bánh Ttot mà cha dưỡng Kim mua cho.

- Con mời cha dùng bánh.

Nhưng ông Jeong trở vào trong nhà nằm mất rồi.

- Chị, mẹ của chị giờ đây không còn đau nữa chứ?

Nan Nam chỉ hỏi những lời thật đau lòng đến đáng ghét.

- Mẹ của chị đã chết rồi.

- Cũng giống như mẹ của chúng ta, mẹ chị đến một nơi xa rồi không trở về nữa à?

-Ừ, đi luôn đến một nơi thật xa xôi rồi.

Trong khi Mong Sil nói chuyện với Nan Nam thì ông Jeong vẫn nằm nhưng đôi vai lại đang rung rung. Mong Sil định thần nhìn kỹ lưng của cha.

Ông Jeong đang khóc. Ban đầu ông khóc nức không ra tiếng, rồi dần dần run rẩy cả thân mình.

- Mong Sil ơi.

Ông Jeong nuốt tiếng khóc gọi.

- Cha!

- Cha xấu quá. Vì cha có ý định giết mẹ của con đấy mà...

- Dạ không, mẹ lúc nào cũng nói mình đã lầm lỗi mà. Mẹ đau khổ quá nên có lẽ bị bệnh tim.

- Không phải đâu, vì cha bất tài, bất lực nên đã khiến cho mẹ con phải bước rẽ sang con đường khác.

- Cha, không phải đâu. Cha và mẹ, không ai xấu cả. Cái xấu nó có gốc riêng. Ai đó, ở đâu đó làm xấu đó thôi. Những người vô tội giày vò lẫn nhau rồi chết, cái đó tại vì...

Mong Sil nắm lấy tay cha.

Phần mặt bên trái bị sưng của ông Jeong không trở lại bình thường như cũ được. Ở cái chân đang bị làm mủ xông ra mùi nồng nặc khó chịu. Ăn uống đã không đủ nên Mong Sil không thể mua thuốc cho cha được.

Hơn nữa ông Jeong trốn về khi bị bắt làm tù binh nên về mặt danh dự cũng không phải là vinh quang gì lắm.

- ...Cha, thôi đừng khóc nữa. Cha mau dùng bánh và cố lấy lại sức.

Nan Nam đang giương mắt nhìn theo tò mò như muốn biết hai người đang nói chuyện gì.

Cái chết của bà Mil Yang hình như làm cho lòng ông Jeong xao động, sự giận dữ đến nỗi đại cũng đang dần dần biến mất đi.

Mong Sil đi một lúá mạch, và nhiều lần đi vào trong làng xin cơm cho ba người trong nhà ăn. Khi nói chuyện với Nan Nam, em bất chợt lại nhớ đến Yeong Sun còn đang ở Daes Gol. "Yeong Sun ngày ngày sống như thế nào ở nơi ấy?"

Mong Sil lại muốn chạy một mạch đến với em mình.

19. Tất cả đều là em của mình

Ông Jeong thuyết phục Mong Sil:

- Mong Sil à, từ giờ hãy quên hẳn Daes Gol đi. Mẹ của con đã mất, còn liên quan gì với ai ở đó nữa chứ?

- Yeong Sun tội nghiệp quá cha ạ.

- Yeong Sun không phải là em của con.

- Yeong Sun không phải là con gái của mẹ sao?

- Không phải nó khác họ với con sao? Nó là người dung thôi.

-

Mong Sil không thể bỏ việc đến với Yeong Sun ở Daes Gol. Hình như Yeong Deuk và Yeong Sun đang chờ đợi hàng ngày. Cũng giống như bà Buk

Chon trong lúc gần chết đã trời hãy chăm sóc Nan Nam, bà Mil Yang chắc cũng muốn trời lại chuyện gì đó.

Chắc mẹ lo lắng nhiều cho Yeong Deuk và Yeong Sun.

Mong Sil suy nghĩ rồi định làm một việc, đó là việc lên cha đi Daes Gol. Sáng sớm ra đi rồi có thể trở về kịp thôi. Mùa gặt hái đã chấm dứt, nên có thời gian rảnh rồi. Mong Sil nói với tất cả những người hàng xóm và bảo hãy giữ kín giùm cho.

Mong Sil nói đi phụ làm cỏ ruộng kê với Nam Ju ở làng bên kia. Ông Jeong hoàn toàn không biết gì cả. Mong Sil vội vàng lên chuyến xe lửa sáng sớm để đi.

Tuy Yeong Sun ở Daes Gol giận dỗi trách chị đến quá trễ, nhưng Yeong Sun lại hiền hậu giống như Mong Sil.

- Chị, ngủ lại mấy đêm rồi đi?

Mong Sil chỉ còn có nước vuốt giận em thôi.

- Hôm nay chị bận lắm, lần sau chị sẽ ở lại với em.

- Chị, không được.

Yeong Sun nắm váy của Mong Sil, quyết không để chị vuốt khỏi.

Cả Yeong Deuk và Yeong Sun đều áo quần xốc xếch lòi thối. Cha dượng Kim cũng hốc hác, phờ phạc đến thê thảm.

Nhà cửa, bếp núc rất bừa bộn, dơ bẩn. Mong Sil dọn dẹp sạch sẽ, giặt quần áo cho Yeong Deuk và Yeong Sun. Nấu cơm trưa rồi cùng nhau ăn cơm. Mong Sil nghĩ:

- Dù sao đi nữa Yeong Deuk và Yeong Sun cũng không đến nỗi nào. Cái ăn cũng có nên không bị đói dẫu.

Giờ này chắc Nan Nam đang cùng với cha ăn cơm lúa mạch mà mình đã nấu để lại từ sáng sớm. Bỗng dưng Mong Sil cảm thấy có tội với Nan Nam, vì hình như thấy mình đã bỏ Nan Nam lại một mình mà chỉ vui với riêng với hai em bên này.

Mong Sil hứa với Yeong Sun và Yeong Deuk là một tháng sau sẽ trở lại, và rồi em đi theo con đường đèo, lên xe lửa trở về Norusil.

Nan Nam đang thui thủi một mình tại sân đất dưới mái nhà mờ tối.

- Nan Nam ơi!

-

Nan Nam không trả lời.

- Chị phải làm cho hết cỏ ruộng kê nên về trễ, em chờ nhiều lắm phải không?

-

Mong Sil nhìn gương mặt Nan Nam. Có dấu nước mắt trên hai má nó, bây giờ cũng còn lung tròn.

- Nan Nam à!

-

- Nan Nam a. . . à. . . .

Nan Nam không thềm nhìn Mong Sil, nó chỉ cắn chặt môi và rồi chỉ nói một lời:

- Chị đi đâu về, em biết hết cả rồi.

-

Lần này Mong Sil cứng họng. Như trốn chạy, Mong Sil nhanh chóng đi vào bếp để chuẩn bị bữa cơm tối.

Nan Nam không nói gì hơn nữa, nó im lặng suốt đêm ấy. Mong Sil lại lo đến chuyện một tháng sau trở lại Daes Gol. Mong Sil định sẽ nói chuyện với Nan Nam rồi mới đi.

- Nan Nam à, chị đi bên ấy rồi trở về. Em đừng nói với cha nhé!

- Chị đến với các em của chị, nếu cha mà biết được thì sẽ giận chứ gì?

- Phải rồi. Vì vậy em đừng nói cho cha biết.

- Em không nói cho cha biết đâu.

Nan Nam lạnh lùng đáp.

- Nan Nam ghét việc chị đến với các em của chị chứ?

- Không ghét. Chị là chị của Nan Nam, chị cũng là chị của các em chị nữa, phải không?

-Ừ, như vậy chứ.

- Chị, lại đến tối mịt chị mới trở về à?

- Không, chị sẽ trở về lúc trời còn sáng. Lần này trở về sớm đây.

Gió núi đầu mùa thu đang thổi. Bông hạt kê trở ra, bông hạt cao lương cũng đã trở. Trên đường đèo đi Daes Gol, hoa cây long đởm⁽¹⁾, hoa cây anh thảo⁽²⁾ và các loài hoa không biết tên khác đang nở. Mong Sil hái các loại hoa.

- Phải đem cho Yeong Sun mới được.

Mong Sil cố nén trái tim hồi hộp, băng qua con đường hẻm có cây táo rồi bước vào sân nhà của cha dượng Kim.

¹ Một loại cây mọc trên núi, tên khoa học là *Gentiana triflora*, có chiều cao khoảng 30-60cm trở bông vào mùa thu, rễ cây dùng làm thuốc

² Cây có hoa màu vàng nhạt, nở vào buổi tối và sáng hôm sau khi mặt trời mọc thì tàn, có tên khoa học là *Oenothera odorata*, chiều cao khoảng 60cm.

Thật lạ lùng là sân nhà thật sạch sẽ, sân nhà và sân đất cũng thật sạch sẽ.

- Ai ở đâu đến đó?

Trong bếp thấy dáng một người đàn bà phốp pháp.

Mong Sil thấy tim mình đau nhói. Một người đàn bà có mắt to, mũi to và cái miệng thật rộng, nhưng không biết lòng dạ thì như thế nào!

- Dạ, Yeong Deuk đi đâu rồi hả cô?

Hình như Mong Sil hỏi một cách như van nài.

- Tìm Yeong Deuk có việc gì?

- Dạ, em của cháu.

- Là em của mày? Hừm, thì ra mày chính là đứa con của con mẹ vừa chết đây à.

-

Người đàn bà nhìn chăm chăm Mong Sil từ đầu xuống chân.

- Không có gì phải gặp Yeong Deuk. Hãy trở về đi!

- Cháu từ nơi xa đến. Chỉ gặp rồi đi thôi.

Đúng như dự đoán ban đầu của Mong Sil, người đàn bà này chính là vợ mới của ông họ Kim.

- Tao là mẹ của Yeong Deuk, mày từ nay không có dính dáng gì ở đây cả. Cút mau!

Hình như Mong Sil đứng thêm lâu hơn ở đó cũng sẽ không được gì. Không còn sức lực, Mong Sil đi trở ra hướng cửa nhà, mớ hoa mà Mong Sil đã hái định để cho Yeong Deuk vượt ra khỏi bàn tay, rớt xuống đất sân.

Lúc sáng, Mong Sil nói với Nan Nam một cách tự tin rằng đi thăm các em, nhưng giờ đây Mong Sil cảm thấy rất hổ thẹn với lời nói đó.

- Chị Mong Sil!

- Chị ơi!

Mong Sil quay đầu về hướng có vang ra tiếng gọi. Từ trong con hẻm, Yeong Deuk và Yeong Sun đang chạy ra.

- Yeong Deuk ơi!

Toàn thân Mong Sil như nóng lên, sức mạnh trào ra. Nhưng đó chỉ là trong chốc lát.

- Không được!

Mong Sil, Yeong Deuk đang chạy đến và Yeong Sun nữa, cả ba đều như bị đóng băng đứng bất động tại chỗ. Người đàn mập mập gọi là mẹ mới ấy, vụt chạy đến nắm kéo tay Yeong Sun và Yeong Deuk như giật câu vẩy.

- Dừng nhảm nhí, hãy rút nhanh đi.

Tia mắt bà ta trừng nhìn Mong Sil hết sức hung dữ.

Thình lình, Mong Sil như sôi máu lên. Đôi mắt em mở to nhìn trừng đối lại bà ta.

- Bà cũng là người dấy chứ hả?

- Mà nói cái gì?

- Yeong Sun và Yeong Deuk không có một chút quan hệ gì với bà cả, còn chúng tôi chính xác là chị em với nhau.

Mong Sil chạy đến nắm hai tay của Yeong Sun và Yeong Deuk mà người đàn bà ấy đang giữ. Tức thì, Yeong Sun và Yeong Deuk như được tiếp thêm sức mạnh giật khỏi tay của người đàn bà ấy, để tay mình nằm trong tay Mong Sil.

Nhưng Mong Sil hối hận ngay. Hai tay còn nắm tay của các em, Mong Sil nói một cách nhẹ nhàng:

- Thưa cô, cháu đã có lỗi. Yeong Deuk và Yeong Sun là con của cô. Vì vậy, từ đây về sau, cháu không đến nữa là được phải không. Hôm nay do không biết nên cháu đã đến, nên xin cô tha lỗi cho cháu. Xin chào tạm biệt cô.

Mong Sil buông tay các em ra và nói:

- Hãy đến với mẹ đi.

Mong Sil đứng quay lưng lại rồi rời khỏi nhà họ Kim. Em không còn biết làm sao đi qua khỏi ngọn đồi và làm sao mà lên xe lửa đi về được nữa. Thấy chị về, Nan Nam ngạc nhiên:

- Chị, sao chị về sớm vậy?

- Nan Nam ơi!

Mong Sil ôm chặt Nan Nam khóc.

Mùa hè vừa qua, cái gọi là hiệp định đình chiến thì đã hình thành, nhưng cái vĩ tuyến ba mươi tám đáng ghét kia thì không biến mất đi, nó chỉ đổi cái tên là đường hưu chiến, còn thực tế thì vẫn trở lại chiến tranh như trước. Tình trạng những người lánh nạn chiến tranh từ miền Bắc xuống hoặc từ miền Nam chạy đi đều không trở về được, cũng không đi đâu được chỉ gây ra cảm giác chiến tranh tạm ngưng thôi.

Người dượng của Mong Sil ở Gaeam namu Gol, và những ông chồng của các dì tốt bụng ở làng ấy cũng không trở về nữa.

Vì sao mà người ta gây ra chiến tranh và lý do gì mà lại tạm ngưng?! Những người sống ở hậu phương chỉ biết nhìn nhau thờ thẩn như kẻ mất hồn. Mất nhà, mất người thân trong gia đình, trở

thành tàn phế và rồi mất luôn cả quê hương nữa. Chiến tranh có đạn bay ra từ nòng súng thì đã chấm dứt, nhưng người ta muốn được sống lại phải tiến hành một thứ chiến tranh khác nữa.

Mùa thu từ từ trôi qua và mùa gặt hái đã chấm dứt. Giờ đây đồng ruộng xơ xác, chỉ có gió lạnh thổi và mùa đông đến gần.

Mong Sil vừa không kiếm được một thol⁽¹⁾ ngũ cốc nào vừa phải trải qua một mùa thu thật gian nan. Xay bột ngũ cốc, dãi chuyễn..., trông em bé, không nghỉ được một ngày nào cả nhưng cũng chỉ vừa đủ mấy muống com cho một bữa ăn.

Sức khỏe của ông Jeong trở nên xấu đi khi mùa thu đến. Mủ ở bắp chân ông liên tục chảy ra, toàn thân nhức mỏi và đau đớn. Ông không nằm thoải mái được, mà có nằm đi nữa cũng cứ than đau nhức nhiều.

Công việc của Mong Sil là chỉ có chăm sóc bệnh của cha không thôi thì cũng đã quá sức của em, nhưng nhiều việc cứ lại dồn đến. Đến như những người tử tế trong làng cũng không biết hết được. Mong Sil lại cầm lon rỗng đi xin ăn.

¹ Đơn vị đo trọng lượng những hạt nhỏ như hạt cát, hạt vàng. Khoảng 0.065gr.

- Nan Nam à, em ở nhà chăm sóc cha nhé. Một mình chị đi kiếm miếng ăn rồi trở về.

- Ừ, chị đi rồi mau về đây.

Nan Nam trả lời một cách dễ dàng. Nhìn dáng đi phía sau của chị Mong Sil, áo quân phục cũ kỹ dài quá gối trông như chiếc áo khoác ngoài, những chiếc áo của người lớn đã mặc bỏ ra, tay cầm chiếc lon rỗng, lòng Nan Nam buồn tủi hoài.

“Chắc là chị nhớ các em của chị lắm. Nhưng vì có người mẹ mới đến ở nên đã nói là không đi cũng được thôi.”

Những miếng cơm mà Mong Sil xin về lạnh như nước đá.

- Nan Nam à, hãy chờ một chút nữa thôi. Chị đi hâm nóng rồi ta ăn.

Mong Sil lấy lon cơm sang qua nồi rồi hâm nóng. Nan Nam ngồi sát bên cạnh chỗ lò bếp đã nhóm lửa lên ấy.

- Chị, tại sao phải có người mẹ mới chứ?

- Mẹ ruột chết rồi, không có mẹ nên phải kiếm người mẹ mới chứ sao. Như vậy mới có thể nuôi nấng, dạy dỗ tốt con cái của người mẹ đã chết phải không nào?

- Như vậy, nếu chúng ta có mẹ mới thì mẹ sẽ nuôi nấng dạy dỗ tốt chúng ta.

- Ừ, có lẽ như thế đấy.

- Vậy thì chúng ta phải tìm một người mẹ mới chứ?

- Ừ, sau này khi sức khỏe của cha tốt hơn, kiếm được tiền thì ta tìm một người mẹ mới về.

Mong Sil nghĩ đến người mẹ mới của Yeong Deuk ở Daes Gol.

“Không biết bà ấy có nuôi dạy tốt Yeong Deuk và Yeong Sun không? Hay là đánh chửi và ngược đãi chúng nó?”

Yeong Deuk nhớ Yeong Deuk, và càng nhớ Yeong Sun hơn. Không biết Mong Sil còn phải sống một cách đau khổ, buồn bã như thế này cho đến tận khi nào đây.

“Nếu sức khỏe của cha tốt hơn thì tình cảnh của chúng ta cũng sẽ tốt hơn thôi.” Mong Sil tự nhủ.

Mùa đông đã trôi qua và ngày xuân có cây cối xanh tươi đã đến, việc đưa ông Jeong đi Busan chữa bệnh được tính đến. Bà cụ Jang Gol, người mà bất cứ khi nào có tin tốt lành đều chạy đến báo, cho biết rằng ở Busan có bệnh viện khám trị bệnh không mất tiền.

- Vì vậy hãy đưa cha đi đi. Chỉ đến khi nào cha cháu khỏi bệnh thì cháu mới bớt khổ cực, phải không nào?

- Còn Nan Nam thì phải làm sao hả bà?

- Trong thời gian cháu và cha cháu đi Busan ấy, bà đưa Nan Nam về ở với bà.

Bà cụ Jang Gol đi vòng các nhà trong làng và lo giúp cho tiền vé xe lửa.

Mong Sil đưa cha lên xe lửa đi đến cái thành phố cảng mà người ta nói rằng nếu đi sáng sớm thì có thể đến nơi kịp vào chiều tối. Chỉ kiếm được ghế cho cha ngồi, Mong Sil phải đứng suốt tuyến đường. Đầu máy xe cũ kỹ chạy bằng hơi nước vừa ì ạch vừa lắc lư rất mạnh.

Trong xe lửa, Mong Sil lại nghĩ đến đứa bé bán hoa ở trong phố. Đứa bé ấy kiếm tiền bằng chính bàn tay của mình, mua bã đậu hủ mà ăn và nói rằng ăn của cho không thì không nên. Nhưng lần này nữa, Mong Sil lại kiếm tiền bằng cách xin để đi xe lửa và đang tìm đến bệnh viện khám trị bệnh miễn phí. Trong xe lửa buồn tẻ, Mong Sil thở dài, không còn tâm trí nào để nhìn phong cảnh bên ngoài có chim hót líu lo, hoa jindalle nở mơn mớn giữa mùa xuân tươi đẹp.

20. Tìm đến bệnh viện từ thiện

Cha con Mong Sil đến bệnh viện từ thiện nghe nói do những người Thiên Chúa giáo Đức thành lập cách đây bốn năm thì cũng đã gần trưa ngày hôm sau. Đêm hôm qua xuống xe lửa trễ, và hai người thức suốt đêm ở phòng chờ của nhà ga.

Trước bệnh viện chật ních những người đứng đợi đến lượt mình. Tất cả bệnh nhân đều có bộ dạng của người ăn mày, và bên cạnh đó là những người trong gia đình đi theo giúp đỡ.

Giọng nói của những người đến từ mọi miền đất nước cũng đủ màu đủ sắc. Chiến tranh thì do những người cấp cao gây ra, nhưng thiệt hại thì những người dân hiền lành và nghèo đói hứng chịu tất cả. Số người đứng xếp hàng không thể

đếm được hết. Người ta trải chiếu cói, hoặc cũng có người cứ nằm lẫn ra mặt đường.

Có người thì ho liên tục, người bói cột tóc, người bị thương ở chân... tên bệnh và vết thương cũng nhiều thứ nhiều kiểu. Những con người chỉ còn da bọc xương, mặt dính đầy bụi và tóc rối tung đang chờ một cách mù mờ, không biết bao giờ đến lượt.

Đầu tiên, Mong Sil không biết phải đi vào lối nào.

- Dạ, muốn vào bệnh viện thì phải đi cửa nào hả cô?

Mong Sil hỏi một người đàn bà đang đứng gần đó.

-

Người đàn bà không biết có nghe thấy hay không mà không trả lời gì cả.

- Dạ, muốn vào bệnh viện...

- Ôn ào! Phải lại chỗ cuối cùng kia đứng mà chờ đợi.

Người đàn bà nổi giận quát. Mong Sil sợ hãi, vội vàng nắm tay cha đến đứng ở cuối hàng người sắp thật dài ấy.

Ba trăm người, năm trăm người hay có thể

trên một ngàn người cũng không biết chừng. Ở cuối cái hàng xếp nối đuôi nhau thật dài đó, Mong Sil đang đứng nắm tay cha.

- Mong Sil, cha phải ngồi nghỉ mới được.

Ông Jeong ngồi duỗi thẳng chân dưới mặt đường. Mong Sil thấy đói bụng. Cơm nắm gói từ nhà đem theo, lúc đến đây ngày hôm qua đã ăn hết cả rồi. Đã trưa rồi mà hai cha con vẫn chưa có chút gì bỏ bụng.

Mong Sil nhìn vòng quanh. Chỗ nào cũng thấy nhà làm bằng tấm ván ghép san sát với nhau như những cái vỏ cua. So với phố và chợ của làng thì càng thấy nghèo nàn hơn, và hình như chỉ những con người bất hạnh tập trung ở cái thành phố cảng này thôi.

Không phải chỉ những người đứng xếp hàng ở trước bệnh viện mới là bệnh nhân, tất cả những người đi loanh quanh đều gầy khô như mắc bệnh vậy.

Mong Sil đi thử vào con hẻm bên kia đường. Ở đó có người dựng chiếc thùng sắt tròn lên và đang nướng bánh mì. Mấy đứa bé đứng chụm nhau xem nướng bánh.

Thấy Mong Sil đứng ngập ngừng phía trước đó nên mấy đứa bé ấy hỏi.

- Đến mua “bánh mì ăn mày” hả?

-

Nghe gọi là “bánh mì ăn mày”, Mong Sil kinh ngạc.

- Có mang tiền theo không?

Một đứa bé khác lại hỏi.

Mong Sil đến bên người đàn ông nướng bánh mì.

- Một cái bánh mì bao nhiêu hả chú?

- Mười hwan hai cái.

Người đàn ông trả lời một cách cụt ngủn.

Mong Sil lăm nhăm đếm thử số tiền mang trong túi. Sáu mươi hwan hay 70 hwan cũng không thể biết được nữa. Lấy tiền ra tỉ mỉ đếm thì thấy có tất cả là 60 hwan.

Mong Sil chìa ra 20 hwan cho người đàn ông. Người đàn ông gói bốn cái bánh mì trong một tờ giấy có viết chữ Mỹ nghèo đói đến chóng mặt.

Mong Sil vừa nhận gói bánh mì tức thì ánh mắt của những đứa bé đang xúm lại ấy đồng loạt liếc về gói bánh. Thế rồi một đứa trong bọn chúng chìa tay ra, một bàn tay đầy cấu bẩn.

- Đây, cho một cái nào.

- Không, không được.

Mong Sil né tránh bàn tay của đứa bé ấy, ôm gói bánh vào ngực. Tức thì, một đứa bé khác vừa chìa tay ra vừa bước dần đến Mong Sil.

- Cho một cái nào!

- Cho một cái nào!

Bàn tay của những đứa trẻ cùng đồng loạt chìa về gói bánh mì. Mong Sil vừa lùi về phía sau vừa định nhanh chóng chạy đi, nhưng bàn tay của bọn nhỏ ấy trong khoảnh khắc đã nắm chặt gói bánh mì không để vượt ra. Gói giấy bị rách, bánh mì văng ra ngoài. Bọn trẻ nhỏ nhanh nhẩu nhặt lấy rồi chạy biến mất.

Mong Sil chỉ còn đứng cầm cái bao giấy rách trống rỗng. Thật quái ác. Nước mắt Mong Sil chỉ chực trào ra.

- Ái chà, phải cẩn thận chứ. Bị giật hết rồi chứ gì, chặc... chặc.

Người đàn ông nướng bánh mì chặc lưỡi. Nước mắt Mong Sil rung rung nhưng người đàn ông không nói thêm một lời an ủi nào cả.

Mong Sil lại lấy ra 20 hwan tiền nữa. Nhìn chung quanh không có đứa bé nào. Cũng như vừa rồi, người đàn ông gói bánh mì nhưng lần này ông ta cho thêm một cái.

- Mang đi cẩn thận nhé.

Người đàn ông gói bọc giấy thật chắc. Mong Sil cầm bọc bánh mì nhanh chóng nhìn trước sau, bên trái bên phải rồi đi về phía bệnh viện nơi người cha đang ở đó. Không nhìn thấy cha ở cuối hàng người. Mong Sil đảo mắt tìm kiếm.

- Mong Sil ơi.

Mong Sil quay tia nhìn về phía có tiếng gọi. Cha đang ở đằng đó. Những người xếp hàng tăng lên nên ông Jeong ngồi thừ trước khoảng 10 người kể từ cuối hàng.

- Cha ở đây hả?

- Phía sau cha, người ta liên tiếp đến đứng nữa đây.

Trên mặt của ông Jeong bụi dính vằn vện. Mong Sil lấy bánh mì ra, hai cha con ngồi co mình nhai bánh mì. Thử bánh mì làm bằng bột bắp trộn với nước rồi đem rót vào lon sắt rỗng mà làm ra, tuy vậy vẫn thật hấp dẫn và ngọt ngào.

- Có nước uống không con?

Ông Jeong hỏi nước uống. Mong Sil đứng dậy, chạy trở lại con đường hẻm.

- Chú ơi, ở đây có nước uống không?

Mong Sil hỏi người đàn ông nướng bánh mì.

- Lại chỗ nước máy công cộng đằng kia thử coi.

Mong Sil đến chỗ nước máy công cộng, nhưng không có xô để đựng nước. Mong Sil phải đi trở lại nói với người đàn ông nướng bánh mì:

- Chú ơi, làm ơn cho cháu mượn cái lon sắt rỗng.

Người đàn ông lấy cái lon sắt đựng những thứ như giẻ ướt hay rác bỏ ra rồi đưa cho Mong Sil. Mong Sil lấy nước đem cho cha uống xong đem đi trả thì người đàn ông ấy hỏi:

- Nhà cháu hình như không phải ở vùng này, cháu đến đây để làm gì?

- Cháu từ miền quê đến. Vì cha cháu bị bệnh nên mới đến đây ngày hôm qua.

- Đến đây để vào nằm ở bệnh viện đằng kia phải không?

- Dạ.

- Người bệnh đông quá, dễ gì mà vào được chứ?

-

- Hình như có những người đã đứng xếp hàng chờ cả một tháng nay đấy.

- Chú ơi, phải làm sao đây hả chú?

- Cháu và cha cháu, hai người đến đây chứ?

- Dạ.

- Tại sao mẹ cháu không đến?

- Mẹ cháu mất rồi.

- Thế hả? Tất cả vì chiến tranh mà mọi người đều khổ cực. Việc cha cháu vào bệnh viện không phải dễ dàng đâu. Phải ngày đêm xếp hàng đứng chờ mới được.

- Dù chờ đi nữa cũng phải chịu, chứ không còn cách nào khác. Cháu phải làm cho chân của cha khỏi bệnh.

Đêm ấy, người đàn ông bán bánh mì đem cho một cái mền mà ông ta có ở nhà. Tuy cái mền quá cũ nên bị lủng lỗ, nhưng hai cha con vô cùng biết ơn ông ta.

Mong Sil xin cái lon sắt rỗng của người đàn ông bán bánh mì ấy để đi ăn xin. Cơm xin được, cha con chia nhau ăn. Mong Sil vừa ăn vừa lo lắng cho Nan Nam ở Norusil. Chiếc mền lủng lỗ thì đắp cho cha còn mình thì cứ nằm ra trên mặt đường. Đêm mùa xuân trời lạnh như cắt thịt.

Một ngày trôi qua, rồi ba ngày qua đi.

Mong Sil lo cho Nan Nam, nỗi lo như tảng đá nặng đè lên lồng ngực vậy. Những người đứng

xếp hàng không giảm được một chút nào cả. Thỉnh thoảng có xe tắc xi đang chạy rồi dừng lại, những người trên tắc xi xuống đi thẳng vào bệnh viện. Những người đang xếp hàng la hét ầm ĩ lên:

- Cái gì chứ! Những người kiệt sức đứng xếp hàng hàng nửa tháng, có khi hàng tháng mà cũng không thể vào được, những kẻ có hầu bao đầy thì vào được ngay sao?

- Vì những kẻ như thế mà chúng ta phải đứng xếp hàng không biết gì ngày tháng cả.

Bệnh viện từ thiện cũng có đối xử phân biệt. Không biết vì lý do gì mà như vậy. Những người có nhiều tiền, bằng con đường cửa hậu, họ kiếm được phiếu khám bệnh và dễ dàng bước vào bệnh viện như thế.

Xây dựng bệnh viện vì người nghèo, nhưng biết đâu ngược lại người ta lợi dụng người nghèo để làm việc sai trái.

Trời lại mưa.

Những con người bất hạnh cứ đội mưa đứng chờ ngay trên mặt đường. Người quán chiếu cúi, người ngồi dựa vào nhau, vì để giành mạng sống mà chờ đợi một cách bền bỉ không dứt.

Có những người đang chờ đợi thì chết. Mỗi

ngày hai ba người. Người chết được bó trong chiếu rạ rồi cùng với tiếng khóc của người nhà, tất cả mang đi đâu không biết.

Có một bà cụ gương mặt xám xịt, máu cú trào ra từ trong cổ họng đứng trước Mong Sil năm chỗ. Bên cạnh bà cụ ấy có một người con trai khoảng trên 50 tuổi đang dìu đỡ mẹ.

Bà cụ không còn sức để nói và cũng không uống được sữa bột mà con trai mình kiếm được ở đâu đó pha cho mẹ. Bên cạnh lễ đường, đứa con trai gom gạch vỡ làm lò, đốt củi chằm chỉ nấu nước ấm cho mẹ.

- Mẹ, hãy dùng cái này đi. Nhanh chóng hồi phục để còn trở về quê nữa chứ mẹ.

- Hừ. . . .hừ. . . .

Bà cụ cứ nhắm mắt trả lời bằng tiếng rên rỉ mà thôi.

Mưa bắt đầu từ sáng sớm mà cho đến tận chiều tối cũng không dứt. Mong Sil đi chỗ này chỗ kia tìm trong đồng rác những thứ như chiếc dù, giấy rách hay giẻ lau; em chùi sạch để làm tấm đắp cho ông Jeong, nhưng cha chắc không thể chống đỡ, chịu đựng được nên tỏ vẻ quá đau đớn.

- Mong Sil à, làm thế nào kiếm cho được vé tàu lửa để trở về nhà đi.

- Cha, hãy ráng chờ thêm một ít nữa. Người ta nói chỉ cần nhập viện được thì sẽ khỏe mạnh hoàn toàn thôi.

- Nhưng cha không thể chịu đựng được nữa...

Ông Jeong ngã phịch xuống nền đường ướt dầm nước mưa.

Chính ngay lúc ấy, bà cụ đang chờ và bị thổ huyết ấy thét lên tiếng kêu lạ lùng. Tiếng kêu quá lớn nên mọi người đều quay nhìn về hướng ấy.

- Mẹ... ẹ. ..!

Tiếp theo đó, đứa con trai của bà cụ khóc thét lên và ôm lấy mình mẹ. Bà cụ đã ngừng thở rồi. Đứa con trai khóc nấc nghẹn. Những người bị mắc mưa, tất cả cùng khóc với con trai của bà cụ.

Mong Sil đỡ dìu cha đang nằm dưới mặt đường sũng nước mưa đứng dậy. Ông Jeong nhìn vào mặt Mong Sil. Gương mặt bị sưng méo và trắng bệch, ông Jeong vừa ngược nhìn đứa con gái hẩm hiu của mình vừa tuôn trào nước mắt.

- Cha, hãy ráng chịu đựng một chút nữa thôi. Chỉ chịu đựng ngày hôm nay thôi, con sẽ kiếm tiền xe rồi trở về nhà.

Đếm thử ngón tay, thì cũng đã chín ngày rồi kể từ khi đến đây. Nỗi lo lắng cho Nan Nam có thoảng qua, nhưng Mong Sil nhanh chóng quên ngay.

Việc trước mắt bận đến như thế cho nên đến Nan Nam, Mong Sil cũng không có thì giờ lo lắng nữa. Chính bản thân Mong Sil cũng không biết mình đã mệt mỏi rã rời đến mức nào.

Bộ dạng Mong Sil trông thật là thê thảm. Dầu tóc không chải cứ rối tung lên, quần áo dơ dáy không được giặt do phải lo làm việc cho cha, cứ mặc như thế mà nằm xuống mặt đường ngủ nên bốc mùi hôi.

Không chỉ riêng quần áo của Mong Sil bốc mùi hôi không thôi, hình dáng của ông Jeong còn nhếch nhác và dơ dáy hơn. Ngay cả những thanh niên cầm nặng đũa hay ngồi trước ông Jeong, ngay cả những người đàn bà ở phía trước đó, rồi người phía trước đó nữa và cả những người đứng sắp hàng ở phía sau; từ trong người họ bay ra mùi nồng nặc khiến cho người đi ngang qua đều nhíu mày, nhăn mũi.

Mưa tạnh, ánh nắng chiếu xuống. Những chiếc áo ướt nước mưa lại cứ được mặc như thế mà tự khô đi.

- Mong Sil à, hình như cha sắp chết.

Việc ông Jeong không ăn được cơm là điều hiếm thấy. Trong lon sắt còn đựng nhiều cơm hơn vì Mong Sil muốn lo cho cha nên chỉ tìm đến những nhà khá giả để xin cơm. Ngay cả như thế nhưng ông Jeong ngày ấy chỉ gục đầu, hoàn toàn không ăn được cơm.

- Vậy lát nữa cha hãy ăn.

Mong Sil lấy tờ giấy dầy lon cơm rồi để bên cạnh cha. Khoảng đến nửa ngày, Mong Sil lấy cơm mời cha nhưng ông Jeong vẫn gục đầu không ăn nổi.

- Cha, chỉ còn chờ thêm mấy ngày nữa là đến lượt mình.

Mong Sil lắc vai cha nhẹ nhẹ.

- Ừ, thật đúng đấy. Mình đã nhích về phía trước nhiều lắm rồi.

Cửa bệnh viện đã gần rồi.

Cho đến hôm ấy, xem lại, đã là ngày thứ mười lăm.

21. Cái chết của người cha

Tháng Tư đang đi qua. Thời tiết lạnh lẽo vào buổi tối cũng đã giảm dần.

Con người ta dù vốn hoàn toàn không biết nhau, nhưng gặp nhau nhiều lần rồi kết bạn với nhau thì cũng sẽ nảy sinh tình cảm gắn bó. Trong thời gian đưa cha đi bệnh viện, Mong Sil gặp gỡ và trở nên rất thân với chú bán bánh mì hay với những người cùng đứng xếp hàng bên cạnh.

Chú bán bánh mì là dân lánh nạn từ miền Bắc đến. Trên đường chạy lánh nạn, chú đã mất đi người vợ và đứa con còn bú sữa, và chỉ còn dẫn theo đứa con trai chín tuổi thôi. Chú làm một chỗ trú ẩn bên cạnh sông có nước dơ chảy và nướng “bánh mì ăn mày” bán tại con đường trong hẻm.

Từ ngày Mong Sil đưa cha đến đây thì chú ấy đã giúp đỡ cho nhiều thứ như mền cũ, lon sắt... Tên của chú ấy là Choi In Gu.

Tiếp nữa là người thanh niên chống nạng xếp hàng ngay trước Mong Sil. Người thanh niên có tên là Bae Geun Su ấy tuy mới 20 tuổi nhưng trông như trên 40 với bộ dạng gầy trơ xương. Ba năm trước đây, cái chân anh bị thương do bị pháo kích, đã được điều trị ở bệnh viện dã chiến quân đội nhưng sau đó lại cứ chảy mủ và rất đau đớn. Vì vậy, anh ta muốn tái khám và trị bệnh nên mới đứng xếp hàng chờ đến lượt mình. Chia tay mọi người trong gia đình, hiện đang sống cuộc đời của một kẻ ăn xin, anh thanh niên Bae Geun Su tuy ít nói, chỉ đứng yên xếp hàng nhưng thỉnh thoảng cũng hỏi chuyện Mong Sil:

- Mong Sil à, nghe nói cha em bị bắt đi làm tù binh rồi chân bị thương phải không?

- Nghe nói bị dí cây sắt đun nóng vào bắp chân đấy.

- Tất cả bọn chúng đều là lũ điên khùng. Cùng một dân tộc mà lại chém giết lẫn nhau.

-

- Không điên thì sao làm như vậy được.

Bae Geun Su nằm co ro ngủ cả đêm, còn vào ban ngày thì chống nạng đứng suốt.

- Nếu con người ta sống tùy tiện buông xuôi thì thân thể và cả tâm hồn nữa dần dần trở nên yếu đuối. Vì vậy phải chịu khó đứng.

- Nhưng anh quá gắng sức thì chân anh không lành được đâu.

Trong khoảnh khắc nào đó, Mong Sil đã gọi Bae Geun Su là anh.

Có một người đàn bà mỗi khi đến bữa ăn thì đem đến cho Bae Geun Su cả mên đựng món ăn gì đó. Không biết là già hay là trẻ nhưng người đàn bà có tấm lòng tốt ấy hình như thật sự giúp bằng cả tấm lòng. Người đàn bà ấy ít nói và tỏ ra kín đáo về tình cảm.

- Anh, làm sao anh quen được người đàn bà ấy?
Mong Sil hỏi dò Geun Su.

- Biết nhau trong trại tị nạn, tuy đã hai năm rồi, nhưng gần đây mới bắt đầu liên lạc tin tức với nhau.

- Người ấy đã lấy chồng chưa?

- Chưa, chưa lấy chồng.

- Vậy ở một mình làm gì sống?

- Cứ vậy mà sống thôi.

Geun Su không nói cho biết cụ thể gì hơn.

Ngày mà ông Jeong không ăn cơm được ấy, Bae Geun Su đã đem cà mên cơm mà người đàn bà kia mang đến đưa cho ông Jeong.

- Chú ơi, hãy dùng cái này đi. Có món cá dấy.

Mong Sil nhận cà mên cơm rồi mời cha. Những con cá hồ kho khô cộng với tương ớt trông thật ngon, nhưng ông Jeong cũng chỉ gục đầu không ăn được.

- Mong Sil à, cha không muốn ăn chút nào cả. Và... và...

- Và cái gì chứ cha?

Mong Sil áp sát tai mình vào miệng cha. Mỗi sáng Mong Sil lấy nước rửa mặt cho cha nhưng mặt của ông Jeong vẫn nhóp nhép vì bụi bặm.

- Cha thấy khó thở quá...

-

Mong Sil choáng váng, cả thân mình lão đảo nhưng sức mạnh vẫn như dồn lên đôi chân. Hình ảnh bà Buk Chon đã chết hiện ra trong mắt Mong Sil như ánh chớp. Ngày ấy, sau khi sinh Nan Nam, bà ngất đi rồi ngừng thở, bà Buk Chon cũng nói ngực bị khó chịu, hai tay ôm lồng ngực.

Mong Sil chạy vào cổng bệnh viện mà không biết mình đang làm gì.

- Xin làm ơn cứu cha tôi, cứu cha tôi với!

Những người đứng, ngồi đầy ở cổng bệnh viện và những người đứng xếp hàng, tất cả đều nhìn Mong Sil. Họ đều biết rõ Mong Sil nhưng không ai dịch chuyển ra khỏi chỗ ngồi của mình. Mọi người đều yên lặng, không ai động đậy.

Mong Sil chạy trở lại với cha. Bae Geun Su vừa đỡ vừa ôm đầu ông Jeong. Gương mặt của ông Jeong dần dần chuyển sang màu trắng bệch.

Đêm tối chìm sâu. Ngọn lửa lớn ngoài trời được đốt lên và nước được đun sôi. Người ta múc từng muỗng dứt cho ông Jeong, nhưng cho đến nước ông Jeong cũng không còn uống được nữa.

Ông Jeong tắt thở lúc sáng sớm. Từ khi ông đến đứng xếp hàng đến nay được đúng mười sáu ngày.

Thi thể của ông Jeong cũng như những người chết khác tại nơi đó, được cuốn trong chiếu, rồi các cảnh sát cho những người lao công chất lên xe chở đi. Sau khi thiêu ở lò hỏa táng người ta đưa cho Mong Sil một hũ nhỏ có đựng tro cốt. Như chờ đợi sẵn trước về cái chết của ông Jeong, người ta thu dọn một cách hết sức nhanh chóng, dễ dàng.

Khi Mong Sil sắp trở về Norusil, anh thanh niên Bae Geun Su hỏi:

- Từ nay em sẽ sống như thế nào?

Mong Sil cũng không biết mình sẽ phải làm như thế nào đây.

- Phải về nhà chứ sao anh. Sẽ phải làm như thế nào thì em vẫn chưa biết được.

- Thế nhưng, ý anh...

Bae Geun Su nói tiếp:

- Người đàn bà ấy nói muốn dẫn em đi.

- Dì ấy bảo sống chung với dì hả?

- Ý bà ấy bảo em về dẫn em của em đến sống chung đấy. Vậy thì anh cũng cùng ở chung đấy.

- Cứ ở chung như vậy được sao hả anh?

- Hãy làm công việc tương tự như sai vặt cho bà ấy. Còn anh, nếu cái chân hết bệnh anh cũng sẽ đi làm.

Mong Sil muốn sống ở Norusil, nhưng khi nghe Bae Geun Su nói thì em lại thấy xiêu lòng.

- Em về nhà rồi dẫn Nan Nam đến.

- Ừ, nhớ chắc chắn dẫn đến nha.

Trước khi trở về, Mong Sil chào chú bán bánh mì.

- Chú ơi, cảm ơn chú đã giúp đỡ cháu trong thời gian qua.

- Cha cháu qua đời như thế, thành thật chia buồn với cháu. Tất cả chúng ta nếu không phải vì chiến tranh thì đã không mất đi những người thân trong gia đình như thế này...

Chú bán bánh mì có lẽ nghĩ đến vợ và đứa con nhỏ hay sao mà ghen lời. Mong Sil thấy gương mặt đen sạm và quần áo rách rưới của chú thật thảm hại.

- Chú à, biết đâu chừng cháu lại đến đây sống đây.

- Đến ở đây hả? Đến đây làm việc gì chứ?

- Có về nhà đi nữa thì cũng chỉ có hai chị em thôi. Có người bảo cháu đến sống chung và làm giúp công việc vặt cho họ.

- Như vậy hả? Vậy cháu hãy đến đây đi. Có khổ cực đi nữa thì cũng phải sống cái đã chứ.

Trước bệnh viện vẫn có nhiều người đứng xếp hàng chờ. Hôm nay ai sẽ chết, rồi ngày mai, ngày mốt nữa, cứ chờ đợi rồi chết, và rồi số người còn lại phải ra đi, tìm nơi mà mình sẽ phải đến.

Chú bán bánh mì cho Mong Sil thêm tiền mua vé tàu. Người đàn bà đem cà mên com cho Bae Geun Su tên là Seo Geum Nyeon cũng cho em tiền.

Tại Norusil, Nan Nam vẫn diêm tĩnh chờ chị mình. Khi nhìn thấy hũ đựng tro cốt của cha, Nan Nam theo đeo cứng cánh tay của chị. Mong Sil vòng tay ôm cổ Nan Nam, nước mắt rơi xuống tóc Nan Nam.

- Chị, em cứ tưởng là chị với cha đi xa mãi mãi luôn rồi.

Nan Nam nhìn Mong Sil nói.

- Không đâu, chỉ có một mình cha đi xa mà thôi. Để một mình Nan Nam lại...

Bà cụ Jang Gol cứ bảo mình có lỗi.

- Mong Sil à, bà ép cháu đưa cha cháu đi bệnh viện nên gây ra cái chết của cha cháu. Mong Sil, làm sao tha thứ lỗi của bà đây? Cha của cháu đáng lẽ còn sống được lâu hơn nữa mà...

- Bà à, nếu cha cháu mà có ở nhà đi nữa thì cũng không thể sống được cho đến bây giờ. Đau đớn như thế thì làm sao mà sống được chứ.

- Biết vậy, nhưng chắc lương tâm bà cắn rứt suốt đời thôi. Phải chi cứ ở nhà thì còn đỡ gian khổ và cũng không phải nằm chết trên mặt lều. Thật không còn mặt mũi nào.

Người hàng xóm đem hũ tro cốt ông Jeong chôn ngay gần bên cạnh mộ bà Buk Chon ở

nghĩa địa công cộng. Từ đây chị em Mong Sil trở thành trẻ mồ côi, không còn ai thân thuộc cả.

Theo như lời hứa với Bae Geun Su, Mong Sil dẫn Nan Nam đi khỏi làng Norusil. Gió tháng Năm tuy ấm áp nhưng Mong Sil cảm thấy lạnh lẽo.

Mong Sil lại nghĩ đến Yeong Deuk và Yeong Sun ở Deas Gol.

- Yeong Deuk, Yeong Sun ơi, sau này lớn lên một chút nữa chị sẽ tìm gặp các em. Bây giờ chị muốn đi tìm ngay nhưng không được.

Dì Seo Geum Nyeon thấy Nan Nam liền bảo là dễ thương và ôm chầm lấy nó. Nhà của dì Geum Nyeon là nhà hai tầng ở sâu trong hẻm kín đáo. Phòng trong nhà dựng bằng cây kiểu Nhật Bản cũ kỹ, sàn có trải chiếu tre cũng kiểu Nhật.

Mong Sil cùng với Nan Nam vào nhà bếp. Một phòng nhỏ và tối tăm.

Hôm ấy sau khi ăn cơm tối xong, dì Seo Geum Nyeon bảo: "Mong Sil à, trông cháu mệt mỏi rồi đấy, hãy ngủ sớm đi". Rồi cô lấy một cái mền cá nhân của Mỹ trải ra cho hai chị em.

Tuy chỉ là một bóng đèn điện 30 watt, nhưng vì ở quê quen với ánh đèn dầu nên Mong Sil bị chói mắt.

Mong Sil để Nan Nam nằm xuống, ngồi một mình tự hỏi:

- Di Geum Nyeon làm gì để sống nhỉ?

Mong Sil nằm xuống nhưng giấc ngủ không đến được. Đã qua 9 giờ tối.

Có tiếng mở cổng bên ngoài, đồng thời có tiếng chân đàn ông bước vào. Tiếng nói nghe nặng chình chịch và không phải là tiếng Hàn Quốc.

Mong Sil ngạc nhiên và trống ngực đánh liên hồi.

- Người Mỹ?

Mong Sil nhẹ nhàng ngồi dậy, ghé nhìn qua khe cửa lùa và giật nảy mình. Người đàn ông đang nắm tay di Geum Nyeon đi lên cầu thang là một lính Mỹ da đen mặc quân phục xanh đậm.

Mong Sil giật bắn người, bất chợt nhớ lại chuyện dạo nọ khi ở nhà chú Choi trong phố, Mong Sil tình cờ thấy đứa bé da đen bị bỏ rơi liên bông về thì nó bị chết trên đường đi.

- Di Geum Nyeon vẫn chưa lấy chồng mà...

Mong Sil suốt đêm không ngủ được, hết nghiêng bên này lại lật qua bên kia. Cho dù cố nén nhưng t.m em cứ đập thình thịch.

Guơng mặt của bà Buk Chon, guơng mặt của mẹ ruột, guơng mặt của cha, người lính quân đội nhân dân, người lính cộng hòa, người Mỹ, người lính da đen và xe tăng, máy bay ném bom... nhiều thứ không kể hết được lướt qua làm đầu óc em quay cuồng.

- Chị, dậy!

Nan Nam đánh thức Mong Sil lúc rạng sáng. Mong Sil giật mình bật dậy.

- Chị, phải nấu cơm sáng chứ chị.

- Ừ.

Đầu Mong Sil đau như búa bổ. Ngồi dậy rồi nhưng em không biết phải làm gì nữa.

- Trên lầu hai, dì đã xuống chưa?

- Chưa... ư.

Mong Sil đẩy cánh cửa lùa phía nhà bếp. Nhà bếp hôm qua đã dọn dẹp gọn gàng giờ vẫn còn như cũ. Mong Sil xếp gọn lại chăn mền, quét dọn phòng trong khi chờ dì Geum Nyeon xuống sai bảo việc gì khác.

Mặt trời đã mọc và giờ ăn cơm sáng đã trôi qua. Khi gần đến 10 giờ sáng, có tiếng chân bước xuống từ tầng hai. Sàn nhà làm bằng gỗ nên tiếng cọt két kêu rất to.

Mong Sil vô tình ngược nhìn lên tầng phía trên. Một đôi chân thật dài mặc quân phục, một thân hình to lớn của một người lính da đen nhem dập vào mắt Mong Sil. Người lính da đen vừa cười vừa để lộ hàm răng trắng nhọn. Dì Geum Nyeon nắm tay người lính da đen cùng đi xuống, mở cửa cổng tiễn đưa.

Mong Sil quay lại giả vờ như không thấy gì, nhưng Nan Nam thì cứ đứng nhìn theo hoài. Dì Geum Nyeon làm như không có gì xảy ra, nhìn Mong Sil cười.

- Mong Sil à, hôm nay trễ quá. Hãy làm com sáng rồi chúng ta cùng ăn.

Mong Sil vội vàng đi vào bếp, bắt đầu chuẩn bị com sáng. Mong Sil đi qua dì Geum Nyeon với vẻ hải sợ, nhanh chóng vo gạo và chuẩn bị cho món canh.

- Chị!

Geum Nyeon và Mong Sil cùng quay đầu về tiếng kêu lớn của Nan Nam. Sắc mặt của Nan Nam trắng bệch.

- Em sợ... ợ...

Nan Nam hai tay ôm mặt bắt đầu khóc. Dì Geum Nyeon và Mong Sil chỉ biết đứng lặng nhìn Nan Nam khóc mà thôi.

22. Tất cả đều ra đi

Lúc Bae Geun Su được giải phẫu chân, lành bệnh hoàn toàn rồi xuất viện là lúc cái nóng của trung tuần tháng Bảy bắt đầu. Không những cái chân được lành không thôi mà sức khỏe của anh cũng tốt hơn nhiều.

- Mong Sil à, từ nay sẽ không có vấn đề gì cả nữa rồi.

Trông Geun Su rất vui. Mong Sil cũng vui mừng. Ngày xuất viện, Geun Su chăm chú nhìn ánh mắt của Mong Sil. Vì trong thời gian vừa qua, anh không biết Mong Sil nghĩ thế nào về việc người Mỹ đến tìm dì Geum Nyeon.

Ngay cả ngày ấy, Geum Nyeon cũng tiếp khách ở trên tầng hai. Người Mỹ này có tóc quăn màu vàng, nước da trắng. Khách đến tìm dì Geum Nyeon mỗi lần đều khác nhau.

Không phải chỉ riêng mình Geum Nyeon mà cả các cô gái khác có tên đẹp như Thủy Tiên, như Hoàng Oanh... đều thế. Để kiếm tiền các cô gái ấy cũng dẫn người Mỹ về nhà giống như Geum Nyeon đã làm.

Trong cái thành phố cảng ghê tởm và u sầu này, vì miếng cơm manh áo, người ta đang cấu xé nhau. Những người lớn, ngoài cái ăn để mà sống ra người ta còn vì sự phè phỡn mà làm hại đến người khác. Người ta không phân biệt phải trái, bất chấp tất cả, miễn là giành được nhiều lợi ích cho riêng mình.

Ngay cả cái gọi là chiến tranh 25 tháng 6 (chiến tranh Nam Bắc Hàn Quốc) thì cũng do cái lòng tham của người lớn mà gây ra. Những người lớn, nhỏ thì giành giật quyền lợi cho một cá nhân, lớn thì giành giật quyền lợi cho một nhóm người, lớn hơn thì giành giật quyền lợi cho một quốc gia... Thế là họ gây ra đánh nhau.

Mong Sil nhớ lại cuộc tranh luận của các bạn nhỏ lúc ở Norusil.

- Nếu xe tăng và máy bay đánh nhau thì bên nào sẽ thắng nhỉ?

- Xe tăng sẽ thắng.

- Không phải, máy bay sẽ thắng.

Bọn trẻ gân cổ lên cãi nhau, nhưng không bên nào nói đúng cả. Cả xe tăng, cả máy bay đều không thắng không bại. Cái gọi là đình chiến người ta dựng nên, thực ra chỉ là tạm nghỉ để rồi đánh nhau tiếp.

- Mong Sil ơi!

Geun Su gọi Mong Sil. Nan Nam chỉ mặc mỗi một cái quần lót nằm ngủ. Vì thời tiết nóng nực, nên ngay cả đêm về cũng không mát một chút nào cả. Tuy mở tất cả cửa phòng ra nhưng vẫn thấy bức bối khó chịu.

- Kêu em có chuyện gì hả anh?

- Em đến đây ở, mặt mũi trông khá hơn.

- Vì điều kiện ăn ở tốt nên như vậy chứ sao. Ăn bánh do những người Mỹ đem cho, ăn đồ hộp nữa. Ăn sung sướng mà.

- Thật may mắn phải không?

- Em không biết nữa.

- Sao?

- Em chỉ nghĩ đến Norusil. Muốn về thôi.

Lâu lắm, Mong Sil mới mở miệng nói với Geun Su về quê hương mình. Ở nơi này, sống trong nhà dì Geum Nyeon nhưng lòng em không

yên chút nào. Dì Geum Nyeon chăm chút cho Mong Sil, dì cũng thương yêu Nan Nam nữa. Cái ăn cũng nhiều, chỗ ngủ cũng thật tiện nghi.

- Anh cũng mong muốn trở về quê hương. Có quê hương để về thì thật là may mắn. Bởi vì đối với bất cứ ai, quê hương đều đẹp và êm ấm cả.

Nan Nam thì ngược lại, không muốn trở về quê như Mong Sil. Nan Nam hàng ngày luôn vui thích. Ngay với người lính da đen mà lúc đầu nó sợ, và cả với người lính có tóc màu vàng, nó tiếp xúc một cách không ngại ngùng, khi nhận bánh họ cho, nó ăn và lú lo:

- *Then khiu! Then khiu!*

Nan Nam cũng bắt chước tô son môi như dì Geum Nyeon và bắt chước mang giày cao gót nữa. Khi đi ra con đường hẻm nó được bọn trẻ mến mộ. Ngay cả những đứa trẻ ban đầu chọc gọi Nan Nam là me Tây, me Mỹ nhưng vì được chia cho những cái bánh ngon nên chúng cảm thấy hồ thẹn với Nan Nam.

Nan Nam dáng điệu đi lại rất tự hào. Mong Sil thấy Nan Nam vui vẻ thì rất mừng nhưng lại có cái gì đó không an tâm.

- Anh, Nan Nam bất cứ chuyện gì cũng tự làm theo ý mình.

- Nó còn nhỏ tuổi nên như vậy chứ sao.

- Không. Người ta nói: “Không có bố mẹ thì con hư hỏng”, hình như đúng đó anh.

- Em thay cha mẹ chăm sóc tốt thì không có gì phải lo lắng cả.

Geun Su nói câu: “Không có gì phải lo lắng cả” một cách dễ dàng.

Ngày hôm sau, Geun Su ra tiệm hớt tóc ở góc chợ mà anh đã nói hôm trước. Anh đến đó để học cách hớt tóc. Dì Geum Nyeon bảo nghỉ một thời gian rồi hãy đi nhưng Geun Su không nghe lời.

- Anh, chân anh đứng vững vàng chứ?

Mong Sil bước ra khỏi nhà và hỏi Geun Su.

- Không sao. Ở nhà chỉ chơi rồi ăn coi sao được.

Geun Su nói câu đầy ý nghĩa rồi bước ra một cách lạnh lợi.

Mong Sil bắt đầu dọn dẹp trong nhà.

Suốt buổi sáng, dì Geum Nyeon ngủ trên tầng hai. Rồi buổi chiều sau khi trang điểm đẹp đẽ, đi ra đi cho đến tối thì dẫn lính Mỹ về nhà.

Mong Sil giặt giũ, làm vệ sinh nhà bếp; quét dọn tầng trệt từng góc từng góc rồi lau chùi sạch

sẽ. Nhưng dì Geum Nyeon tuyệt đối không cho Mong Sil lên tầng hai.

- Dì, tầng hai không quét dọn thì coi sao được chứ?

Khi Mong Sil hỏi thì dì Geum Nyeon cười lắc đầu:

- Ở tầng hai, dì làm vệ sinh sạch sẽ nên đừng lo gì cả. Cháu và cả Nan Nam nữa, tuyệt đối không được lên tầng hai.

- Dạ.

Mong Sil thắc mắc về tầng hai nhưng không một lần nào lên đó cả.

Mong Sil nhớ đến bà Mil Yang và bà Buk Chon đã quá cố, và so sánh họ với dì Geum Nyeon. Bà Mil Yang bị hàng xóm xỉ vả vì không chịu nổi khổ cực mà bỏ chồng cũ đi lấy chồng khác là dưỡng Kim. Biết đâu bà Buk Chon và dì Seo Geum Nyeon nữa, trong hoàn cảnh khốn khó cũng hành động như vậy, bởi vì họ cũng chỉ là đàn bà. Có thể đó là số mệnh không thể tránh được của họ.

Còn nữa, nhiều người đang sống một cách buồn khổ trong một đất nước bị chiến tranh tàn phá nặng nề và bị mất tất cả. Kể từ khi Mong Sil ở nhà

chú Choi trong phố, em cũng đã thấy và gặp phải nhiều rồi. Và sau này, Mong Sil sẽ còn phải gặp những gì nữa, cũng không lường trước được.

Mùa thu đến. Thuởng tuần tháng chín, bầu trời thành phố càng cao và xanh. Seo Geum Nyeon vui vẻ nói với Mong Sil:

- Mong Sil à, cháu ở gần quê nhà thích quá hả?

- Ở gần mà không về quê được thì cũng vậy thôi dì à.

- Vì vậy, ngay ngày mai cháu về thăm quê cũng được mà.

- Cháu đi được hử dì?

- Geun Su bảo là ngày nào cháu cũng nói muốn về thăm quê.

Mong Sil nhìn Geun Su. Geun Su cứ đứng tĩnh bơ.

- Nan Nam à, đi với chị về Norusil chứ?

Nan Nam lắc đầu. Thật bất ngờ.

- Không. Em không thích về Norusil.

Mong Sil thấy Nan Nam đôi mắt nhìn giận dữ. Nan Nam ăn uống ngon, mặc đẹp như thế nhưng tại sao không mập ra? Lúc nào cổ cũng dài ra và cánh tay thì khẳng khiu.

- Tại sao không đi chứ? Tại sao?

- Ở Norusil không có cái ăn phải không? Chịu đói thì về làm gì?

Cổ họng Mong Sil như tắc lại.

Như thế, Nan Nam không thích Norusil. Không thích trở lại sống ở đó lần thứ hai.

Những ngày gần cuối tháng mười có sương trắng rơi, Mong Sil đi về Norusil một mình. Mong Sil mua bánh, giày cao su cho bà cụ Jang Gol và mua quà cho Nam Ju. Và biết đâu sẽ đi Daes Gol nữa, nên Mong Sil cũng mua sẵn kẹo và sôcôla cho Yeong Deuk và Yeong Sun.

Norusil vào đúng ngày thu hoạch mùa thu. Xuống xe lửa, Mong Sil đi khắp khếnh vội vã bước lên đường dốc Norusil.

- Nam Ju ơi!

Cửa chính nhà Nam Ju mở toang, từ trong nhà bếp một đứa bé gái mặt sạm nhìn ra.

- Mong Sil à!

Nam Ju gác chân lên ngạch cửa nhà bếp, nhìn Mong Sil bằng gương mặt ngạc nhiên và bàng hoàng.

Chiếc váy nhung mà Mong Sil đang mặc làm chói cả mắt. Tuy là chiếc váy di Geum Nyeon đã

mặc cũ nhưng Mong Sil sửa vừa vặn nên trông rất đẹp.

- Bạn đẹp quá. Giống như con nhà giàu ấy!

- Không, Nam Ju à. Cho dù ai nói gì đi nữa thì đối với mình, Norusil vẫn là nơi tốt nhất.

Ngày hôm sau, Mong Sil đi Daes Gol.

"Đến nhà Sun Deok chỉ để gặp Yeong Deuk hay Yeong Sun mà thôi."

Mong Sil vừa tưởng tượng đến khuôn mặt của các em mình mà một năm nay không gặp, vừa theo con đường hẻm đi về phía nhà Sun Deok. Có Sun Deok ở nhà, và bà Sun Deok cũng khỏe mạnh như trước.

- Ủ, cha đã qua đời, còn mình cháu mà chống chọi giỏi giang quá.

Cụ bà Sun Deok khen lấy khen để Mong Sil.

- Bà ơi, mẹ mới nhà Yeong Deuk vẫn dễ sợ chứ?

Trên gương mặt bà cụ lộ rõ nét khó xử. Bà đưa mắt ra hiệu cho Sun Deok ý bảo thay mình trả lời. Sun Deok vừa ngáp ngừng vừa thốt lên:

- Mong Sil à, Yeong Deuk và Yeong Sun không còn ở đây. Mùa đông năm ngoái họ đã chuyển nhà đi rồi, về Seoul.

- Nói gì thế?

Mong Sil một lần nữa lại như bị rơi từ trên cao xuống.

- ...Tại sao lại đi Seoul chứ?

- Người mẹ mới ấy than vãn, nói không thể sống nổi ở nông thôn nên dời nhà đi. Bà ấy nói lên Seoul để kinh doanh nhà hàng rượu.

- Vậy thì, Yeong Deok và Yeong Sun...

- Không biết nữa, có lẽ cũng lên đó sống chung chứ sao.

Bây giờ thì Mong Sil mới biết là từ đây mình không còn chỗ nào để gửi gắm lòng mình nữa. Norusil, Daes Gol, không chỗ nào cả...

Sau ba ngày thì Mong Sil trở về nhà dì Geum Nyeon. Nhưng ở đó không ai đón tiếp em một cách nồng ấm. Nan Nam vừa gặp Mong Sil thì miệng huyền thuyên một cách tự hào:

- Chị, em trở thành con gái nuôi của một nhà rất giàu đấy.

~

Mong Sil không hiểu ngay được ý em nói gì. Dì Geum Nyeon vừa nghiêm sắc mặt vừa nói một cách tỉ mỉ.

Ngay cả trước đây, thỉnh thoảng cũng có nhiều người nghĩ đến tương lai của Nan Nam. Không cha mẹ, một mình Mong Sil nuôi dưỡng thì thật là khó. Vì vậy có người nói hãy gửi Nam Nam vào cô nhi viện hoặc cho làm con nuôi người khác thì tốt hơn.

- Mong Sil à, không phải đi xa đâu. Từ đây đi đến đó bằng xe điện thì mất khoảng 30 phút thôi. Các cháu có thể thường gặp nhau được mà, không sao đâu. Tương lai Nan Nam sẽ tốt đấy.

Mong Sil không thể nói gì được. Liên tiếp cho đến bây giờ, những gì mà Mong Sil mong muốn, chờ đợi chưa bao giờ đạt được cả. Kết cục thì Mong Sil trở thành người sống một mình.

Nan Nam vừa thích thú một cách thiếu suy nghĩ vừa để cho một người đàn bà mang kiếng gọng mạ vàng gọi là nhà giàu, nắm tay kéo đi ra khỏi nhà dì Geum Nyeon.

- Nan Nam à, đi đến đó hãy ăn nhiều, mập mập và khỏe mạnh nha.

- Ủ, em sẽ khỏe mạnh như chị.

Vừa huyền thoại nói, Nan Nam vừa bước đi mất dạng về hướng đường xe điện.

Mong Sil lại nghĩ đến Yeong Deuk. Lại nghĩ đến Yeong Sun. Giờ này thì tất cả đều chia lìa tứ

tán mỗi đứa mỗi nơi. Mong Sil đau buồn việc cái chân tàn tật, đã hết sức chống đỡ đi lại tập tễnh một cách liều lĩnh đến như thế, nhưng tất cả giờ thì đã ngã đổ một cách oan uổng.

- Mẹ.... ẹ!

Mong Sil gọi mẹ. Hai người mẹ cùng hiện ra. Một người mẹ chỉ vì miếng ăn mà bỏ cha Mong Sil đi lấy chồng khác. Mong Sil lại vẽ hình ảnh bà Buk Chon tội nghiệp trong đầu mình.

“Mẹ, con sẽ trông nom chăm sóc em Nan Nam suốt đời”.

Mong Sil lắc đầu mạnh.

“Ừ. Từ nay về sau nữa ta sẽ chống đỡ bằng chiếc chân khập khiễng này. Ta cũng sẽ trông nom Yeong Deuk, Yeong Sun và Nan Nam. Ta sẽ đi tìm Yeong Sun và Yeong Deuk, phải đi tìm ngay thôi.”

Đêm hôm ấy, cửa cổng nhà Geum Nyeon lại có giày lính Mỹ đặt đến.

Mong Sil giận dữ nhìn đôi giày lính đen nhem rồi mở cửa cổng nhà bước ra ngoài. Bầu trời đêm lạnh lẽo. Những chỗ tối trên bầu trời, các vì sao nháy lấp lánh. Mong Sil run rẩy cả thân mình đến nỗi hai hàm răng đánh cậm cập vào nhau.

23. Con đường gập ghềnh

...Ba mươi năm trôi qua.

Thời gian cũng quất vào con người những ngọn roi thật khủng khiếp.

Cũng như mùa thu trước, mùa thu năm nay lại len lỏi đến từng ngõ ngách của bán đảo Hàn Quốc. Người ta bày trong các tiệm hoa những bông hoa cúc rực rỡ nở đúng mùa.

Nhưng ngược lại, tại cái chợ nhỏ nằm phía sau hẻm bao quanh cái tiệm hoa ấy, gió thu lạnh lẽo đang thổi như quất làm cho lòng người co thắt lại. Ở trước tiệm rượu nhỏ luôn thoát ra đây những mùi nồng nặc, những người đàn bà dọn chỗ để ngồi bán hàng.

Trời chạng vạng tối. Một phụ nữ khoảng hơn bốn mươi, dọn dẹp nôi giá đỡ còn lại không bao nhiêu để ra về.

- Mẹ nhỏ Gi Deok, sao hôm nay vội vàng dọn sớm thế?

Người phụ nữ ngồi ngay bên cạnh hỏi.

Người phụ nữ được gọi là mẹ Gi Deok vừa dọn dẹp những tấm ni lông vừa cười.

- Em định ngày mai đi đến một nơi có tí việc.

- Đi đâu vậy? Đến chỗ tốt hả?

- Em đi về rồi kể cho nghe.

Mẹ Gi Deok gấp tấm ni lông rồi đem đặt dưới nôi giá đỡ rộng; sau đó đội lên đầu và rời khỏi chỗ ngồi bán.

- Mọi người về sau nhé.

- Chào nhé!

- Chào!

Các phụ nữ ngồi thành hàng dó chào tạm biệt một cách thân mật.

Mẹ Gi Deok đi bộ trên con đường hẻm của cái chợ hẹp nhỏ. Một phía chân chị bị tập tễnh. Ra khỏi chợ, chị lên con đường dốc núi rồi bước vào ngôi nhà có tường rào bằng đất thấp.

- Gi Deok ơi!

- Dạ!

Gi Deok chạy từ bên trong ra. Gi Deok là đứa

còn gái 14 tuổi, đang học lớp sáu, giống mẹ như đúc, ngoan hiền. Nó là hình ảnh của Mong Sil lúc còn nhỏ.

Gi Deok đỡ chiếc nồi mà mẹ đang đội trên đầu xuống.

- Cha chưa về hả con?

- Dạ chưa về!

Tiếng của Gi Bok, em Gi Deok, từ bên trong vọng ra.

- Cha kia, về rồi kia.

Gi Deok quay về hướng phát ra tiếng nói.

- Cha về rồi!

Gi Deok đón cha. Gi Deok đỡ xuống tấm lưới ni lông mà cha mình đang vác nặng trĩu trên vai. Cha nó trông nhỏ hơn đứa con gái học lớp sáu của mình. Anh là một người gù.

Người cha đến chỗ vòi nước, rửa tay chân, rồi tất cả ngồi chung quanh chiếc bàn ăn tối.

- Mẹ, hôm nay có thư của dì gửi đến.

- Ừ, của dì nào gửi đến hả?

- Dì ở Kang Won Do đấy.

Dì ở Kang Won Do chính là Yeong Sun – em của Yeong Deuk.

Mẹ của Gi Deok ngừng cầm muỗng ăn cơm, lấy lá thư xé phong bì ra xem.

- Mẹ, ăn cơm xong hãy xem mẹ.

Gi Deok lo lắng vì mẹ mình suốt ngày vất vả ngoài chợ, bây giờ lại rất đói bụng nữa.

Nhưng mẹ của Gi Deok đã xé phong bì rồi bắt đầu đọc.

Chị Mong Sil.

Lá thư mở đầu là như vậy. Mẹ của Gi Deok rom róm nước mắt.

...Chị ơi, dạo này chị khỏe chứ? Cái nóng oi bức của mùa hè đã qua, bây giờ trời đã vào thu rồi chị nhỉ?

Chị ơi, chị Mong Sil của em. Chị là người chị tuyệt vời nhất của em. Đã một năm rồi em chưa gặp lại chị. Gi Deok, Gi Bok và anh rể đều khỏe mạnh cả há chị? Ở đây, chúng em đều khỏe. Cha các cháu chăm chỉ làm công việc đồng áng khá vất vả. Thu hoạch mùa thu cũng đã xong hết rồi.

Bệnh tình của Nan Nam như thế nào há chị? Em đang chuẩn bị đến thăm nó. Nan Nam thật đáng thương. Cầu mong cho nó chóng hồi phục sức khỏe, để có thể sống hạnh phúc. Lần trước em có nhận được tin của anh trai, anh ấy sống cuộc

sống của một người đưa thư thật hữu ích. Tất cả là nhờ ở chị đấy. Nếu không có chị thì anh ấy cũng chỉ sống một cuộc đời vất vưởng rồi chết mà thôi.

Cha đã sai lầm khi cưới vợ mới. Chuyển nhà từ Deas Gol lên Seoul, em và anh trai đã khóc không dứt mà sống đến ngày hôm nay. Đến nay thì việc ấy đã trở thành quá khứ, nhưng thỉnh thoảng nhớ lại em cũng một mình rơi nước mắt.

Chị ơi, cho dù như thế nào đi nữa thì mùa đông này em cũng nhất định đến thăm chị. Em định làm thật nhiều kẹo bắp đen đấy chị ạ. Và em muốn mua tặng cho anh rế ngồi sửa giày ở ngoài con đường lớn chiếc áo khoác nữa.

Vậy chị đợi em đến lúc ấy nhé.

Em chấp hai tay cầu nguyện cho chị, anh rế và các cháu được khỏe mạnh.

Em của chị

Yeong Sun.

Mong Sil không nén được xúc động, rung rung nước mắt.

- Có chuyện gì xảy ra hả mẹ?

Gi Deok nhìn ánh mắt của mẹ và hỏi.

- Không có gì con ạ, thư nói là cậu của con làm tốt công việc của một người đưa thư.

- Chỉ vậy thôi hả mẹ?

- Dì con còn nói là sẽ làm kẹo bắp rồi mùa đông này sẽ đến thăm. Còn mua cho cha các con chiếc áo khoác nữa.

- Áo khoác cho cha à!

Gi Deok nhìn sang cha nó. Đó là người chồng tuyệt vời của Mong Sil và là cha của Gi Deok và Gi Bok, đang vừa ngồi thu người bên cạnh bàn ăn, chăm chỉ bới cơm ra vừa gật gật đầu cười.

Dạo này Mong Sil dễ rơi nước mắt khi có việc gây xúc động, nhưng chị gấp lá thư lại và ăn cơm tối.

Guong mặt của Yeong Deuk hiện ra rồi cả guong mặt của Yeong Sun nữa.

Dọn dẹp bàn ăn xong, Mong Sil vào nhà bếp nấu món súp gà để mai đem cho Nan Nam.

Đến gần 12 giờ đêm, Mong Sil mới vào giường ngủ. Và rồi sáng sớm chị đã trở dậy.

- Minh à, em đi đây. Hãy giữ gìn sức khỏe nhé.

- Ủ, đi về an lành em nhé.

Người chồng khê nhồm người dậy và gật đầu. Mong Sil đầu đội một giỏ đầy đi ra ga xe lửa cho kịp chuyến sớm.

- Nan Nam ơi. Thật tội nghiệp...

Cho đến trưa, Mong Sil mới đến được bệnh viện lao nơi Nan Nam đang trị bệnh. Mong Sil đi trên con đường đồi đất đỏ dẫn vào bệnh viện. Chị vừa đi vừa thở hển hển.

Viện an dưỡng đứng trơ trọi ở trên ngọn đồi trong ánh nắng mùa thu. Màu sơn trắng cũng đã đến lúc bị bong ra rồi.

Mong Sil chờ Nan Nam tại phòng tiếp thân nhân.

- Chị!

Nan Nam trong bộ áo quần bệnh nhân, khuôn mặt nhợt nhạt bước đến từ phía hành lang. Nan Nam giống bà Buk Chon, cô có một gương mặt đẹp, nhưng lại cũng vương vất nét khắc khổ do tiếp nhận cái bất hạnh của mẹ mình.

- Nan Nam à, em sao rồi? Dạo này em ăn cơm nhiều và ngủ ngon không?

Mong Sil thận trọng nắm lấy bàn tay gầy gò của Nan Nam và âu yếm vuốt nhẹ.

- Chị. . . .

Nan Nam gục đầu vào đôi vai vững chắc của Mong Sil. Mong Sil vừa là người chị vừa là người mẹ tốt. Một người chị đã nuôi nấng em, cho ăn cháo hầm loãng từ lúc mới lọt lòng mẹ, người chị đã đi xin cơm và đã nhịn ăn để nhường cho em. Người chị cùng dòng máu có một không hai trên thế gian này của Nan Nam. Mong Sil âu yếm vuốt nhẹ mái tóc của Nan Nam và ghì đầu em vào đôi vai ấm áp của mình. Nan Nam vẫn như đứa trẻ mà thôi.

Nan Nam đã ra khỏi nhà dì Geum Nyeon - người đàn bà bán thân nuôi miệng - để làm con nuôi một nhà giàu có. Nhờ có gương mặt đẹp mà Nan Nam được nhiều người quý mến. Cô lại thông minh, hiền lành, đã tốt nghiệp trường nữ trung học. Sau đó cô kết hôn với một thanh niên đẹp trai. Nhưng Nan Nam lại không có số được sống hưởng hạnh phúc đến cuối đời.

Bệnh hoạn đến với Nan Nam cũng đã mười năm nay rồi. Đối với cô thì từ đây hạnh phúc đã mất hết cả.

Người chồng bánh trai và tốt bụng đã từng yêu thương Nan Nam đến như thế cũng đã rời bỏ Nan Nam ra đi.

- Chị!

- Gì hả em?
- Cám ơn mẹ đã sinh ra em.
- Em nói cái gì nhầm vậy?
- Chị thật tốt.

Khi ở bên chị Mong Sil, Nan Nam lúc nào cũng chỉ là đứa trẻ.

- Hôm qua chị có nhận được thư của Yeong Sun.

- Yeong Sun à? Chị có mang thư đến không?
- Có, em muốn đọc không?
- Dạ, muốn.

Nan Nam đọc thư của Yeong Sun.

- Yeong Sun cũng tốt bụng như chị vậy.
- Vậy sao?
- Anh Yeong Deuk thật là may mắn.
- Chắc anh ấy sẽ đến tìm gặp em một lần đây.

Nan Nam đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Những chiếc lá vàng đang bay trong gió.

- Chị à, dì Geum Nyeon bây giờ ở đâu?
- Nghe nói dì Geum Nyeon đã chết rồi.
- Trời ơi, dì ấy chết rồi sao?
- Máy lần dì ấy muốn kết thúc cuộc đời rồi.

Lần này dì ấy ra đi một cách thanh thản thì thật là phước đấy.

- Chết mà cũng có cái chết thanh thản nữa hả chị?

- Ừ, chết bình thản là cái chết yên lặng sau khi để di ngôn cho con cái.

- Dì Geum Nyeon không có ai ruột thịt cả mà. Con cái cũng không và họ hàng cũng không.

- Quê hương cũng chẳng có nữa, chết một mình mà. Sự thật, dì Geum Nyeon không phải chết mà là bị giết đấy.

-

- Người Nga, người Mỹ, những người lính đã từng ngày từng ngày làm cho dì Geum Nyeon chết.

- Việc ấy em cũng không biết nữa. Hàng ngày em chỉ biết có bánh ngon ăn mà thôi.

Nan Nam cười một nụ cười lạnh lẽo.

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

- Chị à, em phải trở vào thôi.

- Ừ, em mang cái này vào đi. Chị có mang một ít trái cây và canh gà. Chị cũng mang cho em các quyển sách mà em nhờ tìm lần trước.

Nan Nam nhìn vào trong giỏ xách. Trong đó có quyển tựa đề “Nhật ký của Anne” và quyển “Các con vật của Seton”. Các quyển này Nan Nam đã đọc qua một lần.

Nan Nam rất yêu Anne. Và cô nghĩ chính mình, Mong Sil, dì Geum Nyeon đã chết và mọi người con gái Hàn Quốc đều giống như Anne.

- Thôi về nhanh đi, chị!

- Ừ.

Mong Sil khẽ vuốt má và tóc của Nan Nam rồi ra về.

- Thật tội nghiệp!

Dứa em bất hạnh chưa được bú một ngụm sữa mẹ, chỉ toàn ăn cháo mà lớn lên.

- Tháng tới, chị lại đến thăm em.

-

- Thôi, em đi vào đi.

- Không, chị đi trước đi.

- Ừ, thôi chị đi trước nha.

Mong Sil đứng dậy. Nan Nam đi theo đến tận cổng.

- Nan Nam à, phải theo lời bác sĩ dặn em nhé. Ăn nhiều và uống thuốc nữa đây.

Mong Sil bước đi vài bước lại quay trở lại.

- Thôi đi vào đi em.

-

Nan Nam không nói gì chỉ gật đầu. Cô đứng tựa vào cánh cửa nhìn dáng chị Mong Sil đi xa dần.

Mỗi bước đi khắp khiêng, cả thân hình Mong Sil lắc lư lắc lư. Cho tới bây giờ, chị vẫn gặp khó khăn trên mỗi bước đi. Một Mong Sil đã trải qua những năm tháng đói rách, công những đứa em tội nghiệp trên lưng liên tục vượt qua những con đường gập ghềnh hiểm trở. Không còn cha mẹ. Ai cũng có thể bắt nạt và làm cho Mong Sil đau khổ. Và một Mong Sil đã từng nói sẽ không lập gia đình rồi cũng kết hôn muộn màng với một người thợ sửa giày lưng gù. Lại thêm một gánh nặng. Vì thế cô trở thành mẹ của Gi Deok và Gi Bok. Một người mẹ bị tật ở chân.

Nan Nam cứ đứng nhìn cho tới khi chị Mong Sil đi khuất vào con đường đất đỏ bằng những bước thấp bước cao.

Một lúc sau, Mong Sil đã đi hết con đường, bỏ lại sau những chiếc lá sồi đang chao đảo bay trong gió.

Nan Nam bám chặt cánh cửa cổng. Đến bây giờ, những giọt nước mắt nóng bỏng mới tuôn rơi thánh thót trên đôi má của cô.

- Chị... ị... Chị... Mong Sil...

Nan Nam gọi tên chị thầm trong miệng như những lời cầu nguyện.

Mục lục

Lời Nhà xuất bản	5
Mong Sil - Một câu chuyện gián đoạn	11
Trước khi vào truyện	13
1. Trốn bỏ người cha	17
2. Cái chân tật nguyên	31
3. Chia tay với mẹ	44
4. Buk Chon, người mẹ mới	57
5. Ông cụ ở Kkachi bawi Gol	70
6. Cái gọi là cuộc đời	84
7. Nỗi buồn của người mẹ mới	96
8. Em Nan Nam	109
9. Người lính quân đội nhân dân lạ lùng	121
10. Người tốt, người xấu	134
11. Hai người mẹ trong mơ	148

12. Tìm về Gaeam namu Gol	155
13. Nan Nam và Yeong Sun	168
14. Lại chia tay mẹ	181
15. Đưa bé da đen	196
16. Người cha trở về	210
17. Mong Sil - Đưa bé ăn xin	223
18. Yeong Deuk, Yeong Sun	236
19. Tất cả đều là em của mình	250
20. Tìm đến bệnh viện từ thiện	264
21. Cái chết của người cha	278
22. Tất cả đều ra đi	291
23. Con đường gặp ghẻnh	304

MONG SIL

KWON, JEONG SAENG

AHN, KYONG HWAN dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TS. QUÁCH THU NGUYỄN

Biên tập:

TRẦN THỊ KHÁNH

Bìa:

THÙY TRINH

Sửa bản in:

NGỌC HUYỀN

Kỹ thuật vẽ ảnh:

THU TƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9350973 - 9316211 - 8465536 - 8465536

Fax 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 20 ngõ 91 Nguyễn Chí Thanh, Q. Đống Đa, TP. Hà Nội

ĐT: (04) 7734544 - Fax (04) 7734544

E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

Khổ 14 x 20cm, Số 33-2007/CXB/513-203/ĐKKH/Tre
Quyết định xuất bản số: 442A/QĐ-Tre, ngày 23 tháng
04 năm 2007. In 1.000 cuốn, tại Công ty cổ phần in Thanh
Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q. Phú Nhuận - TP. HCM. In
xong và nộp lưu chiểu tháng 05 năm 2007.

Ahn, Kyong Hwan

- Sinh năm 1955 tại Chungju, Hàn Quốc.
- Tiến sĩ Ngôn ngữ học Việt Nam, Trường đại học Khoa học Xã hội & Nhân văn TP. Hồ Chí Minh.
- Huy chương Vì sự nghiệp Văn hóa Thông tin do Chính phủ Việt Nam trao tặng (2003).
- Huy chương Vì hòa bình hữu nghị giữa các dân tộc do Chính phủ Việt Nam trao tặng (2004).
- Huy hiệu Thành phố Hồ Chí Minh do Ủy ban nhân dân TP.HCM trao tặng (2004).
- Bằng khen Hội Nhà văn Việt Nam (2004).
- Huy hiệu Chu tịch Hồ Chí Minh do Ủy ban nhân dân tỉnh Nghệ An trao tặng (2006).
- Hiện là Giáo sư Đại học Chosun, Hàn Quốc.

TÁC PHẨM DỊCH THUẬT:

Đã in:

- Truyện cổ tích Hàn Quốc, NXB Jo Myeong Munhwasa, 2000.
- Truyện cổ Hàn Quốc, đồng dịch giả với Trần Hữu Kham, NXB Trẻ TP.HCM, 2002.
- Mong Sil (Kwon, Jeong Saeng) NXB Trẻ TP.HCM, 2007.
- Truyện Kiều (Nguyễn Du) NXB Munhwasa Journal, 2004
- Nhật ký trong tù (Hồ Chí Minh) NXB Jeo Myeong Munhwasa, 2003, tái bản 2003, 2005.

Sắp in:

Nhật ký Đặng Thùy Trâm.